

Nhất Chích Linh Dương Lưỡng Chích Lang

Contents

Nhất Chích Linh Dương Lưỡng Chích Lang	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	25
14. Chương 14	28
15. Chương 15	30
16. Chương 16	32
17. Chương 17	34
18. Chương 18	36
19. Chương 19	37
20. Chương 20	39
21. Chương 21	41
22. Chương 22	43
23. Chương 23	45
24. Chương 24	47
25. Chương 25	49
26. Chương 26	51
27. Chương 27	53

Nhất Chích Linh Dương Lưỡng Chích Lang

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, nhất thụ lưỡng công, cung đình, hai phúc hắc cường công thoát tuyến thụ dễ dàngĐộ dài: 55 chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-chich-linh-duong-luong-chich-lang>

1. Chương 1

Tất cả mọi chuyện rốt cục phát sinh như thế nào, Lương Dịch đến bây giờ vẫn không hiểu. Cậu chỉ biết là cậu bị một người lai lịch bất minh dùng phương pháp nhanh như chớp bắt lấy, sau đó bản thân vô luận gào hét giải thích ra sao cũng chỉ nghe thấy tiếng gió thổi rít bên tai. Khi bản thân bị vác đến đầu óc choáng váng, lúc đầu trọng cước nhẹ, chỉ nghe thấy “Rầm” một tiếng. Đợi đến khi cậu thần trí tỉnh lại mới phát hiện đó là âm thanh bị ném vào chiếc lồng sắt lớn.

“A...” Lương Dịch ngửa mặt lên trời hét một tiếng thảm thê để biểu thị sự bi thương trong lòng. Nhiều năm như vậy, cậu không phải chưa từng thấy kẻ luôn gặp vận đen, chính là chưa từng thấy được kẻ nào xui xẻo như mình. Suy nghĩ một chút, từ khi sinh ra tới nay, tư chất không thể coi là thượng thừa, vì vậy muốn luyện võ công tuyệt đỉnh. Cậu thực sự đã dốc hết tâm huyết, mất ăn mất ngủ, thật vất vả trải qua hai mươi thành công, xuống núi, bản thân mới bước chân vào giang hồ chưa kịp đắc ý đã gặp Đông Phương Văn, kẻ cướp rừng đương thời, đang ra sức cướp bóc. Kết quả không cần phải nói, không chỉ tiền bị cướp mất, ngay cả người cũng bị xách tới sơn trại làm nhị trại chủ. Giấc mộng đại hiệp cứ như thế lẳng lẳng không một tiếng động vỡ vụn.

Sau đó cậu lấy lại tinh thần, coi tất cả mọi thứ là do trời ban cho để kẻ thanh niên đầy hứa hẹn là cậu đây cọ sát, mỗi ngày lấy đoạn danh ngôn thiên cổ “*Thiên tương hàng đại nhậm vu tư nhân dã...*” [1] này để cố gắng. Rốt cục, sau năm năm dốc hết tâm huyết, mất ăn mất ngủ phụ tá Đông Phương Văn, Tuyệt Đỉnh Đường được thành lập, cậu cũng rốt cục có thể từ bỏ cái mũ cường đạo. Không đợi hoan hô một tiếng, đủ mọi sự việc liên lộn xộn xảy ra, suýt nữa sụp cả bờ vai thanh niên của cậu. Không có biện pháp, Đông Phương Văn là một kẻ lãnh khốc, đối với những chuyện vặt vãnh hằng ngày căn bản là không chút để tâm. Khê cần môi, cậu đem những gánh nặng này yên lặng khiêng trên vai. Ai bảo gặp phải kẻ hung dữ như vậy, gặp phải tên đường chủ chỉ biết bóc lột sức lao động của cậu ni.

Lại qua hai năm, Tuyệt Đỉnh Đường dưới sự nỗ lực của cậu rốt cục nhảy vọt phát triển, nhân tài cũng dần dần nhiều lên. Cậu rốt cục cũng có trợ thủ đắc lực, thậm chí cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một chút. Vậy mà những ngày tháng sung sướng ấy kéo dài chưa được hai tháng, liên tiếp xảy ra bao nhiêu chuyện. Kỳ thực việc này cũng không có gì, đơn giản chỉ là đi tấn công Kinh Phong quốc một chút mà thôi, quan trọng là ... Vì sự việc này mà dẫn tới một hậu quả nghiêm trọng: Sáu Ngọc xuất hiện a.

Vừa nghĩ đến những ngày bị Sáu Ngọc gây đau khổ, tuy rằng cậu cũng thừa nhận mình rất thích Sáu Ngọc khả ái tình ranh, nhưng vừa nghĩ tới một đoạn thời gian rất dài làm bạn với bản thân là không gian tối đen cùng những âm thanh ông ông, Lương Dịch liền nhịn không được muốn khóc. Trong đầu tự động nhảy qua đoạn ác mộng kinh khủng này, sau đó nhớ tới ngày cậu thoát khỏi những khổ hải đó.

Hiện tại ngẫm lại, kia thực sự là những tháng ngày hoài niệm vĩnh viễn đáng giá. Tiết Bân xuất hiện, cậu thành công chạy khỏi tầm mắt của Sáu Ngọc, từ nay về sau mỗi ngày số lần bị quấy rầy sẽ giảm đi theo cấp số bội. Tuy rằng thỉnh thoảng cũng sẽ hoài niệm một chút, nhưng đối với người đã trải qua muôn vàn thử thách như cậu mà nói, đó bất quá chỉ như mưa bụi mà thôi.

Cậu vốn trông mong từ nay về sau mỗi ngày vạn năm đều hạnh phúc. Thậm chí định ra mở tiệc rượu “Tam bạch lâu” ba ngày để đại yến các vị huynh đệ. Ai biết... Ai biết tất cả mọi việc còn chưa thực hiện được, cậu —— đường đường là phó đường chủ Tuyệt Đỉnh Đường cư nhiên hi lý hồ đồ bị bắt sống a.

“Lão thiên gia, người vì sao... Vì sao cứ đối đãi như thế với ta? Ta không phá nhà người không bắt thê tử

người, cũng không giết hại tử người, người vì sao hết lần này tới lần khác lại bắt công với ta như vậy.” Lương Dịch càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng tức giận, nhin không được ngẩng đầu lên trời rống to.

Bỗng nhiên phía sau vang lên một tiếng cười nhạt. Lương Dịch nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên mặc áo lông mềm mại đang khinh thường nhìn cậu, châm chọc nói: “Cho dù ngươi có muốn, ngươi có thể làm được gì? Ngươi bất quá chỉ là một con người mà thôi.”

Lương Dịch bị khuôn mặt đẹp của thiếu niên này làm cho ngẩn ngơ một lúc, còn đang tiêu hóa lời châm chọc của thiếu niên. Cậu mặt đỏ lên, bản thân từ đầu đến đuôi bị một công tử bột chế nhạo như vậy, sau này cậu làm sao có thể ngẩng đầu trước các huynh đệ a.

“Cho dù ta đời này là người, người sao có thể biết được ta đời trước không phải là thần tiên? Nói không chừng có thể còn là ma vương a.” Tốt, tại thời điểm này cần phải cảm tạ Sáu Ngọc, nhờ gã bản thân mới có thể nhanh nhạy ứng khẩu được như vậy.

“Người... làm thần tiên? Hơn nữa có thể là ma vương?” Thiếu niên sững sốt ba giây, sau nhin không được ôm bụng cười ha hả, một lúc lâu mới nói với người hầu bên cạnh: “Không tui không tui, đại ca lần này trở về mang theo con mồi này rất thú vị. Xem ra yến hội lần này ta không thể bỏ lỡ a.”

Lương Dịch kinh ngạc nhìn hần. Không biết vì sao, cậu đối với cái thiếu niên này tồn tại một nỗi sợ hãi trước nay chưa có. Bất đồng với sự e ngại đối với Sáu Ngọc, đây là một loại cảm giác run sợ từ tận đáy lòng. Trong ánh mắt mỹ lệ của thiếu niên kia, có một loại tàn khốc không nói nên lời, khiến cậu nghĩ tới loài động vật hung ác giảo hoạt nhất trong rừng rậm—— sài lang.

Thiếu niên cười lớn rồi đi, Lương Dịch nhưng vẫn nghĩ tới đôi mắt mang theo tiểu ý kia. Bỗng nhiên, cậu bắt đầu tưởng niệm đường chủ luôn bóc lột cậu, hoài niệm Độc Cô Sáu Ngọc, còn có cả toàn bộ huynh đệ Tuyệt Đỉnh Đường.

“Lão thiên gia, nếu như ngươi có thể để ta trở lại, ta thà rằng mỗi ngày bị Sáu Ngọc niệm một trăm lần, ta cũng nguyện ý nỗ lực như *Kenshin và Rukawa*[2], Tam Tạng cũng được.” Cậu chân thành cầu khẩn, sau đó liền nghe thấy âm thanh một người lạnh lạnh hô: “Đại vương giá lâm.”

Hoàn đệ nhất chương.

[1] Đây là trích từ câu nói của Mạnh Tử: “Thiên tương hàng đại nhậm vu tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt. Nghĩa là “Trời trao trách nhiệm lớn cho người lớn, cho người nào thì làm cho họ khổ tâm chí, mệt gân cốt””

[2] *Kenshin và Rukawa*: Nhân vật manga.

2. Chương 2

Lương Dịch dõi mắt nhìn, chỉ thấy một đám thái giám cung nữ mặc *cung phục*[1] hoa lệ như chúng tinh phủng nguyệt đi quanh một người đang đến gần. Mấy người thủ vệ đều quỳ xuống. Chỉ nghe âm thanh người kia trầm thấp nói: “Bình thân. Xem ra thu hoạch lần này cũng không tệ lắm, con mồi này bình thường rất khó gặp. Khó trách Sơn nhi sau khi nhìn thấy liền thay đổi chủ ý muốn tham gia yến hội.”

Cùng với âm thanh đó từ từ lộ ra khuôn mặt thiếu niên hoàn mỹ giống như điêu khắc, khiến cậu lần thứ hai cảm thấy khiếp sợ không thể diễn tả được.

Lẽ nào... Lẽ nào mỹ nam tử ở đây đều như thế sao? Lương Dịch tức giận bất bình nghĩ, lòng tự trọng của cậu hơi bị tổn thương. Bỗng nhiên người phát ra âm thanh kia tiến tới trước mặt mình, kinh ngạc “Di” một tiếng nói: “Sao vậy như vậy? Ta rõ ràng nhớ nhất trong lồng sắt này là bạch thỏ ta tự mình túm được, tại sao bây giờ lại biến thành người?”

“Rầm” một tiếng, Lương Dịch lập tức đập lên song sắt của lồng. Bạch... bạch thỏ? Cậu... đường đường là phó đường chủ của Tuyệt Đỉnh Đường cư nhiên bị hình dung thành bạch thỏ. Điều này... điều này quả thực vô cùng nhục nhã.

“Là người... Chính người bắt ta tới đây đúng không?” Lương Dịch lớn tiếng rống lên, hai mắt phun ra ra hỏa diễm phần nộ mạnh mẽ. Không thể tha thứ, cư nhiên hình dung cậu thành thỏ, đây là tuyệt đối là sự khinh miệt không thể tha thứ.

Giang Thiên trừng mắt nhìn, nhún vai, chẳng hề để ý cười nói: “Là ta bắt người tới sao? Ta nhớ ta rõ ràng bắt một con thỏ a, ta cũng cảm thấy kỳ quái sao lại biến thành một người sống a? Chẳng lẽ người là... thỏ tinh tu luyện thành hình người?”

Lương Dịch luôn tự ngạo lần thứ hai bị hai chữ “thỏ tinh” kích thích không còn sót lại chút gì. Cậu run run giơ tay lên, rống lên: “Người người người... Mắt người không tốt ta không trách người. Thế nhưng chỉ bằng loại mắt này của người mà cũng đòi đi săn thú là lỗi của người. Mắt người bị cận thị, nên ở nhà hảo hảo đọc sách chơi cờ, hay là nỗ lực nghiên cứu mấy thứ thủy tinh gì gì đó, nói không chừng mắt kính sẽ được phát minh sớm hơn mấy trăm năm. Đây là tạo phúc cho toàn nhân loại. Người thế nhưng lạm dụng quyền thế, dùng cái thị lực kém như vậy đi săn bắn, người săn bắn cũng chỉ đến thế mà thôi, đừng có nói hươu nói vượn. Người nói... Ta một đại nam nhân như thế, vô luận là từ thân hình đến tướng mạo, giống thỏ ở đâu hả? Ta cũng không hề mặc bạch y phục a?”

Giang Thiên nhân thần sáng ngời, ha ha cười nói: “Phải không? Người nghĩ bản thân không giống thỏ? Thế nhưng ta nghĩ vô luận nhìn từ đâu người cũng đều rất giống thỏ. Thân thể thấp bé như vậy đứng giữa vườn hoa, ai có thể nhận ra a?”

“Người người người...” Lương Dịch tin chắc nếu không phải bản thân còn trẻ, nhất định sẽ bị cái tên tự đại trước mặt chọc đến “xuất huyết não” như Sầu Ngọc nói. Người không phải chỉ là vóc dáng cao hơn một chút, tướng mạo lớn lên tuần tú hơn chút, hai tay hữu lực hơn chút sao? Như vậy có gì đáng khoe khoang cơ chứ? Người cao như cột cờ sao? Người có đẹp như tiên nữ không? Người khỏe bằng voi chắc? Cư nhiên nói ta giống thỏ? Phỉ báng, đây tuyệt đối là phỉ báng ta. Người cần thận ta kiện người.” Lương Dịch một hơi thở rống xong mới phát hiện khi bị chọc ghẹo đến tức giận, tiềm lực nói lời ác độc của mình cư nhiên

lại cường đại như vậy, hoàn toàn có thể so sánh được với Sáu Ngọc. Ha hả, sức mạnh của tấm gương tốt quả nhiên là vô cùng.

Đôi mắt Giang Thiên nguy hiểm mị lên, âm thanh nguyên bản trầm thấp bỗng nhiên thay đổi, lập tức trở nên vô cùng lạnh lẽo, gật đầu nói: “Tốt, rất thú vị, lâu lắm rồi không gặp được một kẻ dũng cảm như thế. Xem ra thu hoạch của lần đi săn này không tồi a.” Nói xong xoay người rời đi.

“Uy... Chờ một chút... Chờ một chút...” Nguy rồi, bản thân vừa rồi miệng lưỡi nói thống khoái một trận, kết quả hình như đã chọc tới một đại sài lang.. hơn nữa còn lớn hơn sài lang vừa rồi. Trên người Lương Dịch trong nháy mắt phủ một tầng mồ hôi lạnh: “Người... Người nếu biết mình đã bắt nhầm thì nên thả ta ra chứ. Uy uy uy...” Cậu liều mạng kêu to, đáng tiếc nhưng không ai quay đầu lại.

“Vì cái gì chứ? Vì cái gì miệng lưỡi sắc sảo của Sáu Ngọc có thể uy phong bát diện, ngay cả thổ phỉ nếu lỡ bắt cóc gã cũng thà cầu thần bái phật để đuổi gã đi? Vì cái gì bản thân bắt quá chỉ vì bảo vệ tôn nghiêm của mình mà phản kích, kết quả lại dẫn hai tên sài lang tới. Lương Dịch rất ủy khuất nghĩ, cuối cùng cho ra một kết luận, nhất định là lão thiên gia rất, rất không công bằng với cậu.

Bất quá sự việc đã tới nước này, chỉ oán giận lão thiên gia cũng không có tác dụng gì, cần phải dựa vào sức mạnh của chính mình mà chạy trốn. Lương Dịch oán hận âm thầm suy nghĩ. Dù sao cái tên gia hỏa kiêu ngạo kia cũng chỉ nhìn cậu thành thỏ mà thôi, cũng không phải có cừu oán gì với cậu, như vậy hẳn là sẽ không đụng tâm với cậu. Dựa vào khinh công như phi diều, chạy trốn tuyệt đối không thành vấn đề. Lương Dịch vô cùng lạc quan suy nghĩ, cũng bởi vì quá lạc quan, cho nên đầu óc từ trước đến giờ luôn thông minh của cậu cứ nhiên không suy nghĩ sâu xa: bản thân rõ ràng là một con người, sao có thể bị nhìn nhầm thành thỏ? Hơn nữa một đám người kì quái kia rõ ràng không phải là người Đồ Tạp, nhưng vì sao có thể ở biên giới Đồ Tạp quốc xuất nhập tự do. Cậu hiện tại tự nhiên không biết, cũng bởi vì suy nghĩ thiếu chu đáo, quá mức khinh địch, kết quả khiến cậu nuối tiếc suốt đời.

Hoàn đệ nhị chương.

[1] *cung phục*: quần áo trong cung

3. Chương 3

Bởi vì dù sao cũng là con mồi, Lương Dịch rất vinh hạnh “được mời” đến tham gia yến hội chúc mừng long trọng hoa lệ cùng với mấy con động vật như sư tử, tê giác, báo gấm.

Nghe nói những động vật này đều được bắt từ trong rừng sau núi cách Tuyệt Đỉnh Đường không xa, điều đó khiến Lương Dịch vô cùng hối hận a. Sớm biết vậy đã cùng các huynh đệ đi săn thú, nhất định sẽ kiếm được món lời không nhỏ. Hôm nay ngược lại tiện nghi hai tên sài lang kia. Thực sự càng nghĩ càng khó chịu a

Bất quá dù thế nào cũng là một con người, cho nên Lương Dịch cũng không bị giam cùng một chỗ với mấy

con mãnh thú này. Một tiểu thái giám đưa cậu tới đại sảnh phía trước. Nhìn qua loa mấy cái, Lương Dịch không khỏi hít mấy ngụm lạnh khí. Trời ạ, những người này... đào từ đâu ra vậy? Cư nhiên đều xinh đẹp như vậy, khiến cậu chết lặng người, càng trở nên tự ti mặc cảm.

“Không công bằng, thực sự là rất không công bằng a.” Lương Dịch tức tức oai oai lẩm bẩm, âm thầm nói: “Ta có phải đang ngủ trong vườn hoa không, hay là đã chết bất ngờ, cho nên mới thăng thiên, có thể nhìn thấy những nhân vật giống như tiên tử vậy. Bằng không đây là nơi quỷ quái nào, nữ hài tử cư nhiên có thể tham dự. Đồ Tàp quốc của cậu, còn có Kinh Phong quốc, ngoại trừ thái hậu là người chủ trì, bình thường nữ tử tuyệt đối không thể xuất đầu lộ diện như vậy.

Không kiềm chế được sờ sờ hai má mình, bỗng nhiên nghe vài tiếng cười trộm nói nhỏ từ bên kia truyền tới: “Nhìn xem, công tử bên kia trông thật hảo a.” “Đúng vậy đúng vậy, sao vậy từ trước tới giờ chưa từng thấy qua hửn ni?”

Xoẹt một cái, Lương Dịch liền cảm thấy nổi tự ti suốt thời gian dài qua hoàn toàn biến mất. Nếu cậu thực sự là thổ, chỉ sợ hiện tại sẽ có một đôi tai đang dựng thẳng. Nét mặt toát ra thái độ đắc ý, thầm nghĩ: “Nhìn xem nhìn xem, rốt cuộc cũng biết phân biệt tốt xấu. Dung mạo tuần mỹ thì sao chứ? Phải giống như ta vậy lớn lên có khuôn mặt đầy tính cách mới được nữ nhân yêu nhất.

Cậu vừa đắc ý, liền suy nghĩ về nhân sinh của mình, ngẫm lại bản thân tuổi cũng đã lớn, vậy mà cư nhiên còn chưa lập gia đình, càng đáng thẹn hơn chính là ngay cả mùi vị nữ nhân cũng chưa từng thử qua. Nhưng năm tháng thanh xuân quý giá nhất trong cuộc đời đều bị đường chủ vô lương bóc lột trở thành cu li. Nếu phụ mẫu còn sống, cậu sẽ trở thành đại nghịch tử vô hậu. Hôm nay mắt thấy đại cơ hội tốt, sao có thể không công buông tha. Con mắt tuần tra một vòng, chỉ cảm thấy những nữ tử này mỗi người đều hảo, *hoàn phi yến sáu*[1], mỗi người mỗi vẻ, chỉ khiến mắt cậu như thêu hoa a.

Vỗ nhẹ hai má mình một chút, cậu tức giận lẩm bẩm: “Lương Dịch, làm người không được quá tham lam. Người dám coi đây là chợ bán thức ăn, thấy mấy bó cải trắng bó nào cũng tốt muốn mang về nhà hết a.” Ánh mắt tập trung vào một nữ tử gương mặt xinh đẹp thoát nhìn rất dịu dàng hiền thực. Trong lòng cậu yên lặng nhớ lại tuyệt kỹ luyện ái tât sát mà Độc Cô Sáu Ngọc dạy cho cậu, hình như là “Chọn đúng thời cơ, nắm chặt cơ hội, chủ động xuất kích, tả hữu giáp công, cho phép lợi dụng, tạo nên cơ hội tốt, cuối cùng một kích, vạn sự đại cát.” Hình như... hửn là còn gì nữa a.

Ấn, được, cứ như thế mà làm. Mang theo sự tự tin cường đại không gì sánh được, Lương Dịch bước tới, chuẩn bị bắt đầu bước vào con đường mới mà cả đời cậu chẳng bao giờ thể nghiệm qua. Đúng lúc này, âm thanh một người lanh lảnh vang lên: “Đại vương giá lâm, nhị vương tử giá lâm.” Trong nháy mắt, mọi người trong đại sảnh đều quỳ xuống.

“Hỗn đản... Hỗn đản, không thể đến muộn một chút sao?” Lương Dịch nắm chặt tay, đứng ở chính giữa đại sảnh, ánh mắt oán hận nhìn hai người huynh đệ tuần mỹ nổi bật giữa ánh đèn. Sự tự tin nguyên bản cường đại tại trong nháy mắt liền rơi bộp xuống.

Giang Thiên nhìn Lương Dịch sừng sững bất động, mỉm cười, bước tới gần, cười nói: “Tiểu thổ tư, người thật dũng cảm, thực sự khiến bản vương kinh hỉ.” Tiếp theo y quay đầu lại nói: “Sơn nhi, lần trước có người nhìn thấy bản vương mà không quỳ xuống, cuối cùng biến thành thế nào?”

Giang Sơn mỉm cười nói: “Hình như là chặt đứt tứ chi, ngâm trong vò rượu một năm[2], đợi đến khi sinh ra vô số giòi bọ, mới lôi ra đi chôn làm phân bón.”

Lương Dịch sắc mặt liền trắng bệch, nhìn hai người trước mắt cười đến khoái trá. Cậu không phải chưa thấy qua những kẻ thủ đoạn độc ác, Độc Cô Ngạo, Đông Phương Văn đều là có tiếng lãnh khốc tàn nhẫn. Nhưng đối với hành vi khiến người ta phải tức giận mà vẫn có thể cười đến vân đạm phong khinh của hai huynh đệ này, cậu ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói qua.

Xem ra suy nghĩ lúc trước đã sai rồi, bản thân rõ ràng là rơi vào địa ngục. Lương Dịch âm thầm thay đổi lại nhận định lúc trước, vừa lúc thấy Giang Sơn mỉm cười nói: “Quả nhiên không tồi, tuy rằng sắc mặt tái nhợt đi một ít, chân có chút run run, nhưng chung quy cũng không hề yếu đuối.”

Giang Thiên ngả gối sờ soạng gương mặt Lương Dịch, nói với Giang Sơn: “Được rồi, những loài động vật như thỏ không chịu nổi kinh hách đâu, chúng ta có lẽ nên nói đến chuyện khác. Ân, hình như chưa giới thiệu thân phận chúng ta với con mồi nhỏ bé này ni.”

Giang Sơn cũng vội vã phụ họa nói: “Đúng đúng đúng.” Vậy sau ôm lấy thắt lưng Lương Dịch, chỉ vào Giang Thiên cười nói: “Tiểu thỏ tử, đây là đại ca ta, vương giả cao nhất của Thương Chi quốc, bởi vì thiện kỳ về bạch mã, cho nên người ta đều gọi hắn là Bạch Mã vương. Ta là đệ đệ của hắn, cũng là vương tử duy nhất của Thương Chi quốc, cho nên mọi người liền gọi ta là vi Bạch Mã vương tử.”

Giang Thiên nhìn chằm chằm vào bàn tay đang cố định ở eo Lương Dịch, nhíu mày nói: “Sơn nhi, giới thiệu thì giới thiệu, người đây là đang làm gì vậy?”

Giang Sơn cười, giả vờ vô tội nói: “Đại ca, người không phải đã nói thỏ không chịu nổi kinh hách sao? Ta sợ hắn đứng không vững, cho nên dìu hắn a. Nhìn xem, tiểu thỏ tử đã ngây cả người rồi này, nếu không có ta, sợ rằng sớm đã té xỉu a.”

Hoàn đệ tam chương.

[1] Hoàn phì yến sấu: *Hoàn phì*: mập béo; *yến sấu*., gầy còm

[2] Chỗ này ta chém. Nguyên văn là

4. Chương 4

“Uy, các ngươi đừng có mở miệng là thỏ này thỏ nọ được không? Các ngươi biết một ngàn năm sau từ “thỏ tử” có ý nghĩa hàm súc là gì không hả? Huống chi người như ta tốt xấu cũng có thể được coi là một mỹ

nam tử anh tuấn mạnh mẽ cường đại, có điểm nào giống thỏ hả? Ta kiên quyết cự tuyệt cách gọi đầy khinh miệt tư cách của ta.” Lương Dịch đẩy bàn tay của Giang Sơn đang không yên phận dao động quanh vùng thắt eo của cậu, tức giận nói rõ lập trường của mình.

“Người... Mỹ nam tử anh tuấn mạnh mẽ cường đại?” Giang Thiên không dám tin lặp lại một lần. Lập tức khiến cho xung quanh cười vang. Giang Sơn cũng nhin không được cười nói: “Xem ra tiểu thỏ tử này không hiểu biết đủ về chính bản thân mình rồi. Đại ca, không bằng để ta hảo hảo dạy dỗ đi, để hần rõ người trước mặt hần là ai mà dám đồng dạng như thế.”

Giang Thiên lắc đầu nói: “Quên đi, hần là con mồi ta bắt được về, muốn dạy bảo cũng nên để ta tự mình dạy dỗ, không phiền Sơn nhi người phải bận tâm.”

“Các người... Các người không đừng tưởng mình là người của Thương Chi quốc mà ta sẽ sợ các người. Hừ hừ, Thương Chi quốc là một đồng hồ lớn. Chưa từng ai thấy quốc gia và người của nước đó. Ai biết các người không phải là đồ giả mạo.” Lương Dịch mạnh miệng nói, trong lòng khiếp sợ vẫn chưa hồi phục. Từ “dạy dỗ” là ý gì? Theo lẽ thường hần là sẽ đưa cậu đến trường học các vị giáo già, nhưng cách hai người kia nói vì sao có điểm là lạ. Nghe có vẻ không phải là mấy lời tốt đẹp gì cả, hơn nữa xem nhân thân bọn hần, thực sự rất giống muốn ăn tươi nuốt sống cậu. Lẽ nào bọn họ thực sự nghĩ cậu là thỏ? Còn có... Trong truyền thuyết Thương Chi quốc cường đại vô cùng... Ô ô ô, Lương Dịch ôm lấy đầu. Lão thiên gia sao lại bất công như vậy. Chuyện tốt thì cậu không có phần, chuyện xấu thì cứ lôi cậu vào.

Những người xung quanh đều tinh thần phấn chấn nhìn vương gia cùng người thanh niên có thể coi là không quá khó nhìn đang đánh võ mồm. Chợt thấy Giang Thiên mặt mũi nhác đánh một ngáp rất quỵến rũ, phát tay nói: “Trời đã tối, chúng ta ngày mai còn phải trở về *quốc đô*[1], tất cả mọi người sớm đi nghỉ ngơi đi.”

Một câu nói tuy rằng uy nghiêm không gì sánh được, nhưng lại khiến người ta sững sờ. Sao chưa gì đã kết thúc? Yếu hội có thể nói còn chưa hề bắt đầu a, Vương vì sao đã xuống lệnh muốn tất cả mọi người giải tán, chẳng lẽ... có liên quan đến câu thanh niên kia? Tần mắt mọi người nhất trí hướng về Lương Dịch vẫn còn mang suy nghĩ oán giận trời xanh. Chợt thấy sắc mặt Vương trầm xuống, giống như thấy những sai lầm khác đang thêm nhỏ dãi con mồi của mình. Sợ quá mọi người lập tức thức thời xin cáo lui.

“Đại ca, người cũng quá nóng ruột a.” Giang Sơn chế nhạo cười: “Bất quá tiểu thỏ tử này vẫn còn gầy còm, người sao đã khấn trương như vậy? Cẩn thận còn chưa kịp điều giáo tốt đã lộng phá hần. Người cũng không phải không biết phương diện đó của người đáng sợ như thế nào. Hơn nữa, thỏ là loại động vật yếu ớt nhất a.”

Giang Thiên ngực chấn động, do dự một hồi mới không cam lòng gật đầu nói: “Sơn nhi nói cũng có đạo lý, xem ra ta phải tiếp tục nhẫn nại mấy ngày nữa mới có thể cho con thỏ này vào miệng ăn.”

Lương Dịch không chút nào chú ý bọn họ đang thấp giọng lẩm bẩm, mắt thấy mọi người tản ra, cậu lập tức tinh thần trở nên phấn chấn. Thật tốt quá. Trời ban cho cơ hội tốt để chạy trốn a.

“Lão thiên gia, người dù đối Lương Dịch ta quá nhiều bất công, ta cũng rộng lượng không tính toán với người. Thế nhưng, người phải nhớ kỹ, đêm nay người nhất định phải giúp ta, cho dù khi trở về sẽ bị Sáu

Ngọc lải nhải mười ngày nửa tháng ta cũng sẽ không tiếc. Nếu ngươi còn không giúp ta, đừng trách Lương Dịch ta mỗi ngày đều nguyện rửa ngươi.” Lương Dịch ở trong lòng hằng say uy hiếp, một bên vạch ra kế hoạch chạy trốn, chợt nghe Giang Thiên nói: “Vì suy nghĩ cho sự an toàn của tiểu thổ tử, đêm nay để hắn ngủ cùng ta đi.”

“Cái gì?” Lương Dịch quá sợ hãi, kế hoạch chạy trốn còn chưa kịp tiến hành, liền gặp phải cản trở lớn như vậy. Vừa muốn cự tuyệt, hoàn hảo sai lang số hai trong mắt cậu đã lên tiếng: “Đại ca, như vậy không được, cho dù ngươi tin tưởng sự tự chủ của mình, nhưng ta thì không tin a. Tiểu thổ tử nếu như ngủ bên ngươi, không quá nửa đêm sẽ bị ngươi ăn sạch sẽ.”

Tuy rằng rất cảm kích Bạch Mã vương tử, nhưng trong lòng Lương Dịch nhìn không được tự nhiên: Thật là, người của quốc gia này sao lại biến thái như thế? Cư nhiên thích ăn thịt người? Lẽ nào thịt người ăn ngon như thế sao? Nghĩ đến bộ dáng bản thân kinh khủng bị xuyên trên gậy sắt nướng sống, ngay cả cậu —— đường đường là phó đường chủ Tuyệt Đỉnh Đường, cũng không thể không sờn gai ốc. Thương cảm cho cậu hoàn toàn không nghĩ rằng từ “ăn” này còn có một hàm ý khác với suy nghĩ của cậu.

Giang Thiên và Giang Sơn không ai chịu nhường ai, cuối cùng nhất trí đạt một hiệp định, để Lương Dịch ngủ ở căn phòng giữa *ngọa thất*^[2] hai người bọn họ, do hai người cùng nhau giám sát, như vậy ai cũng không có cơ hội ăn vụng.

“Ta... Ta kỳ thực một điểm cũng không thể ăn. Tuổi thì lớn, da thì khô, cơ bắp cũng nhão nhẹt, mùi vị lại không tốt.” Lương Dịch nỗ lực nói xấu bản thân, cố gắng khiến hai sai lang đối đang thèm nhỏ dãi mình kia thất vọng. Ai ngờ Giang Thiên tà tà cười nói: “Phải không? Nếu nói như vậy, chúng ta đây càng phải hảo hảo thưởng thức, để xem xem ngươi có thật sự ‘khó ăn’ như vậy không? Ngươi thấy đúng không? Sơn nhi.”

Hoàn đệ tứ chương.

[1] *Quốc đô*: Thủ đô.

[2] *Ngọa thất*: Phòng ngủ

5. Chương 5

Giang Sơn ừng ực uốt một ngụm nước bọt, nghĩ một đằng nói một nẻo khuyên nhủ: “Đại ca, vì suy nghĩ cho ‘tính phức’ lâu dài chúng ta, có lẽ trước hết... cứ chờ một chút đi. Tuy rằng ta cũng thực sự rất muốn lập tức đem tiểu thổ tử khả ái như thế ăn vào bụng.” Lời còn chưa dứt, đã nuốt thêm một ngụm nước bọt.

Giang Thiên tiếc nuối buông tay, bất đắc dĩ nói: ” Sự tự chủ lúc này của ngươi thật đúng là chết tiệt chướng mắt a. Nhưng... Ngươi nói cũng có đạo lý, chúng ta đành tạm thời nhẫn nại vài ngày rồi tiếp tục

thường thức tiểu thổ tử. Để xem có khó cho vào mồm như hân nói hay không, hay ngược lại là cao lương mỹ vị a.”

Lương Dịch trên người tóc gáy dựng thẳng đứng. Trời đất ơi, hai người kia thực sự rất nghiêm túc, nhìn ánh mắt cơ khát nhìn mình của bọn hân sẽ biết bọn họ thật sự muốn ăn mình không còn mẩu xương. Trong đầu cậu trống rỗng, sắc mặt trắng bệch thì thảo lẩm bẩm: “Sầu Ngọc a, ngươi biết không? Ngươi từng nói qua chuyện ăn thịt người ma quỷ, cư nhiên Lương đại ca thân ái của ngươi lại dính vào. Sầu Ngọc, ngươi ở nơi nào? Lương đại ca rất nhớ ngươi, rất nhớ ngươi a. Tuy rằng ngươi xác thực lảm lời một chút, nhưng ta biết ngươi tuyệt đối sẽ không ăn ta.”

Sắc mặt Giang Thiên đột nhiên sầm lại, trầm thanh nói: “Sầu Ngọc là ai? Nghe có vẻ là kẻ khiến người ta khó chịu.”

Ánh mắt Giang Sơn cũng bắn ra tia nguy hiểm, thấp giọng nói: “Không sao cả, chờ chúng ta “ăn” hân xong rồi chậm rãi hỏi cũng được. Ngươi sợ con thổ ngu ngốc này có thể chống lại được chúng ta ‘thương yêu’ sao?”

Lương Dịch trong lòng run sợ nhìn hai sài lang bỗng nhiên lộ ra điệu cười không có hảo ý. Ý nghĩ kiên định không gì sánh được lần thứ hai xuất hiện trong lòng: chạy trốn, nhất định phải chạy trốn. Không biết vì sao, cậu bỗng nhiên nhớ tới buổi tối trên đũa bốn cột kia, hôm nay mới có thể lý giải tâm tình sợ hãi “thống khổ” ngay cả xa mã bảo bối cũng không cần của đối phương lúc đó. Ô ô ô, là báo ứng sao? Bởi vì cậu trên choker tên thổ phỉ thoát nhìn dần dần kia sao? Thế nhưng vì sao nhiều kẻ làm chuyện xấu như vậy lão thiên gia đều làm bộ không thấy, tỷ như Độc Cô cung chủ cùng Đường chủ. Cậu mới đùa dai một chút mà đã gặp phải báo ứng đáng sợ như thế?

Mang theo nỗi lòng phức tạp, Lương Dịch rất ngoan ngoãn đi vào gian phòng đã được an bài cho mình. Ta đương nhiên không phải vì sợ mà không dám phản kháng, ta chỉ là... Chỉ là muốn trước tiên giành được sự tín nhiệm của bọn họ, sau đó mượn cơ hội đào tẩu mà thôi. Cậu trong lòng thấp giọng biện hộ cho sự nhu nhược của mình, đau khổ đợi thời khắc hắc ám nhất trước ánh bình minh. *(Nói thẳng ra là đợi trời tối =.)*

Lão thiên gia bị Lương Dịch oán hận tròn một ngày đêm một đêm lúc này mới dốc sức chứng minh bản thân có bao nhiêu công bằng. Lão vì để đảm bảo cho sự chạy trốn của Lương Dịch mà an bài một điều kiện có lợi nhất... Không có ánh trăng.

“Rất dễ tránh được” thủ vệ ở đại môn, đây là điều tối thiểu mà Lương Dịch quan sát được. Trong lòng hơi đắc ý một chút. Sau khi nhanh nhẹn nhảy mấy cái, dễ dàng tới được bức tường cao nhất của hành cung. A ha ha ha, thần a chủ a chúa Giê-xu chúa cứu thế a, (đây là phương thức cầu nguyện của phương Tây học được từ Sầu Ngọc) cảm tạ các ngươi không giống lão thiên gia Trung Quốc của chúng ta vứt bỏ ta như vậy. Ta... Ta cuối cùng cũng có thể chạy thoát khỏi chốn ma quỷ ăn thịt người này.

Trong lúc cậu đang cảm động đến rơi nước mắt, cậu quên mất một điều rất quan trọng, đó chính là lúc này chúa Giê-xu_Chúa cứu thế còn chưa sinh ra, bởi vậy tự nhiên sẽ không có cơ hội phù hộ cậu. Cũng vì vậy, cho dù cậu từ trước đến nay luôn khôn khéo cảnh giác cũng không phát hiện từ một nơi bí mật gần đó, có hai bóng người đang nhìn cậu không chớp mắt.

“Đại ca, xem ra chúng ta đúng là có chút đánh giá thấp thực lực của tiểu thổ tử này a. Tuy rằng chỉ là chút tài mọn, nhưng với hần mà nói, coi như khó có được a.” Giang Sơn hạ giọng, có vài phần thật tâm tán thưởng.

“Không sai không sai.” Giang Thiên cũng gật đầu phụ họa: “Xem ra chúng ta cần thay đổi cách gọi tiểu thổ tử này, khó trách hần đối với việc chúng ta gọi hần là thổ luôn để ý trong lòng. Xác thực, với loại tốc độ này mà nói, hần là đạt đến cấp độ tiểu linh dương. Xem ra sau này phải gọi hần Tiểu Dương mới hợp a.”

Giang Sơn cười nói: “Đại ca, người nói xem, hần càng ngày càng mê người. Ta tưởng tượng hần nằm ở trên giường, đôi mắt tròn to mê man sợ hãi, giống như một tiểu sơn dương đang đợi chúng ta xử trí. Quả là một màn mỹ hảo a. Ha ha, đại ca, Tiểu Dương này mị lực thật đúng là vô biên a, khiến sự tự chủ mà chúng ta vẫn tự hào suýt nữa bị tan rã. Thật khiến người khác bội phục a.”

Giang Thiên trầm thấp lên tiếng đáp, nhìn không chuyển mắt thân ảnh con mèo nhỏ.

Oa, tường hảo cao a. Lương Dịch nuốt nuốt nước miếng. Sài lang chết tiệt, không có việc gì làm hay sao mà xây tường cao như vậy? Thật là một hành vi hao người tổn của, cần phải ngăn chặn mới phải. Thật không rõ thân tử của bọn họ nghĩ gì nữa. Cậu đã quên mất một chuyện, trên đời này không có một đại thần nào chỉ bởi vì một bức tường mà đi chọc quân vương.

Ta nhảy. Lương Dịch dùng toàn bộ sức lực của cả đời, dùng sức nhảy về phía trước. Mắt thấy sắp thành công rồi, thân thể bỗng nhiên bị sức hút cường đại của trái đất ảnh hưởng, ục một cái trở về chỗ cũ.

Hai người huynh đệ đang muốn đi ra túm con mèo nhỏ quay về không hện mà cùng té xuống đất... Trình độ loại này mà cũng dám nhảy qua bức tường vậy cao hơn mười trượng của bọn họ sao. Tiểu Dương này... Cậu rốt cục không biết tự lượng sức mình.

“Xem ra chúng ta đã đánh giá hần quá cao.” Giang Thiên đứng lên, nhưng thấy thân hình Tiểu Dương của y lần thứ hai nhảy lên, kết quả có thể nghĩ, sức hút cường đại của trái đất sao để cậu thực hiện được.

Ta nhảy, ta nhảy, ta nhảy nhảy nhảy. Lương Dịch giống như con cá lớn rơi vào boong tàu, đều không ngừng nỗ lực, tuy rằng kết quả chung quy cũng đều thất bại, nhưng Sáu Ngọc kể qua về cố sự Edison đã giúp cậu có thêm động lực. Cậu tin tưởng sau lần thất bại thứ 999, cũng nhất định sẽ đạt được thành công.

Hoàn đệ ngũ chương.

6. Chương 6

Nếu như không phải sợ bị Tiểu Dương nghe được khiến tổn hại đến sự cao ngạo của mình, Giang Thiên cùng Giang Sơn lúc này nhất định sẽ lăn ra đất mà cười. Cho dù như vậy, hai người ghen cười đến nội thương.

Giang Thiên “cảm khái” nói nhỏ: “Rõ ràng lớn hơn chúng ta gần mười tuổi, vậy mà sao lại khả ái đến thế? Sơn nhi, hẳn vẫn còn tiếp tục nhảy, ta thật sự nhịn không được nữa.”

Giang Sơn gật đầu: “Đúng vậy, đại ca, không thể để hắn tiếp tục mê hoặc chúng ta.” Nói xong hai người đứng lên, giả như đang tản bộ mà đi đến chỗ Lương Dịch.

Bức tường chết tiệt. Thật tức chết người ta. Mắt thấy trời sắp sáng, nếu còn không nhảy qua được nữa, nhất định sẽ bị hai sài lang biến thái kia nướng ăn. Lương Dịch oán hận suy nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy từ phía sau vang lên âm thanh trêu tức: “Tiểu Dương, người đang làm gì ở chỗ này a?”

Lương Dịch thân thể mềm nhũn, suýt chút nữa té lăn xuống đất. Lúc này trái lại Giang Thiên phản ứng nhanh nhẹn, nhân cơ hội đỡ lấy cậu, tà tà cười nói: “Tiểu Dương, nói đi a. Mới canh tư, là thời gian đi ngủ, người chạy tới nơi này làm gì a?”

Lương Dịch kinh hồn bạt vía nhìn hàm răng trắng đều của Giang Thiên. Không có thiên lý a, tên biến thái hung tàn như thế, vậy mà lại có hàm răng đẹp như vậy. Đây không phải càng thêm cổ vũ hành vi ăn thịt người của y sao? Lương Dịch trong lòng căm giận bất bình, trên mặt lại thuần thực bày ra dáng tươi cười: “Nga, ta... Ta muốn thưởng thức thời khắc trước ánh bình minh, để xem lúc đó tối như thế nào, hắc hắc.” Lúc này cậu vận phần cảm tạ sự lợi hại của Độc Cô Sáu Ngọc, có thể khiến hành động của cậu được rèn đúc trở nên chân thật như vậy.

Giang Sơn bởi vì không chiếm được tiện nghi không khỏi hừ một tiếng: “Phải không? Vậy mà ta nghe nói lúc này là thời cơ tốt để phạm tội hay chạy trốn a. Nói đến đây, ta bỗng nhiên nhớ lại, Tiểu Dương a, người vừa rồi ở đây một mình nhảy nhảy để làm gì vậy? Không phải là chạy trốn đấy chứ? Ân.”

Lương Dịch bị dáng cười lạnh lẽo của y kinh hách đến run rẩy. Vốn nghĩ bản thân tốt xấu cũng là phó đường chủ Tuyệt Đỉnh Đường, không có loại sóng gió chưa thấy qua, thế nhưng không biết vì sao, cậu rất sợ huynh đệ hai người này. Đầu óc nhanh chóng suy nghĩ: “Ta... Ta thấy bức tường cao quá a, muốn rèn luyện cơ thể, nga, ta vừa rồi làm động tác gọi là nhảy cao, trước đây rất lưu hành trong Tuyệt Đỉnh Đường của chúng ta.” Ha hả, phản ứng của bản thân đúng là nhanh nhạy, có thể đối mặt với nguy nan này mà nghĩ tới việc sử dụng loại vận động hiện đại mà Sáu Ngọc đã nói qua để hóa giải nguy cơ. Không... Không được, giờ không phải là lúc đắc ý. Nhìn bộ dáng hai sài lang kia đang nhìn chăm chăm, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể ăn tươi mình, cần phải mau chóng nghĩ ra biện pháp gì đó mới được a.

“Thì ra là thế a, ta đã nói chỉ cần là người không quá đần độn thì sẽ không vọng tưởng nhảy qua bức tường cao như vậy để chạy trốn.” Giang Thiên lạnh lạnh nói, Giang Sơn ở phía sau bồi thêm một câu: “Đâu cứ là người a, ngay cả trư cũng không ngu đến thế.”

Lương Dịch cơ hồ muốn tức đến thổ huyết, hai người kia nhất đáp nhất xướng, rõ ràng là đang châm chọc cậu. Nhưng do đang ở thế yếu, cậu cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nại, bị hai sài lang một tả một hữu kẹp giữa xách về phòng. Âm thanh bị ném lên giường tuyên cáo công cuộc chạy trốn lần này triệt để thất bại.

Ân, sao bây giờ? Nếu cứ liều lĩnh chiến đấu với bọn họ, khẳng định sẽ không có cửa thắng. Đây là điều cậu nhận ra khi bị tóm lại. Bị cầm cố như vậy, hơn nữa cho dù bản thân có không ngừng giãy dụa chạy trốn cũng không có nghĩa cậu có thể đấu lại được. Trừ lần đó ra, còn có biện pháp gì nữa đây? Lương Dịch ôm

đầu khổ sở suy nghĩ, vậy mà cơn buồn ngủ lại mạnh mẽ hơn cậu tưởng, không đợi cậu nghĩ ra biện pháp, thần ngủ đã triệu kiến đi gặp chu công.

Khi cậu tỉnh lại thì đã ngồi trong một cỗ xa mã hoa lệ, bên cạnh là Giang Thiên cùng Giang Sơn đang cười với cậu, lộ ra hàm răng trắng bóng.

“A”, Lương Dịch kinh hãi kêu một tiếng, bất giác lùi lại tạo khoảng cách với bọn họ, thế nhưng trong xe nhỏ hẹp. Xe ngựa bỗng nhiên xóc mạnh một cái, khiến cậu chủ động chui vào trong lòng Giang Thiên.

“Ân, không tồi, đã hiểu được yêu thương nhưng nhớ. Xem ra tiềm lực của Tiểu Dương nếu được hảo hảo khai phá, hẳn là sẽ khiến chúng ta kinh hãi. Người nói có đúng không? Sơn nhi.”

Lương Dịch giấy dựa đứng lên, trên khuôn mặt khả ái thanh tú đỏ bừng vì xấu hổ. Thực sự là mắt mắt muốn chết. Sài lang chết tiệt nhất định đã lập mưu, bằng không tại sao muốn ngồi xe ngựa. Cậu ở trong lòng oán hận chữ mắng, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe. Xe ngựa? Sáu Ngọc khi bị thổ phỉ cướp thì chẳng phải cũng ở trên xe ngựa sao?

Nhớ tới thành tích đáng ăn mừng của Độc Cô Sáu Ngọc được sáng tạo khi ở trong xe ngựa, Lương Dịch lập tức trở nên hưng phấn. Được rồi, công phu dài dòng của Sáu Ngọc quả là thiên hạ vô song. Nhớ lại khi đó, chỉ bằng cái này đã khiến bọn thổ phỉ ngay cả xe cũng đều từ bỏ, tìm cách cung kính tống hân trở về. Bản thân cũng có một thời gian theo hân, tốt xấu gì cũng học được một ít công phu dài dòng. Vậy thì tại sao không áp dụng đúng như vậy nhỉ? Ha ha, chỉ cần những người này thả cậu, cậu nhất định sẽ rất độ lượng mà li khai, tuyệt không để cho bọn họ phải bồi thường cỗ xe ngựa này.

Giang Thiên cùng Giang Sơn thấy nhân thần sục sôi ý chí chiến đấu của Lương Dịch, trong lòng không khỏi đồng thời sinh ra cảnh giác. Tiểu Dương lúc này xem ra cầm chắc thành công, đến tột cùng lại muốn bày ra thủ đoạn lừa gạt gì đây? Trong lòng hai người cùng suy nghĩ. Lại nghe âm thanh Lương Dịch cười nói: “Dù sao cũng quá nhàm chán, không bằng chúng ta nói chuyện đi.”

7. Chương 7

Giang Thiên cùng Giang Sơn vô cùng kinh ngạc nhìn nhau. Tiểu Dương này từ khi bị bắt được tới nay chưa từng tự tin đến thế. Rốt cuộc cậu có vũ khí bí mật gì sao, lẽ nào là chính những gì cậu sắp nói?

Giang Thiên mỉm cười nói: “Tốt, vừa vặn có thể giải sầu. Chẳng biết Tiểu Dương người muốn nói cái gì?”

Lương Dịch không khỏi ngẩn ngơ, thầm nghĩ: “Không xong, nên làm thế nào đây? Trọng tâm câu chuyện tương đối dài dòng a. Hình như những câu của Sáu Ngọc nói đều rất rất dài, nhưng hẳn rốt cuộc đã nói cái gì nhỉ? Di, sao nghĩ mãi mà không ra?” Cậu một hồi nhìn trời, một hồi ngắm đất, vẫn không nghĩ ra những lời dài dòng lằng nhằng của Độc Cô Sáu Ngọc. Kỳ thực ngẫm lại cũng là điều đương nhiên, lúc đó cậu đối với công phu mồm mép của Độc Cô Sáu Ngọc sợ phát khiếp, đâu còn tâm tư chăm chú nghe hân nói. Cho dù có nghe thì cũng vội vàng coi nó là cơn ác mộng nhanh chóng quên đi. Hôm nay có hồi hận

cũng không còn kịp nữa a.

Giang Thiên cùng Giang Sơn nhìn không rời mắt Lương Dịch đang lắc lư đầu trái phải trên dưới, mắt thấy Tiểu Dương đang liều mạng suy nghĩ điều gì đó, trong miệng còn không ngừng thì thào lẩm bẩm: “Ai nha, rốt cuộc là cái gì a? Sao lại đã quên rồi? Thật là, sớm biết vậy thì lúc đó đã chăm chú nghe một chút. Ai nha, sao một chút cũng không nghĩ ra?”

Giang Sơn thực sự nhịn không được nữa, vươn tay giữ chặt cái đầu đang lắc lư lung tung liên tục của Lương Dịch, buồn bực hỏi: “Tiểu Dương, người rốt cuộc muốn nhớ cái gì? Không phải nói muốn nói chuyện với chúng ta sao? Lẽ nào còn phải dùng kí ức đặc biệt sao? Tùy tiện tìm một chủ đề là được.”

Lương Dịch ngơ ngác nhìn hẩn, trầm nghĩ: đành phải như vậy thôi. Nỗ lực nhớ lại nội dung chính trong những câu chuyện bình thường dài dòng của Độc Cô Sáu Ngọc. Cậu suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, suy nghĩ lại suy nghĩ tiếp, bỗng nhiên nhớ ra được một câu chuyện, lập tức lên tinh thần, khụ khụ hai tiếng rồi nói: “Àn, nói sao nhỉ? Các người luôn luôn gọi ta là dương này dương nọ. Quá khó nghe, không bằng ta và các người về dương một chút a, cũng tiện thể cho các người biết ta và dương bản chất hoàn toàn khác nhau.”

Giang Thiên cùng Giang Sơn liếc mắt nhìn nhau, không hện nhau mà cùng cười nói: “Cái này có vẻ thú vị. Vậy người đã nói thử xem, chúng ta xin kính cẩn lắng nghe.”

Lương Dịch đắc ý nói: “Dương kỳ thực được phân ra thành rất nhiều chủng loại. Chúng ta thông thường chăn nuôi sơn dương và miên dương (*cừu*), còn hoang dã thì có linh dương, hoàng dương, vân vân và vân vân.” Àn, không sai đâu nhỉ, Sáu Ngọc mỗi lần dài dòng đều phân ra rất nhiều nhánh ý, sau đó xung quanh mỗi ý sẽ chậm rãi giải thích, cho đến khi khiến mọi người “hai tai không còn nghe được gì nữa”. Dương nhiên, hai lỗ tai đều ông ông tác hưởng, còn có thể nghe được cái gì nữa chứ?

Cậu nói xong, trộm liếc mắt nhìn sắc mặt hai sài lang trước mắt. Di, sao ngược lại trông có vẻ rất hứng thú a. Lương Dịch trong lòng cả kinh, vội vàng tự an ủi bản thân: “Không sợ không sợ. Vừa rồi chỉ là mới bắt đầu mà thôi, cho nên bọn họ đương nhiên vẫn chưa nhận ra uy lực vô địch của sự dài dòng. Tiếp tục nói một lúc nữa, nhất định sẽ thành công.”

“Àn, tính tình của miên dươngngoan dịu, sơn dương thì ngược lại hung dữ hơn một chút. Ta khi còn bé có một lần bởi vì chọc phải chúng mà bị chúng truy đuổi, sau đó chạy gần chết mới thoát được. Bất quá từ đó về sau, khinh công của ta cũng tiến bộ hơn rất nhiều.” Lương Dịch trong đầu nỗ lực suy nghĩ nên đem câu chuyện này kể lể đến mức tối đa như thế nào. Lại nghe Giang Thiên cười nói: “Ta lại không biết còn có loại phương pháp luyện khinh công tốt như vậy, hôm nay rốt cuộc được mở khai nhãn giới. Rất thú vị, Tiểu Dương người tiếp tục kể đi.”

“Nga, người... Người còn muốn nghe nữa sao?” Lương Dịch kinh hồn mở to hai mắt. Cậu... Là cậu nghe lầm phải không? Tên nam nhân còn muốn nghe nữa, nghe cái câu chuyện khô khan nhạt nhẽo dài dòng này? Vì sao lại thế? Là cậu kể thiếu dài dòng sao? Thế nhưng... Thế nhưng cậu rõ ràng đã nỗ lực hết sức bắt chước Sáu Ngọc a.

Nếu không được, dứt khoát phải dài dòng hơn nữa. Lương Dịch cảm giận bất bình nghĩ, tiếp theo lại nói: “Cái kia... lông của miên dương phi thường có giá trị, có thể bán, sau đó dệt thành sợi, làm như vậy sẽ ra

được y phục phi thường ầm ập, còn có một loại nhung, so với lông dê giá trị còn cao hơn, còn nhẹ và ấm hơn nữa...”

“Tiểu Dương người chờ một chút.” Giang Thiên cùng Giang Sơn trong mắt đồng thời lộ ra tinh quang lấp lánh, khiến Lương Dịch trong lòng lập tức vui mừng quá đỗi: Thành công rồi thành công rồi. Thật tốt quá, công phu không phụ lòng người. Cậu cuối cùng cũng đã thành công. Liều mạng nhần nại đáng cười đắc ý, cậu một lần nữa phảng phất thấy được một mảng tiền đồ quang minh: Đường chủ, Sáu Ngọc, các người phải chờ ta a, ta lập tức có thể trở về. Hai ngày vừa rồi nhất định khiến các người lo lắng. Bất quá không sao cả, rất nhanh các người có thể thấy ta.

“Tiểu Dương, người vừa nói lông dê giá trị rất cao, có thể kéo thành sợi, còn nói có một loại lông dương giá trị càng cao hơn phải không?” Giang Thiên duren như có chút suy nghĩ hỏi.

“Đúng vậy đúng vậy.” Lương Dịch thiếu chút nữa hoa chân múa tay vui sướng, hưng phấn trả lời. Lại nghe Giang Thiên tiếp tục hỏi: “Thế nhưng theo ta được biết, lông dê chỉ khi đi cùng với da mới có tác dụng chống lạnh, tỷ như áo trấn thủ da dê a. Như vậy kỹ thuật dệt lông dê mà người nói rất cục như thế nào? Ở đâu có thể bán với giá cao nhất?”

“A... A a...” Lương Dịch ngẩn tò te ngồi im bất động. Thất vọng lập tức thay thế cho vui mừng, chính yếu chính là: Giang Thiên đích vấn đề hắc căn bản quay về đáp không được.

8. Chương 8

“Dệt..dệt lông dê như thế nào ư? Lông dê kia bán được bao nhiêu? Đúng vậy...Ta có nói đến nơi đó sao?” Lương Dịch lắp bắp giải thích. Đáng tiếc Giang Thiên làm sao tin tưởng. “Vậy sao vừa rồi người nói như vậy? Lại còn rất bài bản.”

“Ta... Ta nói vậy sao? Phải, ta là nói. Ân, việc này rất cục là thế nào nhỉ?” Lương Dịch dùng sức nghĩ a nghĩ a, không tìm được bắt đầu cắn ngón tay. Đây là thói xấu của cậu, mỗi khi dùng não quá độ, sẽ vô ý thức bắt đầu làm tiểu động tác ngây thơ này.

“A, đúng rồi.” Lương Dịch sắc mặt thoáng cái trở nên trắng bệch, chỉ vì cậu rất cục cũng nghĩ ra. Lông dê và nhung dê mà Sáu Ngọc nói cho cậu đều là những sản vật hai nghìn năm sau mới có. Trời ạ!!! Khiếp đảm nhìn hai cặp mắt đang ngó cậu chằm chằm như hổ đói trước mắt, trong lòng cậu thâm rên rĩ.

“Người nghĩ ra chưa? Tiểu Dương đáng yêu.” Giang Sơn nguy hiểm cười, hiển nhiên đã nhìn ra biểu tình giấu đầu hở đuôi trên mặt Tiểu Dương.

“Cái kia... Cái kia... Cái kia chỉ là ta nói bậy thôi. Hắc hắc, chỉ là tưởng tượng của ta mà thôi.” Không biết lời giải thích này có thể lừa gạt được người ta không, nhưng cậu chỉ có thể nói được thế mà thôi. Ít nhất lí do này nghe còn đáng tin hơn so với chuyện hoang đường một người từ hai nghìn năm sau bị rơi xuống cổ đại.

“Phải không a?” Giang Sơn nhìn Giang Thiên một cái: “Đại ca, con dương ngu ngốc này có thể tưởng tượng ra được những thứ vĩ đại như vậy, người có tin nổi không?”

Xong rồi. Xem ra bọn họ không thỏa mãn với lời giải thích của mình. Ánh mắt đặc biệt nguy hiểm của bọn họ thật sự khiến cậu mềm nhũn cả chân. Lương Dịch càng hoảng hốt, liên tục xua tay nói: “Cái kia... Cái kia chờ ta nghĩ lại đã, không chừng có thể nhớ ra điều gì đó.” Chết tiệt, rốt cuộc lúc đó Sáu Ngọc đã nói cái gì nhỉ. Ô ô ô, nếu lúc đó chịu khó nghe hắn nói, bây giờ cậu đã có thể bịa ra được lí do thoát thân rồi. Giờ thì Sáu Ngọc không còn hăm dọa như trước nữa. Ai có thể ngờ rằng công phu dài dòng mà cậu luôn liều mạng tránh như tránh tà kia giờ lại trở thành thứ có thể cứu mạng cậu trong tình huống nước sôi lửa bỏng này chứ. Sớm biết sẽ như vậy thì lúc đó đã không bị tai lại, hảo hảo tiếp thu công phu lăm mồm của Sáu Ngọc.

“Tiểu Dương, người nên hảo hảo nghĩ kĩ đi. Nếu thực sự không nghĩ ra, huynh đệ hai người chúng ta rất sẵn lòng giúp người tìm lại trí nhớ của mình.” Giang Thiên cười không có hảo ý. Lương Dịch phảng phất thấy từ trong miệng của y mọc ra hai răng nanh sắc bén.

“Ta... Ta sẽ nỗ lực nhớ lại.” Cậu lắp bắp nói, trong lòng liều mạng chuẩn bị *được ăn cả ngã về không*[1]. Dù có nghĩ nát óc thì cũng chẳng ra được cái gì, không bằng mạo hiểm chạy trốn. Ô ô ô, vì cái gì chứ? Vì sao Sáu Ngọc có thể dùng ngôn ngữ khiến địch nhân chạy trốn chết, còn bản thân thì rơi vào kết cục đáng thương như vậy. Lão thiên gia có kỳ thị ta thì cũng hơi quá đáng rồi đó.

Giang Thiên và Giang Sơn nhìn cậu không chuyển mắt. Thực sự là thu hoạch ngoài dự liệu. Ai có thể ngờ rằng một con cừu nhỏ bé như cậu lại có loại bản lĩnh như vậy. Nếu như cậu thật sự có thể nói ra phương pháp diệt long dê đó, không thể nghi ngờ gì nữa nó nhất định sẽ đem lại một khoản lời không lỗ khiến kẻ khác đỏ mắt ghen tị. Phía Bắc Thương Chi quốc sở hữu khu chăn nuôi khổng lồ, cho nên phương pháp diệt đó sẽ cung cấp nguồn vật liệu không ngừng.

Lương Dịch liều mạng suy nghĩ, nghĩ làm thế nào có thể trốn được. Nhất thời có thể nghe được tiếng kim rơi trong xe. Qua khoảng một khắc (*15phút*), Giang Sơn đột nhiên hỏi: “Tiểu Dương, người đang nghĩ cái gì vậy?”

“Nghĩ nên nhảy khỏi xe như thế nào” Lương Dịch không thêm suy nghĩ gì cả mà hồn nhiên nói, nói được một nửa mới giật mình kinh hoàng che miệng lại, ý thức được bản thân đã làm một việc vô cùng ngu ngốc.

Không ngoài dự đoán, đôi mắt của hai sài lang lập tức trở nên thâm trầm: “Nên nhảy khỏi xe như thế nào sao? Nói tiếp đi. Chúng ta có lẽ sẽ giúp được người.” Ngữ khí bình tĩnh lại như khúc dạo đầu của cơn thịnh nộ đáng sợ.

“Hắc hắc... Không có gì đâu, ta chỉ là nghĩ... Chỉ là nghĩ rằng nếu ta nhảy khỏi xe... biết đâu đột nhiên nhớ ra cũng không chừng.” Lương Dịch bất động thanh sắc lùi về phía sau trốn, chỉ tiếc thùng xe không rộng lắm, vô luận cậu nỗ lực ra sao, hai sài lang vẫn dễ dàng tới gần.

“A” Lương Dịch kinh hô một tiếng, sau một khắc, cậu rơi vào vòng tay ấm áp của Giang Thiên, bên tai vang lên tiếng cười gian khiến người ta sởn gai ốc: “Xem con dương ngu nhà người a, nhảy khỏi xe mà không vỡ đầu đã là may mắn lắm rồi, lại còn muốn tìm lại trí nhớ a. Ta thấy, không bằng để chính ta giúp người

nhớ lại.” Nói xong y liền xé mở vạt áo của Lương Dịch. Từ trong cổ áo, bộ ngực tuyết trắng gầy yếu lập tức hiện lộ ra.

“A a a a a a...” Lương Dịch phát ra tiếng hét khủng bố, mắt thấy Giang Sơn cũng đang lại gần, nhìn chăm chăm bộ ngực của mình... Thịt, bên khóe miệng bất tri bất giác chảy ra nước bọt. Lương Dịch sợ hãi lần thứ hai liều mạng giãy dụa.

“Không nên... Không nên ăn ta a. Ta... Đầu khớp xương ta rất nhiều, sẽ... sẽ làm hỏng răng các người. Cùng lắm thì... Cùng lắm thì ta cố gắng nghĩ tiếp là được. Các người... Các người không nên ăn ta.”

“Hanh hanh, người cũng biết tự giác nhỉ, biết chúng ta muốn ăn người. Nói cho người nghe, nếu còn không nghĩ ra, chúng ta sẽ không khách khí nữa. Nói cho cùng, mỹ vị như thế ở ngay trước mắt mà phải khổ sở nhẫn nại, tư vị đó cũng không dễ chịu a.” Giang Thiên nghiêm túc nói, ánh mắt phát ra ngọn lửa không sao diễn tả được.

Hoàn đệ bát chương.

[1] *Được ăn cả ngã về không*: mạo hiểm tất cả những gì mình có để có cơ hội thắng lớn.

Hê hê, xin lỗi. Bạn lặn hơi lâu. Tuần vừa rồi bạn nổi cơn lười, không thèm nhúc nhích gì cả (^)

Lâu lắm rồi bạn mới bị căn bệnh lười nó xâm nhập lâu như vậy

9. Chương 9

“Ta sẽ nghĩ... Ta nhất định sẽ cố gắng nghĩ ra.” Lương Dịch liều mạng gật đầu, trong bụng không ngừng hô hoán: Sáu Ngọc, người ở nơi nào, mau tới cứu Lương đại ca của người a.

“Sáu Ngọc?” Trong đầu Lương Dịch chợt lóe lên sáng kiến. Đúng vậy, tại sao cứ nhất định phải đổ trách nhiệm lên người mình nhỉ? Dù sao Sáu Ngọc cũng không có ở đây, mà cho dù có ở đây, với bản lĩnh của hắn cũng đủ để tự bảo vệ mình. Nghĩ tới đây, cậu vội vã bày ra vẻ mặt rất khó xử, lắp bắp nói: “Các người... Các người nhất định phải biết à?”

“Chẳng lẽ thành ý của chúng ta khiến Tiểu Dương hoài nghi sao?” Giang Sơn nhướn mày: “Có muốn chúng ta tiếp tục thể hiện thành ý của mình hay không?” Nói xong hắn bỏ nhào đến, cố gắng hết sức ôm lấy thân thể thon gầy của Lương Dịch.

“Oa oa oa oa, ta nói.” Lương Dịch một lần nữa thét chói tai, trong lòng yên lặng rơi lệ nói: “Sấu Ngọc, Lương đại ca rất xin lỗi người, xin người hãy tha thứ cho Lương đại ca a. Dù sao người cũng không rơi vào tay bọn họ, cho nên dù ta bán đứng người thì cũng không có ảnh hưởng gì lớn. Hơn nữa, người tuyệt đối sẽ không vô dụng giống như Lương đại ca, chịu khuất phục dưới dâm uy của hai sài lang này.

“Kỳ thực phương pháp này không phải là do ta tự nghĩ ra mà là một bằng hữu của ta nói cho ta biết. Hẳn sợ ta tranh giành sinh ý với hắn, cho nên chỉ nói cho ta bấy nhiêu thôi. Ta... Ta thực sự không biết phương pháp. Nếu ta biết, hiện tại đối mặt mặt nguy cơ bị ăn tươi, sao ta dám không nói cho các người biết?”

Giang Thiên nhìn cậu chăm chú, Lương Dịch dùng “ánh mắt vô cùng thành thật ” nhìn lại y. Một lúc sau, Giang Thiên mới nhàn nhạt nói: “Nếu đã như vậy thì quên đi. Bất quá người phải nói cho chúng ta biết là ai đã nghĩ phương pháp này. Người yên tâm, chúng ta chỉ muốn biết phương pháp ấy mà thôi, tuyệt đối sẽ không làm tổn thương bằng hữu của người.”

Lương Dịch trầm nghĩ: “Người muốn thương tổn hắn? Người có bản lĩnh ấy sao?” Cho dù Sấu Ngọc thực sự bị bắt được, bằng ám khí dài dòng vô cùng lợi hại của hắn, hắn nhất định có thể tự mình thoát khỏi miệng sói. Nghĩ tới đây, trong phút chốc cậu tinh thần vô cùng phấn chấn, hắc hắc cười nói: “Các người cần chỗ ở của hắn để bắt hắn sao? Ta có thể cho các người biết.”

Giang Sơn phát tay nói: “Cái này cứ từ từ nói sau.” Sau đó quay sang nói với Giang Thiên: “Đại ca, chúng ta cũng nên để Tiểu Dương chịu một chút huấn luyện a, bằng không khi bị ăn, đáng lẽ phải là tiếng rên rỉ tiêu hồn thực cốt, không chừng biến thành tiếng kêu thảm thiết giống như giết lợn. Như vậy chẳng phải đại sát phong cảnh sao?”

Giang Thiên gật đầu nói: “Nói có lý, đêm nay đại khái sẽ ở lại ‘Hà Ảnh hành cung’, đến lúc đó chúng ta sẽ bắt đầu.”

Lương Dịch sắc mặt trắng bệch nhìn bọn họ: “Các người... Các người muốn ăn ta, ăn một kẻ thiện lương khả ái, cả người gầy còm chỉ có xương xẩu như ta sao? Tại sao chứ? Ta đã nói với các người là ta không thể ăn được a.”

Giang Thiên cùng Giang Sơn vô cùng hứng thú nhìn ánh mắt tuyệt vọng xen lẫn phần nộ của cậu, chỉ cảm thấy Tiểu Dương như vậy càng chọc người ta yêu thương.

Lương Dịch ủ rũ ngồi một bên, trầm nghĩ: “Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng a. Ta đã nhân nhượng một bước, bọn họ thế nhưng lại một tấc tiến tới, hiện giờ lại còn muốn ăn tươi ta. Hừ, chó gấp còn sẽ nhảy tường, huống hồ ta đây tốt xấu cũng là một con dương a. Sai, sai a, ... Ta là người, là cao thủ võ lâm đường đường chính chính. Khiến ta nôn nóng, cùng lắm thì... cùng lắm thì ta lại chạy trốn một lần nữa. Ta không tin vận khí ta lại xấu như vậy, lão thiên gia cũng có lúc không mở mắt a.

Cậu ngẩng đầu liếc mắt, chỉ thấy Giang Thiên và Giang Sơn cùng nhau thương lượng điều gì đó, loáng thoáng chỉ nghe thấy: “Dùng lớn hay là dùng nhỏ đây. Dùng lớn thì anh em chúng ta sẽ có lợi, dùng nhỏ thì hắn sẽ có thời gian thích ứng một chút giảm bớt thống khổ, chỉ là chúng ta cần phải đợi hơi lâu một lúc...” vân vân và vân vân.

Trong lòng Lương Dịch càng thêm tức giận, thầm nghĩ: Được lắm, các người ngay cả hung khí cũng đã chuẩn bị tốt. Cái gì mà lớn với chả nhỏ, rõ ràng là đang thương lượng dùng dao lớn hay dao nhỏ chặt ta ra. Dao lớn giết ta thì bọn hắn sẽ sớm có thịt vào miệng, dao nhỏ chém ta thì thời gian chờ đợi dài hơn một ít. Hừ hừ, lại còn giả mù sa mưa, cái gì mà dùng dao nhỏ sẽ giúp ta giảm chút thống khổ. Ta phi, một nhát lại một nhát mà có thể giảm đau đớn à? Không bằng dùng dao lớn một nhát khiến ta toi mạng còn thống khoái hơn.

“Các người không cần khổ công suy nghĩ. Dù sao ta sẽ là người bị hại, vậy dùng hung khí nào để tự ta chọn.” Lương Dịch nổi giận dùng dùng gào lên. Huynh đệ hai tên kia nhất thời bị dọa nhảy dựng lên, sau đó lộ ra tiểu dung hứng thú. Giang Sơn nói: “Tiểu Dương muốn tự chọn hung khí a? Ân, nghĩ lại, thứ này đích xác có thể gọi là hung khí. Không biết Tiểu Dương người muốn chọn cái nào? Lớn hay là nhỏ?”

“Hừ hừ, nếu để ta chọn, ta tự nhiên sẽ chọn cái lớn. Đến lúc đó các người không được giả vờ vô lại.” Lương Dịch thấy chết không sờn ngang nhiên nói, một bên rất tự hào tưởng tượng mình là Kinh Kha trong Dịch thủy tổng biệt.[1]

“Cái lớn a?” Giang Thiên cùng Giang Sơn cùng lúc kêu lên, gương mặt song song lộ ra sắc mặt vui mừng, hắc hắc gian tà cười nói: “Tiểu Dương nhi, chúng ta sẽ nhớ kỹ. Người muốn cái lớn phải không? Yên tâm yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không lật lọng, chỉ là người đến lúc đó cũng không thể lại khua nộ a. chúng ta lúc này một lời đã định.” Thương cảm cho Lương Dịch lúc này đây bước vào con đường càng thêm bi thảm, hơn nữa con đường này lại do chính cậu lựa chọn.

Hoàn đệ cửu chương.

[1] Câu này nguyên văn là QT dịch là nhất biên ngân tự hào đích bả tự kỷ tưởng tượng vi dịch thủy hà bạn thượng đích kinh kha. Mình không chắc lắm đoạn Kinh Kha, chỉ biết là trong Dịch thủy tổng biệt có nhắc đến nhân vật Kinh Kha nên chém bừa.

10. Chương 10

Giang Thiên và Giang Sơn vô cùng vui mừng nha. Bọn họ vốn còn đang suy nghĩ, nếu chỉ vì khoái hoạt của bản thân mà dùng đến *giang tặc*[1] lớn, đến lúc đó Tiểu Dương hô khóc nhất định sẽ khiến bọn họ tự trách không ngót. Ai ngờ, lúc này đây chính Tiểu Dương tự mình chọn. Tuy rằng cậu không hiểu rõ tình huống, nhưng vô luận như thế nào, cũng là do cậu lựa chọn, như vậy lương tâm của bản thân sẽ không cảm thấy áy náy.

Giang Thiên nói: “Tiểu Dương, muốn cái lớn là người tự mình nói đấy nhé, đến lúc đó đừng trách chúng ta nhần tâm a, nếu không lương tâm chúng ta sẽ cảm thấy bất an a.”

“Hừ hừ, các người mà có lương tâm sao? Đều là một lũ sài lang.” Lương Dịch nhỏ giọng lẩm bẩm. Buồn cười, cậu nhanh chóng sẽ bị ăn thịt, còn có cái quái gì mà không dám nói ra nữa. Đáy lòng lại vang lên một âm thanh khác: nếu đã như vậy, sao không nói to lên cho chút khí khái nam nhi.

Giang Thiên và Giang Sơn nào biết tâm lý của Lương Dịch đang mâu thuẫn giãy dụa dữ dội. Hai kẻ đó còn đang thâm vui sướng trong lòng, cùng nhau thương lượng nên dùng vật liệu gì bọc bên ngoài, dùng thủy tinh hay là cao su, hoặc có thể dùng gỗ mềm, còn có gỗ lim, bạch thiếc, vân vân và vân vân. Nghe được mấy thứ đó, Lương Dịch mục trừng khẩu ngốc, thầm nghĩ: quốc gia này quả nhiên kẻ nào cũng đều biến thái thích ăn thịt người, cho nên ngay cả vật liệu làm dao cũng đa dạng như vậy.

Bỗng nhiên có một thái giám vô cùng tuấn mỹ đưa đầu vào trong xe, ôn nhu nói: “Đại vương, vương tử, bữa ăn đã được chuẩn bị xong, xin hãy xuống xe.”

Giang Thiên gật đầu đáp ứng. Lương Dịch nhìn dung nhan tú lệ của vị thái giám kia thì dờ ra, sau đó cậu nhớ ra bản thân vẫn chưa còn thực hiện được nguyện vọng lớn nhất của mình a. Ô ô ô, thời gian thanh xuân quý báu cậu còn chưa được hưởng thụ sanh ca vượt ve an ủi đêm đêm, tinh lực tràn đầy của cậu còn chưa có cơ hội hoang dâm vô độ, lãng phí vô cùng. Cậu thậm chí ngay cả thân thể của mỹ nữ không mặc quần áo còn chưa từng được xem qua, vậy mà đã sắp bị ăn tươi rồi. Đối với một người nam nhân mà nói, thật sự là một bi ai vô cùng a.

“Mặc kệ a, ta nhất định phải chạy trốn, nếu như trốn không thoát thì cũng phải tìm được một mỹ nữ phá thân đồng tử của mình a.” Lương Dịch kiên định suy nghĩ, sau đó liền bị hai con lang đối bụng kéo xuống xe.

A, phong cảnh thật đẹp a. Thảm cỏ xanh mềm như đệm, bầu trời trong xanh không một đám mây, những cơn gió nhẹ khẽ thổi qua, phảng phất tựa như tình nhân ôn nhu âu yếm, khiến niềm tin của Lương Dịch càng thêm kiên định.

Cổ ý đi chậm lại một tí, cậu sóng vai cùng với tiểu thái giám tuấn mỹ kia, nhỏ giọng hỏi: “Công công, ta là kẻ đáng thương sắp bị ăn tươi, ngươi có thể thỏa mãn ta một nguyện vọng hay không?”

Tiểu thái giám nhìn cậu một cái, mỉm cười nói: “Công tử có chuyện gì, thỉnh cứ việc phân phó.”

Lương Dịch nhìn trái phải một cái, thấy hai sài lang kia đi về phía trước lấy tấm khăn trắng, cậu mới nói giọng nhỏ: “Kỳ thực rất đơn giản, ta chỉ muốn công công giới thiệu cho ta một cung nữ tỷ tỷ xinh xắn mà thôi.”

Tiểu thái giám kinh dị nhìn cậu một cái, bỗng nhiên che miệng cười nói: “Nô tài đã hiểu rồi. Công tử yên tâm đi, chuyện này cứ để nô tài lo liệu.”

Trời ạ đất a thần linh a, ai nói thái giám không có một kẻ nào tốt chứ? Cậu... Phó đường chủ Lương Dịch của Tuyệt Đỉnh Đường muốn lấy nhân cách của mình thay những thái giám kia sửa lại án xử sai. Bọn họ ít nhiều cũng có những người tốt bụng am hiểu ý, thích giúp đỡ người khác, trái tim đồng cảm ấy thực sự khiến người ta cảm động a. Lúc này cậu không hề nghĩ tới, tiểu thái giám với lời thề son sắt sẽ lo mọi việc cho cậu kia, lại khiến cậu gặp tai vạ họa vô đơn chí a.

Bị Giang Thiên và Giang Sơn sống chết kéo xuống ngồi dưới đất, Lương Dịch mắt thấy bao nhiêu món ngon lần lượt được bưng ra, nhưng một miếng cũng không dám ăn.

Giang Thiên xé miếng đùi gà đặt vào bát cậu, kỳ quái hỏi: “Người sao lại không ăn? Thức ăn không hợp khẩu vị sao? Người cũng chưa nếm thử làm sao mà biết không ngon?”

Lương Dịch rất có cốt khí ngẩng đầu, hừ nói: “Ta mới không ăn a, ai biết các người liệu có lấy thịt người làm thức ăn hay không, kinh tởm muốn chết.”

Giang Sơn đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo là nhin không được ôm bụng cười, chỉ vào miếng đùi gà nói: “Tiểu Dương, người nhìn cho rõ, đây là đùi gà nha. Không có thịt người nào lại có hình dạng như vậy a?”

Lương Dịch lại hừ một tiếng: “Ta biết là đùi gà, nhưng ai dám đảm bảo các người không lấy thịt người tận lực làm thành hình dạng của đùi gà. Dù thế nào... dù thế nào đi chăng nữa ta cũng không ăn.”

Giang Thiên vừa uống một ngụm rượu liền “phốc” một tiếng phun hết cả ra. Trí tưởng tượng của Tiểu Dương này thật đúng là phong phú a. Chợt thấy đội ngũ phía sau trở nên rối loạn, một *trù sư*[2] cao to vạm vỡ tay cầm dao thái vung loạn lên, hét lớn: “Ai? Kẻ nào nói đùi gà ta làm là người thịt làm thành? Rốt cuộc là tên *vương bát cao tử*[3] nào dám khinh miệt ta như vậy?”

Mọi người vội chặn gã lại. Giang Thiên cùng Giang Sơn cũng thấy buồn cười. Tay nghề vị trù sư này bọn hắn thích nhất, chỉ tiếc là một gã thô nhân không hiểu chút phép tắc lễ nghi nào cả, nhưng cũng không đáng để y định tội. Nhìn sắc mặt của Tiểu Dương lúc trắng lúc đỏ, bọn họ càng cảm thấy thú vị hơn.

Giang Thiên ăn mấy miếng qua loa, liền ra lệnh: “Được rồi, khẩn trương lên đường thôi, trước khi trời tối phải đến được Hà Ảnh hành cung. Chúng ta có tiết mục quan trọng muốn trình diễn a.”

Trong lòng Lương Dịch bỗng nhiên xuất hiện dự cảm chẳng lành. Lúc này cậu cuối cùng mới chú ý tới một vấn đề thập phần quan trọng: nếu người của quốc gia này thực sự ăn thịt người làm vui, vì sao vị trù sư kia lại nổi giận như vậy. Nhưng nếu như định nghĩa “ăn” của Giang Thiên không giống với “ăn” mà bản thân nghĩ, vậy rốt cục là cái gì a?

Hoàn đệ thập chương.

[1] *Giang tặc*: Giang: hậu môn. Tặc: cái nút =))

[2] *Trù sư*: Đầu bếp.

[3] *Vương bát cao tử*: vương bát: con rùa; cao tử: dê con; cừu con; con non; con (súc vật non)

11. Chương 11

Suốt chuyến hành trình ban chiều, Lương Dịch liên tục tự hỏi vấn đề này. Cậu nghĩ đến nát đầu mà cũng không ra được rốt cuộc “ăn” có ý tứ gì, vì vậy cậu quyết định áp dụng phương pháp đơn giản nhất: không ngại cúi mình học hỏi.

“Ừ, các người nói ăn phải không? Hẳn là sẽ ăn ta phải không? Không có ý gì khác chứ?” Lương Dịch rất không tình nguyện quay sang thỉnh giáo hai tên sài lang đang mài răng kia, nhưng lại rước đến trận cười như điên của hai tên kia.

“Đương nhiên rồi, Tiểu Dương, người không nên suy nghĩ bậy bạ a. Ăn đương nhiên là ăn như người nghĩ a.” Giang Thiên mặt không đổi sắc phun ra lời nói dối, lừa dối Tiểu Dương đáng thương.

“Các người nếu như thích ăn thịt người, vậy tại sao khi ta nói đùi gà làm từ thịt người vị trừ sư kia tức giận a?” Chẳng biết vì sao, cảm giác bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt. Lương Dịch âm thầm tức giận bản thân nhất gan, không phải chỉ là chết thôi sao? Hai mươi năm là một hảo hán, có cái gì phải sợ hãi chứ?

“Nga, cái này là bởi vì chúng ta không tùy tiện ăn thịt người. Muốn bị chúng ta ăn tươi, cần phù hợp rất nhiều điều kiện hà khắc. Mà chuyến này những kẻ theo chúng ta không phù hợp những điều kiện này, cho nên trừ sư đương nhiên sẽ tức giận.” Giang Sơn tùy tiện bịa một lý do. Thân là sài lang, điều quan trọng nhất là phải biết tùy thời tùy chỗ nói xạo, đồng thời không được sợ thiên lôi đánh xuống.

Tuy cảm giác hai tên kia có quỷ kế, nhưng cậu lại đoán không ra. Lương Dịch hoài nghi nhìn Giang Thiên chăm chú, sau đó lại hoài nghi nhìn Giang Sơn chăm chú, lẩm bẩm: “Sấu Ngọc nói qua, chỉ có ngu ngốc mới có thể tin tưởng sài lang, mà ta không phải kẻ ngu ngốc, ta đây không có lý do gì tin vào lời sài lang nói.”

Giang Sơn liều mạng nhin cười, hẳn rất muốn nói cho Tiểu Dương thân ái rằng cậu thực sự là tiểu sơn dương ngốc nghếch nhất trên đời. Bất quá vì suy nghĩ cho “tính phúc” của mình, những lời này đương nhiên không thể nói ra.

Nhưng hẳn đã quên mất một điều, cho dù là tiểu sơn dương ngốc nghếch nhất, khi gặp phải sói cũng biết liều mạng chạy trốn, cho nên khi hẳn vừa mới ngẩng đầu lên đã thấy thân ảnh Lương Dịch vô cùng mau lẹ nhảy khỏi xe ngựa. Hẳn không khỏi ngăn người mất hai giây trước bản lĩnh của cậu, sau đó mới hỗn hển nhảy xuống cùng với Giang Thiên, đuổi theo Tiểu Dương sống chết không ngừng chống cự kia.

Lương Dịch không dám đắc ý với thành công này, trên thực tế cậu cũng không có bản lĩnh mà đắc ý. Cậu ngay cả đầu cũng không dám quay lại, chỉ biết liều mạng dùng hết sức lực từ trước đến nay mà chạy trốn. Đến khi cậu nghe thấy tiếng hét quen thuộc của ngày nào đó: “Vây quanh hẳn, đừng để hẳn chạy mất, vương muốn đích thân bắt lấy hẳn.” Bất đồng chính là, lần này cặp ma trảo kia không lập tức thực hiện được.

“Đại ca, tuy rằng ngu ngốc, nhưng ta không thể không thừa nhận hẳn là linh dương chạy trốn rất nhanh.” Giang Sơn một bên không ngừng tăng tốc, một bên oán hận nói.

“Không sai, xem ra lần này bắt được hần nhất định phải trói lại, bằng không nói không chừng có một ngày hần thực sự trốn thoát.” Giang Thiên từ thắt lưng cầm lấy đầu một sợi dây vàng mềm dẻo, cười lạnh nói: “Ta xem ngươi có thể chạy đi đâu.” Nói xong thực hiện một động tác ưu mỹ, kéo sợi dây bay ra, sau đó vô cùng chính xác vòng qua chiếc cổ mảnh khảnh của Tiểu Dương.

Kéo cậu về phía mình, vốn tưởng rằng Tiểu Dương sẽ ngã nhào xuống đất, kết quả lại thấy Tiểu Dương vẫn nỗ lực chạy về phía trước. Y trong lòng cả kinh, vội vàng thả lỏng lực đạo, vừa tức vừa vội nói: “Dừng lại cho ta, ngươi không sợ bị thắt chết sao?”

Ánh mắt Giang Sơn bỗng nhiên nghiêm túc. Hần nhìn ra, Lương Dịch đang rất quyết tâm chạy trốn, căn bản không quan tâm đến tính mệnh mình. Hần một hơi tăng tốc độ đến cực hạn, tính toán cự ly chuẩn xác rồi bổ nhào về phía trước, cuối cùng mới kéo sợi dây vòng trên cổ Tiểu Dương vứt xuống đất.

Tia hi vọng cuối cùng cũng tan biến, Lương Dịch mắt thấy sự việc đã đến nước này, thâm nghĩ đánh hay không đánh cuối cùng cũng sẽ hi sinh, không bằng đánh một trận cho hả giận, bởi vậy một chương liền bổ về phía sau gáy Giang Sơn.

Vấn đề: cuộc chiến giữa sài lang và dương, kẻ nào sẽ giành được chiến thắng?

Đáp án: dùng ngón chân nghĩ cũng biết, dương nhiên là sài lang rồi. Lê Hoa người đang đánh giá thấp chỉ số thông minh của độc giả chúng ta đây a. (mô phỏng theo ngữ khí của một độc giả muối muối 8384 khả ái của ta. Dương nhiên, nếu có người cứ khẳng khẳng nói dương sẽ thắng, Lê Hoa cũng chỉ mặc kệ người phản kháng, hổng hổng hổng)

“Ta thật không ngờ Tiểu Dương ngươi còn có thể dùng sừng húc người a.” Giang Sơn một bên sờ sờ phía sau gáy vẫn còn đau nhức, một bên nhìn Lương Dịch té xỉu trong lòng Giang Thiên oán hận nói.

“Dương nhiên rồi, hần là *công dương*[1] a, công dương nào cũng có sừng. Ai bảo ngươi quá sơ suất?” Giang Thiên ha hả cười, nói mát. Đệ đệ y trước giờ chưa bao giờ gặp phải bất lợi, võ công trí tuệ cũng thuộc loại thượng thừa, ngay cả y cũng không thể ngăn cản hần, cũng biết trong lòng hần kỳ thực cũng muốn kéo y xuống khỏi vương tọa. Ai biết lúc này đây thế nhưng lại ăn một chương của Tiểu Dương, cũng khó trách lại thẹn quá hóa giận như vậy. Nghĩ tới đây, y liền nhịn không được càng thêm đắc ý.

Giang Sơn nhìn khuôn mặt hài lòng của y, ngữ khí bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, âm ngoan nói: “Không sao cả, sừng dài của dương, chỉ cần cưa đi chiếc sừng của hần liền ổn. Ngươi yên tâm, ta sẽ khiến Tiểu Dương phải trả giá lớn vì hành động hôm nay của mình.”

Khi đến Hà Ảnh hành cung, mặt trời cũng thu lại ánh sáng cuối cùng. Lương Dịch, con linh dương ngoài mềm trong cứng, cuối cùng phải đối mặt với bước chuyển ngoặt quan trọng nhất trong cuộc đời cậu.

Hoàn đệ thập nhất chương.

[1] *Công dương*: dương giống đực.

12. Chương 12

Khi Lương Dịch tỉnh lại dưới ánh nền sáng rực, cậu phát hiện mình được đặt trong một gian phòng hết sức hoa lệ. Nhưng, đây không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng là: ...cậu phát hiện mình bị... bị trói trên chiếc giường mềm mại lớn khoa trương vô cùng.

“Đây... Đây rốt cục là cái gì?” Cậu liều mạng giãy hai tay bị trói ở đầu giường nhưng vô ích. Sau đó cậu nhớ ra mình liều lĩnh nhảy khỏi xe, rồi nhớ hai tên sài lang kia ra sức đuổi theo, cuối cùng là nhớ tới cảnh cậu vô cùng hăm hở phản kích, thử nghiệm thủ đạo Ninja Nhật Bản gì đó mà cậu học được từ Tiết Bân trên cổ sài lang số 2, hơn nữa dường như đã sử dụng toàn lực.

Xong rồi. Trong nháy mắt sắc mặt Lương Dịch trở nên tái nhợt, lại nhìn cơ thể bị trói lại của mình chỉ phủ một lớp trung y mỏng. Nghĩ cũng biết, mình liều lĩnh đào tẩu khiến hai con lang kia cảnh giác, để phòng ngừa việc này xảy ra lần nữa, bọn họ chuẩn bị sớm sớm ăn mình.

“Kỳ thực điều này có thể lý giải. Đổi lại là ta, ta cũng sẽ loại bỏ hết đường lui trước khi địch nhân đào tẩu thành công.” Lương Dịch ai oán lắm bầm: “Lão thiên gia, ta sẽ không quên những ‘chiều cố’ của người ở kiếp này của ta. Đợi đến khi ta chuyển thể đầu thai, ta nhất định sẽ làm hồ ly phá hoại trên núi, không để người khổng chế ta nữa, và tốt nhất ta sẽ tu luyện thành cừu vĩ yêu hồ gì đó...”

“Ha ha, không ngờ Tiểu Dương của chúng ta lại có chí hướng lớn lao đến thế.” Đang tùy tiện nói, cánh cửa gỗ nặng nề mở ra, Giang Thiên và Giang Sơn vẻ mặt tươi cười bước vào. Mấy thái giám phía sau mỗi người bưng một chiếc hộp rất lớn, sau khi đặt lên bàn liền ly khai, không quên đóng cánh cửa lại.

Bên trong hẳn là mấy con dao mà bọn họ nói, Lương Dịch trừng mắt nhìn mấy cái hộp. Sinh mệnh đẹp đẻ của cậu, theo cách mà Sáu Ngọc nói, sắp bị chấm dứt ở nơi này. Nghĩ tới đây liền cảm thấy bi ai.

“Tiểu Dương, người không nên bày ra biểu tình thấy chết không sờn như vậy. Ta thừa nhận, ban đầu có hơi đau một chút, bất quá sau đó sẽ không. Người chỉ cần nhẫn nại một chút là được.” Giang Thiên vỗ vỗ vai Lương Dịch, liền thấy cậu oán hận trừng mắt nhìn mình nói: “Nói vô ích, đã chết rồi thì còn cảm thấy gì nữa. Người tưởng ta không biết chắc. Chỉ có người thoải mái thôi.”

Giang Sơn sờ sờ cổ mình, cười u ám nói: “Nếu Tiểu Dương đã chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta đây bắt đầu nha.”

“Chờ chút.” Ánh mắt Lương Dịch bỗng nhiên trở nên nghiêm túc: “Ta rất nhanh sẽ bị các người ăn mất, nhưng các người cũng không thể luôn miệng gọi ta là Tiểu Dương. Tên ta vô cùng nổi danh, ta chính là Lương Dịch. Các người gọi một nam nhân là dương như vậy, đối với tôn nghiêm nam nhân thực sự rất xúc phạm a.”

“Hảo hảo hảo.” Giang Sơn muốn nhanh chóng bắt đầu, Lương Dịch nói cái gì, hẳn một câu cũng không nghe vào tai, chậm rãi mở một trong số các hộp.

Giang Thiên tiến đến cất kiện trung y duy nhất trên người Lương Dịch, nhất thời nuốt một ngụm nước bọt. Lương Dịch mặc dù tập võ quanh năm, nhưng bởi vì cơ thể gầy yếu nên không giống với cơ thể của những nam nhân tập võ khác. Cơ thể da thịt trắng nõn, hai hạt hồng quả bởi vì đột nhiên bị lạnh mà dựng thẳng lên, vô cùng xinh đẹp, tựa như hai hạt mâm xôi hồng tuyết, thật sự là một mỹ cảnh dụ nhân cực kì.

“Uy uy, trước khi ta chết, người không thể đổ dầu trơn lên người ta, ta luôn yêu thích sạch sẽ a. Các người nếu không đáp ứng nguyện vọng này của ta, ta làm lệ quỷ cũng không buông tha các người.” Lương Dịch tuyệt vọng yêu cầu.

“Yên tâm yên tâm, chúng ta sẽ chỉ bôi vào nơi đặc biệt thôi, mà chung quy cũng vì nghĩ cho người a.” Giang Thiên hòa nhã cười, nhếch mép, một chuỗi nước bọt tích lại trên ngực Lương Dịch.

“Đại ca, đừng có lè mề nữa, nhanh cởi quần hắt xuống. Ta đã chọn được rồi, trước hết dùng cái bằng gỗ mềm a. Đi vào sẽ dễ một ít.” Giang Sơn nhịn không được thúc giục, lại nghe Lương Dịch kinh hoảng oa oa kêu to: “Không được, đừng cởi quần ta, van cầu các người. Chờ đến lúc ta chết rồi hẵng cởi, nếu không rất xấu hổ a. Oa oa oa.” Trời ạ, sài lang chết tiệt, cư nhiên không chịu thỏa mãn yêu cầu nho nhỏ của mình. Chẳng lẽ bởi vì cậu nhìn lên Đường chủ cùng Sáu Ngọc động phòng mà gặp phải báo ứng sao? Thiên lý ở đâu a, cậu hoàn toàn không nhìn thấy Đường chủ cùng Sáu Ngọc rốt cục làm cái gì. Tắm màn được thả xuống, sau đó cậu bị tiếng kêu của Sáu Ngọc làm cho chấn động mà hôn mê. Cậu... cậu rõ ràng cái gì cũng không thấy được mà. Ô ô ô. Lẽ nào cứ như vậy mà gặp báo ứng?

Giang Thiên không chút lưu tình xé chiếc quần cuối cùng che cơ thể Lương Dịch xuống, dọa cậu vội vàng kẹp chặt hai chân. Giang Thiên liền nắn bóp cặp đùi trắng như tuyết một trận, cười nói: “Đều là nam nhân cả, có gì xấu hổ chứ.”

Giang Sơn cũng vội vàng tiến đến, quét mắt nhìn toàn thân cậu một lần, một chuỗi nước bọt liền chảy xuống, gầy gầy hai hạt nhũ châu điểm hồng, nhịn không được tán thưởng: “Tuy rằng tướng mạo có chút bình thường, nhưng cơ thể này tuyệt đối là cực phẩm của cực phẩm.”

Những lời ái muội cùng động tác này khiến Lương Dịch hơi bị chán nản. Nhớ Độc Cô Sáu Ngọc trước đây từng nói với cậu, cậu không khỏi tức giận hét lớn: “Các người muốn ăn thì ăn đi, đừng có quấy rối tình dục.”

13. Chương 13

“Quấy rối tình dục? Đó là cái gì?” Giang Thiên cùng Giang Sơn ngạc nhiên nhìn nhau. Mặc kệ a, hiện tại không phải là thời gian để ham học hỏi. Giang Sơn lấy ra nam hình bằng gỗ mềm lớn nhất, thúc giục nói: “Đại ca, mở chân hắt ra, ta thật sự không đợi được nữa.”

“Oa oa oa, đó là cái quái gì vậy a?” Lương Dịch kinh hoàng nhìn nam hình trong tay Giang Sơn. Vì sao, vì sao thứ này thoát nhìn quen mắt đến thế? Có thể là do cậu suy nghĩ quá nhiều, nhưng cậu... Cậu thực sự nghĩ cái thứ này rất giống tiểu đệ đệ của mình. Len lén đưa mắt nhìn xuống dưới. Không sai, hiện tại càng nhìn càng thấy giống, chỉ là thứ này trông có vẻ còn cường tráng hơn tiểu đệ đệ của cậu rất nhiều a.

“Các người... Các người đừng nói với ta rằng đây là dao con của Thương Chi quốc đấy nhé?” Lương Dịch hít vào một ngụm lạnh khí, trong lòng mơ hồ đoán ra hai tên sài lang này muốn làm gì với mình, nhưng cậu thà tin rằng cái thứ này là dao làm bếp của Thương Chi quốc còn hơn.

“Dao con? Ha ha ha ha...” Giang Sơn thực sự nhin không được nữa: “Tiểu Dương, a, không phải, là Tiểu Dịch. Tiểu Dịch a, người đến bây giờ cứ nhiên vẫn còn nghĩ rằng chúng ta thực sự muốn dùng dao cắt thịt người ra ăn sao? Xem ra người thật sự thuần khiết đặc biệt a. Nào, ca ca hiện tại sẽ nói cho người biết chúng ta rốt cuộc muốn làm gì a.”

“Không cần.” Lương Dịch kinh hoàng kêu to, sau đó cười nói: “Ta nghĩ... Ta nghĩ ta không biết vẫn tốt hơn.”

Giang Thiên vốn không nói gì bỗng nhiên vỗ nhẹ vai cái lên cánh mông non mềm của cậu, làm bộ khiển trách: “Sao có thể không chịu học hỏi như vậy được? Hiện tại các ca ca muốn dạy người ý nghĩa khác của từ ‘ăn’, người cần phải khiêm tốn nghe giảng a.”

“Ta... Ta khiêm tốn cái đầu các người a.” Lương Dịch cuối cùng bị chọc đến nóng nảy: “Các người... Các người thật quá dễ tiện, rõ ràng không phải muốn ăn ta mà lại gặt ta chọn dao, hiện tại các người lại không giữ chữ tín, lấy cái thứ này ra để... để... để...” Cậu thực sự không nói được “để” làm gì, trong đầu không nén nổi cân nhắc: cái thứ quỷ quái này rốt cuộc để làm gì nhỉ?

“Để làm cái gì a?” Giang Sơn nhin không được cười nhạo cậu, nhìn Tiểu Dương xấu hổ quẩn bách khiến mặt đỏ bừng, hần nghĩ như vậy càng thêm khả ái: “Tiểu Dương, người cần phải rõ ràng a. Lúc đầu là tự người lựa chọn, hơn nữa chúng ta từ đầu chí cuối chưa từng nhắc đến loại dao con lớn nhất a. Người nghe không rõ lại đi chọn lung tung, không thể trách chúng ta được. Hôm nay ta muốn nói cho người biết công dụng thật sự của nó. Ân, chính là dùng để mở rộng nơi nào đó của người, khiến nơi đó vừa xốp vừa mềm, có thể nuốt được đại điều[1] của các ca ca. Hiện tại, người hiểu rõ chưa?”

Sắc mặt Lương Dịch thoáng cái trở nên trắng bệch. Thì ra... Thì ra là thế. Vậy mà mình còn giúp bọn họ chọn cái lớn nhất. Ngụ đến như vậy, không bằng đâm đầu chết luôn đi.

“Các người... Các người cũng biết ta là nam nhân mà?” Cậu nắm lấy tia hi vọng cuối cùng, định giảng đạo lý cho hai sài lang này: “Nam nhân... Trên người nam nhân căn bản không có nơi nào có thể làm việc này. Các người nếu dục cầu bất mãn, có thể tùy tiện chọn một cung nữ tạm giải tỏa a. Đã đến nước này, yêu cầu cao như vậy để làm gì nữa?”

“Sai, nam nhân cùng nam nhân cũng có thể làm chuyện đó giống như nam nhân cùng nữ nhân nga.” Giang Sơn thần bí cười: “Nào, phía dưới để ca ca ta phụ trách giáo dục người.” Hần gặt đầu với Giang Thiên một cái, cúi người mở rộng hai chân thon dài gờ lên, hần liền dùng ngón trở điểm điểm lên cúc hoa phấn nộn, tà ác cười nói: “Chính là ở đây.”

“Ồ... ở đâu?” Lương Dịch liếc mạng giấy dựa. Ô ô ô, hiện tại mới biết được, nhìn lên không thành công lại đem đến hậu quả nghiêm trọng như vậy. Vốn ban đầu vì không rõ hai nam nhân làm với nhau như thế nào nên mới đi nhìn lên, kết quả cái gì cũng không nhìn thấy. Nếu như cậu biết sớm việc này thì sẽ sớm phát hiện động cơ của hai sài lang này, cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh bị thà như hôm nay.

“Không được... Nơi đó không được.” Thân là nam nhân, lòng tự trọng đã triệt để kích thích tiềm lực của Lương Dịch, khiến cậu giống như cá trạch điên cuồng giấy dựa.

“Uy uy, người nhanh lên một chút a, ta sắp không khống chế nổi hần rồi. Tiểu Dương lúc này khí lực lớn lạ thường.” Giang Thiên liếc mạng áp lấy hai chân không ngừng giấy đập, nhin không được thúc giục.

“Vậy thì người áp chặt một chút nữa a, hần cứ vắn vẹo như vậy, ta căn bản không thể bơi trơn được.” Giang Sơn cũng lo lắng, trên ngón tay hần bôi lớp thuốc cao dày, lại không thể bơi vào được.

“Ngu ngốc, ta đã hết sức rồi, dùng thêm sức nữa sẽ làm thương hần.” Giang Thiên quát lớn, rồi cảnh cáo Lương Dịch: “Người còn động nữa sẽ không bơi trơn cho người, đến lúc đó người bị thương chúng ta cũng mắc kẹ.”

Lương Dịch thở dốc không ngừng giấy dựa, thỉnh thoảng nói: “Ta... Ta nghe... các người... Hanh... Ta nếu như... nghe các người... Ta sẽ trở thành thằng ngu nhất trên trời dưới đất này.”

“Người không nghe chúng ta thì cũng sẽ là thằng ngu nhất trên trời dưới đất này.” Giang Thiên hỗn hển nói, một bên liếc mạng kiểm chế Lương Dịch, mà thuốc cao trên ngón tay Giang Sơn đã bôi nhảm mấy lần lên chân vào cánh móng của cậu, nhưng không sao bơi vào đúng mục tiêu.

Bọn thái giám hầu hạ ngoài cửa nghe không rõ nội dung cụ thể bên trong, chỉ có thể thấy tiếng hô to gọi nhỏ, đều nhin không được cười nói: “Vương cùng vương tử cũng gấp gáp quá, chỉ quan tâm đến khoái hoạt bản thân mà không quản người ta chết sống.” Chợt nghe Giang Thiên ôi chao một tiếng hét thảm, một người trong đó dám nói: “Xem, chắc là vương chờ không được, bị kẹp chặt đến đau đớn.” Lời còn chưa dứt, liền nghe thấy Giang Thiên giận dữ hét: “Người... Người dám đá ta ở đây, thực sự là phản rồi... Ôi.”

Hoàn đệ thập tam chương.

[1]Đại điều: cái đó đó:>

14. Chương 14

Giang Sơn nhìn Giang Thiên che hạ thân không ngừng rên rỉ, trong lòng cảm thấy có chút hả hê. Lương Dịch ban đầu vốn chỉ giãy dụa lung tung, ai ngờ đá đúng chỗ đó. Hôm nay cậu mới biết a, thì ra đá vào chỗ đó có thể khiến người ta thống khổ như thế. Trong khoảng thời gian ngắn mất đi sức chiến đấu, cậu nhìn Giang Sơn đang đứng một bên cười trộm, giờ một chân lên cao, liền nghe thấy tiếng hét thảm “ôi” một tiếng. Chính giữa mục tiêu.

“Tiểu Dương, người thật không muốn sống nữa rồi.” Giang Sơn nghiêng răng nghiêng lợi nói. Vô cùng nhục nhã, vô cùng nhục nhã a. Huynh đệ hai người bọn họ ngày ngày *trêu hoa ghẹo nguyệt*[1], chưa bao giờ chịu lỗ vốn như vậy. Hắn hét lớn một tiếng: “Người đến...” Lời còn chưa dứt liền bị Giang Thiên bịt miệng lại, mắng: “Người muốn để cho kẻ khác nhìn thấy bộ dạng chật vật của chúng ta sao? Ngu ngốc.” Nghe thấy tiếng cửa mở, y vội nói: “Không có việc gì, không cần vào.”

Nhất thời, ba người mắt to trừng mắt nhỏ. Giang Thiên và Giang Sơn ngồi ở cự ly an toàn, tỉ mỉ quan sát Lương Dịch đang thờ phỉ phò. Đợi đến khi hạ thể bắt đầu nhức, hai người tìm một sợi dây, cùng nhau tiến lại gần. Giang Thiên như cũ dùng hết sức giữ chặt hai chân của Lương Dịch, còn Giang Sơn thì trói chân của cậu vào đầu giường.

Lương Dịch vẫn liều mạng giãy dụa, tiếc rằng lúc này hai người cùng áp chế cậu, cuối cùng bản thân bị trói thành tư thế bị thảm mà vô cùng dục nhân.

“Được rồi, ta xem bây giờ hắn còn cử động thể nào được.” Giang Sơn cười gian một tiếng: “Nào, Tiểu Dương, chúng ta chính thức bắt đầu học.” Nói xong liền lấy ra nam hình bằng gỗ mềm, đưa tới đưa lui trước mặt Lương Dịch. Giang Thiên đưa tay lấy hộp cao bồi trơn cho cậu.

Lương Dịch nước mắt lưng tròng nhìn gia hỏa thật lớn kia, trong lòng sợ tới rồi cực điểm. Cậu hiện tại đã hiểu tại sao đêm đó Sáu Ngọc lại hét kinh khủng như vậy. Đối lại là cậu, chỉ sợ hét càng khủng khiếp hơn. Đột nhiên, nơi hạ thể bỗng cảm thấy một trận trướng trướng đau nhức. Thì ra ngón tay Giang Thiên đã chui vào.

“Các người... Hai tên sài lang các người sẽ chết không được tử tế. Ta nguyện rửa các người bị dày xướng mười tám tầng địa ngục...” Lương Dịch ô ô nước nử chửi rửa, tuy nhiên chửi chưa đến hai phút thì hết lời. Không có biện pháp a, cậu từ trước đến giờ vẫn là người khiêm tốn, chưa bao giờ mắng chửi người khác, mà Độc Cô Sáu Ngọc cũng chưa dạy điều này cho cậu. Lúc này tiểu huyết nơi hạ thể càng trở nên đau nhức, cậu có thể cảm nhận được ngón tay nơi đó chậm rãi xoay tròn, cảm giác vô cùng xấu hổ kích thích cậu suýt chút nữa ngất xỉu.

“Hô, Tiểu Dịch Dịch, nơi này của người vừa chặt vừa nóng, ẩm áp tựa như muốn tan chảy ta ra.” Giang Thiên thỏa thích ca ngợi. Nghe vậy, Giang Sơn nước bọt chảy ròng, nhanh chóng móc ra một khối thuốc cao rồi tiến lại gần, cười nói: “Đại ca, cũng nên để ta mở mang kiến thức chút.”

“Thật nóng vội. Mới vậy đã không nhịn được, đợi sau này người sẽ làm sao?” Giang Thiên bắt mắt lắm lắm, nhưng cũng không phản đối.

Hừ, còn nói ta, người nếu không vội, sao không dứt khoát để ta tiến tới. Giang Sơn trong bụng len lén phản bác, nhưng trên mặt chỉ cười trừ: “Đại ca nói rất đúng. Người cũng không phải không biết, lực nhấn nại của tiểu đệ từ trước đến nay rất kém.” Vừa nói vừa đưa ngón tay chậm rãi tiến vào.

“A a a a a, hai tên sài lang hạ lưu các người, ta chết mất.” Lương Dịch liều mạng hét lên thất thanh, lại nghe Giang Sơn thờ ơ nói: “Không sao cả, đại ca đừng lo lắng, hét to như vậy còn xa mới chết.” Vừa nói vừa chuyển động ngón tay, hưởng thụ khoái cảm khi ma sát tràng bích nóng như lửa.

Lương Dịch dùng hết sức giãy dụa phần eo, ý đồ muốn đẩy ngón tay bọn họ ra ngoài, lại không biết như vậy chỉ khiến ác lang càng thêm vui sướng. Một lúc sau, cậu ý thức được phương pháp này không có hiệu quả, bản thân cũng thấy tiểu huyết sau khi bị bôi trơn đã thả lỏng hơn rất nhiều. Ô ô ô, cậu phải làm gì bây giờ, sớm biết vậy cậu đã đi theo Sầu Ngọc học vào chiêu phòng lang của hai nghìn năm sau. Cậu lại không biết rằng: kỹ thuật phòng lang của hai nghìn năm sau chỉ là hữu dụng trước đó, một ngày rơi vào hoàn cảnh này, thì cũng sẽ thành cá nằm trên thớt, mặc ý để người ta xâu xé.

Lương Dịch mặt đỏ lên, xem ra... Xem ra chỉ còn cách dùng chiêu cuối cùng này để đối phó với bọn họ. Tuy rằng chiêu này thực sự rất xấu hổ, nhưng lão thiên gia phải tha thứ cậu a, cậu thật sự *vô kế khả thi*[2]. Suy nghĩ một lúc, cậu hung hăng co rút cơ vòng, nhất thời nghe thấy hai tên lang kia kêu thảm thiết.

“A, thật chặt, oa oa oa, ngón tay sắp bị kẹp gãy rồi. Hô hô hô, đau quá a.” Giang Thiên cùng Giang Sơn hô to gọi nhỏ liên tiếp, tiếng kêu vang khắp phòng, Lương Dịch cao hứng a, xem ra chiêu này tuy rằng đáng thẹn, nhưng lại rất hữu dụng.

Đang đắc ý, lại nghe thấy hai tên sài lang cùng nhau cười: “Thật tốt quá, đã bôi trơn rồi mà vẫn có thể kẹp chặt như thế, có thể tưởng tượng ‘tính phúc’ tương lai chúng ta rất đáng kỳ vọng.”

Lương Dịch trợn tròn mắt, hoài nghi nhìn hai lang: “Uy, các người sẽ không phải bị cưỡng ngược như giống như Sầu Ngọc từng nói đấy chứ? Đau đến như vậy mà vẫn có thể cười được sao?”

Giang Thiên say sưa nói: “Tuy rằng đau nhức, thế nhưng cũng rất thoải mái a. Đối với Tiểu Dương thuần khiết mà nói, đương nhiên sẽ không hiểu được cảm giác đau đớn mà vui sướng của chúng ta. Oa oa oa, lại kẹp chặt một ít. Tiểu Dương, người thật đúng là cực phẩm của cực phẩm a.”

Giang Sơn dùng tay rảnh xoa xoa ngực của Lương Dịch, chậm rãi gầy gầy một khóa anh đào tiên diễm ướt át, bỗng nhiên hung hăng bóp chặt, nhất thời khiến Lương Dịch đau đớn kêu ra tiếng, sau đó hai người liền cảm nhận được tràng bích nóng như lửa lại một trận co rút rất chặt, đem lại cho bọn họ cảm giác vui sướng không nói nên lời. Giang Sơn bỗng nhiên nói: “Đại ca, ta hiện tại chỉ lo lắng một vấn đề.”

Hoàn đệ thập tứ chương.

[1] Nguyên gốc là du hí hoa tùng. Du hí là chơi đùa, hoa tùng là bụi hoa. Minh nghĩ ý của cụm này giống

trên hoa ghẹo nguyệt nên tương vào.

[2] *Vô kế khả thi*: Không còn cách nào khác, aka bó tay toàn tập =))

15. Chương 15

“Vấn đề gì? Tiểu Dương của chúng ta tuyệt như vậy, lại có tinh thần phấn chấn như thế, người còn lo lắng gì nữa?” Giang Thiên đứng đưng hổi, ngón tay thỉnh thoảng co duỗi trong tiểu huyết nóng chặt.

“Ta lo rằng Tiểu Dương bây giờ tiêu hồn như thế, vạn nhất sau này chúng ta tiến vào, còn chưa kịp động vài cái đã bị hấn kẹp chặt khiến tiết ra thì làm sao? Người phải biết rằng, vật phía dưới không giống với ngón tay, nó không chịu sự điều khiển của đại não người a.” Ngón tay Giang Sơn cũng nhanh chóng ra ra vào vào.

Giang Thiên nghe vậy, nghiêm mặt nói: “Đây thực sự là một vấn đề, bất quá mặc kệ đi. *Xe đến trước núi ắt có đường*[1], cùng lắm thì bảo quốc sư bào chế vào viên thuốc để chúng ta dự phòng.”

Giang Sơn trầm mặt nói: “Miễn đi, muốn nhân cơ hội hại ta cũng không dễ như vậy đâu. Hơn nữa, ta đường đường là bạch mã vương tử, cư nhiên cần dùng đến dược vật. Việc này truyền ra ngoài, ta còn mặt mũi nào gặp người khác? Chỉ sợ những người sùng bái ta đều sẽ thất cổ tự tử.”

“Không sao, bọn họ sẽ không tự sát, bởi vì còn có ta a. Ta chắc chắn sẽ không phản đối việc bọn họ chuyển sùng bái của mình từ trên người người sang ta đâu.” Giang Thiên ha ha cười, né một quyền của Giang Sơn, sau đó cầm lấy nam hình cười nói: “Được rồi được rồi, đi vào vấn đề chính thôi nào. Để chúng ta sớm có thể chân chính ăn tươi Tiểu Dương, mấy ngày nay cần phải nhẫn nại.”

Ngón tay được bỏ ra, Lương Dịch vừa thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm bản thân giấy dựa nhiều cũng thấy mệt mỏi, vừa lúc nhân cơ hội lấy hơi định nói. Nhưng không đợi cậu kịp lấy một hơi, tiểu huyết trống rỗng lập tức bị thứ gì đó lớn hơn chen vào.

“A a a a a a, hai sài lang các người nhất định sẽ không được chết tử tế. Các người... Các người đem cái gì tiến vào vậy? ... Oa oa oa oa, ta đau chết mất.” Lương Dịch giống như con cá sắp chết ở trên giường giấy lên hai cái, cuối cùng bị cơn đau nhức đoạt đi khí lực toàn thân, phía sau tựa như bị một cái đinh rất to từng chút từng chút đâm vào, đau đớn khiến cậu cả người cứng ngắc.

Giang Sơn cùng Giang Thiên không phải *thiện nam tín nữ*[2] gì cả, thế nhưng lúc này nhìn Tiểu Dương lệ rơi đầy mặt, không hiểu vì sao ngực cảm thấy rất khó chịu. Giang Thiên lấy cái nam hình bằng gỗ mềm kia ra, bắt đầu dĩ nói: “Được rồi được rồi, Tiểu Dịch Dịch, đừng khóc nữa. Ta đổi sang cái nhỏ hơn, được không?”

Giang Sơn vươn đầu lưỡi, hôn lên nước mắt trên mặt Lương Dịch, ôn nhu nói: “Tiểu Dương, người khóc

khiến lòng ta tan nát. Thật là, từ trước đến giờ chưa có ai khiến ta cảm thấy đau lòng như thế, vậy mà đối với người lại... Ai, lẽ nào bởi vì người quá đơn thuần đến mức ngu ngốc sao?” Hấn lời còn chưa dứt, Lương Dịch bỗng nhiên ngẩng đầu, một ngụm cắn lấy lỗ tai của hấn. Trong phòng nhất thời vang vọng tiếng kêu thảm thiết như quỷ khóc sói gào của hấn.

Giang Thiên luống cuống tay chân dùng sức kéo đầu Lương Dịch ra, thật vất vả mới bắt cậu nhả ra. Lỗ tai của Giang Sơn suýt chút nữa bị cắn đứt, từ bên tai chảy ra tơ máu, đau nhức hấn kêu gào loạn cả lên.

“Ha ha ha ha...”, Lương Dịch hết giận cười: “Hừ hừ, ta thừa nhận ta rất ngốc. Một đại nam nhân, cư nhiên bị hai thiếu niên nhỏ hơn mình gần đến mười tuổi làm cái chuyện đáng xấu hổ này. Hơn nữa, ta đánh không lại các người, ta hiện tại, vô luận thế nào thì cũng đã rơi vào tình cảnh thảm hại này. Nhưng các người nghe đây, ta đã không còn gì cả, cho nên ta cái gì cũng không sợ nữa, cho dù cả người bị đánh đập[3], cũng đủ can đảm để kéo hoàng đế ngã ngựa. Từ hôm nay trở đi, các người luôn phải cẩn thận ta sẽ đánh lên. Ta khiến các người phải trả giá đắt vì đã làm việc này.”

Giang Thiên cùng Giang Sơn liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc. Một lúc sau, Giang Thiên mới cười nói: Tiểu Dương thực sự rất đáng yêu, có chí tiến thủ rất mãnh mẽ a. Được thôi, chúng ta sẽ chờ người tùy lúc tùy chỗ đánh lên.” Y bỗng nhiên ôm lấy Lương Dịch cười nói: “Ta hình như xác thực bị linh dương không giống người thường như người hấp dẫn rồi.”

“Không giống người thường?” Lương Dịch ngơ ngác nghĩ. Cậu có cái gì không giống người thường a? Bị xâm phạm đương nhiên sẽ nỗ lực báo thù, đây là đạo lý hiển nhiên a. Lẽ nào kẻ khác sau khi bị xâm phạm yêu luôn bọn họ thì mới là bình thường sao? Không đúng a. Hay là muốn bản thân nước mắt nước mũi ai điều khóc lóc vì bị mất đồng trinh, thuận tiện oán hận đem mười tám đại tổ tông của bọn họ chửi rửa thì mới được coi là bình thường sao? Thế nhưng Sáu Ngọc rõ ràng nói với cậu, cần phải biết tùy lúc tùy chỗ dùng nước mắt làm vũ khí, nhưng không được làm ra vẻ yếu đuối. Như vừa rồi, cậu không phải thành công dùng nước mắt khiến Giang Thiên đối đãi đầu gối thành tiểu đầu gối sao? Hơn nữa vốn từ mắng chửi người của cậu thực sự hữu hạn a, hiện tại Sáu Ngọc cũng không có ở đây, cậu biết đi đến đâu mà học đây.

Cậu ở chỗ này miên man suy nghĩ, Giang Sơn sớm đã đi tìm vải bông băng lại lỗ tai của mình, vừa nhìn trên khuôn mặt Lương Dịch nước mắt vẫn còn vương lại chưa khô, lửa giận trong bụng nhất thời hóa thành nhu tình, điểm điểm mũi cậu nói: “Người còn có mặt mũi mà khóc a, lỗ tai ta sắp rụng ra rồi mà ta cũng không khóc nha.Nam nhi không dễ dàng rơi nước mắt, người không biết sao?” Hấn nào biết Lương Dịch đã sớm bị tẩy não bởi câu “nam nhân khóc lóc cũng không phải tội lỗi” của Độc Cô Sáu Ngọc.

Lương Dịch còn đang khổ sở suy nghĩ phản ứng như thế nào mới là bình thường, quay đầu lại thấy Giang Sơn đang đối diện mình mỉm cười, cậu oa một tiếng kêu to, cơ thể giật bắn lên nói: “Người... Người sao lại cười với ta? Người... Người thật là bị ngược cuồng sao? Càng bị ngược đãi lại càng vui sướng, ta thật không ngờ rằng đường đường là bạch mã vương tử của Thương Chi quốc, cư nhiên lại có ham mê biến thái này.”

Hoàn đệ thập ngũ chương.

[1]Xe đến trước núi ắt có đường: ý là đường ngại khó, nhất định sẽ có cách vượt qua.

[2] *Thiện*: Lành, tốt, trái với ác; giỏi khéo. *Nam*: đàn ông con trai. *Tín*: tin, đức tin. *Nữ*: đàn bà con gái. *Thiện nam* là người nam lành. *Tín nữ* là người nữ có tín ngưỡng. *Thiện nam tín nữ* là các tín đồ nam nữ.

[3] Nguyên văn là khoát thượng nhất thân quát () Mình không hiểu lắm nên chém bừa.

16. Chương 16

“Sầu Ngọc a, người mau tới cứu ta a. Ai có thể ngờ người tuy có thể nằm ngủ chiêm bao nhưng trước sau lại không thấy được rằng nhân vật gặp xúi quẩy ấy lại chính là ta đây chứ. Ô ô ô, tất cả đều là do người hại ta.” Lương Dịch lẩm bẩm khóc lóc kể lể, thỉnh thoảng Giang Sơn tiến lại gần, nguy hiểm nở nụ cười nói: “Tiểu Dương, ta rất hiếu kì gia khổa Độc Cô Sầu Ngọc mà người nhắc đến là ai. Suốt dọc đường, ta thấy người nhắc đến hần không dưới mười lần, chẳng lẽ sự thuần khiết của người chỉ là vẻ ngoài người tạo ra, còn thực chất người đã sớm đã có gian tình với Độc Cô Sầu Ngọc kia?” (*Câu này ta chém*) Hần dựa sát vào Lương Dịch uy hiếp, lại bị cậu nhỏ nước bọt dè bừa.

Chỉ nghe thấy cậu gào khóc kì quái kêu lên: “Cái gì chứ, người cho là ai cũng biến thái như người sao. Sầu Ngọc và ta vô cùng trong sạch, người không được phỉ báng chúng ta. Huống chi hần là thê tử của Đường chủ chúng ta, lại còn là một tiểu ma quỷ, ngoại trừ đường chủ không sợ chết ra, ai dám đi chọc hần chứ.”

Giang Thiên nói: “Nga, thì ra là nữ hài tử. Bất quá sao lại nói như vậy, chẳng lẽ hần rất mạnh mẽ sao?” Y vừa nói vừa cời dây trói cho Lương Dịch, sau đó điểm huyết đạo không cho cậu giãy dụa. Y biết Lương Dịch có thể sẽ đau, vì vậy mới dụ dỗ cậu nói chuyện để cậu quên đi nỗi đau. Nếu như Độc Cô Sầu Ngọc có ở đây, chắc chắn sẽ kinh ngạc vì nhân loại từ hai nghìn năm trước đã biết đến liệu pháp phân tán tư tưởng.

Lương Dịch quả nhiên trúng kế nói: “Người nói bậy bạ cái gì vậy? Sầu Ngọc là nam hài tử. Đường chủ của chúng ta mới không giống các người a, hần thật tâm yêu Sầu Ngọc. Tuy rằng trong đường của chúng ta từ trên xuống dưới đều vừa yêu vừa hận Sầu Ngọc, nhưng vì đường chủ, chúng ta cũng chỉ có thể nhẫn nại một đường chủ phụ nhân như vậy.”

Ánh mắt Giang Sơn nhìn Lương Dịch chăm chú, bỗng nhiên ha ha cuồng tiếu, chỉ thiếu điều ngã vật trên mặt đất, một bên chỉ tay vào Lương Dịch nói: “Tiểu Dương... Người... Ví dụ ở ngay bên cạnh người... Người... Người thể nhưng ngay cả việc như vậy mà cũng không biết sao? Oa ha ha ha... Khinh công của người tốt như vậy, có đi nhìn lên thì cũng công khai nhìn lên... Oa ha ha ha... Cơ hội tốt như thế, cứ nhiên không biết đi tham quan học hỏi một chút. Người thật đúng là thuần khiết đến tột cùng a. Thật khiến chúng ta có cơ hội hưởng thụ mỹ vị người đây...”

Câu nói ấy làm khơi dậy chuyện thương tâm cũ của Lương Dịch, cậu méo miệng nói: “Ai nói ta không đi nhìn trộm... Thế nhưng nhìn trộm không thành. Bọn họ ngay cả quần còn chưa cởi đã tháo rèm xuống, sau đó ta bị tiếng thét chói tai của Sầu Ngọc dọa ngất xỉu. Đã thế, tên đường chủ không có lương tâm của chúng ta còn còn nhắc xem có nên giết ta diệt khẩu, may mà ta giả bộ ‘mất trí nhớ tạm thời’ như Sầu

Ngọc đã nói với ta, mới tránh được một kiếp. Hắc hắc.” Cậu bỗng nhiên nở nụ cười: “Bất quá đường chủ chúng ta cũng không sống khá giả, trên người trên cổ thậm chí cả trên mặt hắc mấy ngày liên tục đều có vết thương. Ha ha ha, Sáu Ngọc thực sự rất quan tâm đến ta, giúp ta trả thù này.”

Giang Thiên và Giang Sơn nhất thời rùng mình một cái. Tiểu Dương ngốc này tuy rằng ngốc nghếch, nhưng lại là một ác ma. Đường chủ của cậu bị hành hạ thành như vậy, cậu còn không quên cười trước nỗi đau của người khác. Nếu như nạp cậu làm phi, tương lai sau này nếu một trong hai người bọn họ không cẩn thận chết trận, cậu liệu có hạ chiếu đại xá thiên hạ khắp chốn mừng vui hay không. Ân, với thái độ hiện tại của Tiểu Dương đối với bọn họ, điều này không phải là không có khả năng.

Nam hình bằng gỗ mềm nhỏ nhất kì thật chỉ bằng hai ngón tay, cho nên không khiến Lương Dịch quá đau đớn, chỉ là cảm giác xấu hổ này lại như muốn đốt cháy thần kinh của cậu. Giang Thiên thấy cậu bởi vì bị điểm huyết mà an tĩnh lại, liền bảo Giang Sơn đến trù phòng mang một chút đồ ăn khuya. Lương Dịch mấy ngày nay vì lo lắng mình sẽ bị ăn thịt nên chưa bữa nào ăn uống tử tế, hiện tại cậu đã biết “ăn” này không giống với “ăn” kia, tự nhiên sẽ không còn lo lắng đồ ăn làm từ thịt người.

Giang Sơn vừa bước ra khỏi cửa, đám tiểu thái giám đã chụm lại cười nhạo nói: “Vương tử khoái hoạt vô cùng a, chúng ta nghe tiếng trong phòng quả thực giống như long trời lở đất. Thật là, vương và vương tử đều dũng mãnh phi thường, cũng không thông cảm cho người ta là lần đầu tiên hầu hạ, cứ dũng mãnh như vậy ... Di, tai của vương tử làm sao vậy? Sao phải băng lại?”

Giang Sơn vẻ mặt hắc tuyến, thực sự là uất ức ghen muốn chết, rõ ràng còn chưa kịp ăn gì cả đã bị đá một cước, ngay cả lỗ tai cũng sưng chút nữa hy sinh oanh liệt. Đám thái giám này lại nói như vậy, tuy rằng chỉ là nhạo nhâm, nhưng lúc này nghe phá lệ chói tai. Mấy gia hỏa quan tâm đến chủ nhân này lại còn không ngừng nghiên cứu vết thương trên tai hắc. Hắc thật sự rất tức giận nha, nhưng lại không thể phát tác, không thể làm gì khác ngoài hàm hồ nói: “Không... không sao cả. Được rồi, các người lui xuống nghỉ ngơi đi, ở đây không cần phải hầu hạ.”

Đi xa rồi mà hắc vẫn còn nghe thấy âm thanh riu ra riu rít của chúng thái giám, đơn giản là suy đoán tai hắc rốt cục là bị sao. Lông mi nhướn lên vài cái: đám thái giám đúng là không có việc gì làm, ngày mai bảo đại ca thay toàn bộ bọn họ.

Đến nhờ trù tử làm mấy món nóng nóng. Bỏ thang không thể nhất thời làm xong, cho nên trù tử thỉnh hắc về trước đã, nói sau khi làm xong sẽ tự mình đưa tới.

Lương Dịch vốn không chịu ăn đồ ăn của kẻ địch, nhưng chỉ bảo thuần phác của Độc Cô Sáu Ngọc vẫn còn vang bên tai: “Thân thể chính là tiền vốn của cách mạng. Ta cực kì coi thường tù binh không chịu ăn, tuyệt thực mà chết không chỉ thống khổ, lại còn tiết kiệm lương thực cho kẻ địch. Chi bằng ăn cho no bụng, có khí lực, sau đó nháo doanh trại của địch một trận long trời lở đất, như thế mới là anh hùng chân chính.” Đây là mấy lời Độc Cô Sáu Ngọc khuyên nhủ một Ninja Nhật Bản bị bắt giam. Bất quá hắc nằm mơ cũng không nghĩ tới, những lời đối với Ninja kia mà nói căn bản là vô dụng, hôm nay lại được Lương Dịch coi là lời lẽ chí lý.

17. Chương 17

Nhìn Lương Dịch lang thôn hồ yết, ăn uống thả cửa không chút hình tượng, Giang Thiên và Giang Sơn trợn tròn mắt. Tiểu Dương này... Tiểu Dương này đúng là không giống với người thường a. Phút trước vẫn còn vừa khóc vừa gào kể lể chuyện bi thảm xảy ra với mình, nước mắt trên mặt vẫn còn chưa khô, phút sau thế nhưng đã có thể ăn uống sung sướng như vậy.

Huynh đệ bọn họ tự nhận là mình rất giỏi trong việc nhìn thấu tâm tư người khác, vốn nghĩ rằng Tiểu Dương tuy ngu ngốc nhưng nhất định sẽ có tự tôn cao ngạo, sau khi làm chuyện này với cậu, đại khái cũng sẽ biến thành *hoạt tử nhân*[1]. Bất quá đến khi đó họ cũng không có cảm giác gì cả, chung quy cũng chỉ là món đồ chơi mà thôi, nếu chơi chán thì có thể vứt bỏ. Đây chính là đặc tính của bọn họ. Bằng không ban đầu Giang Thiên sẽ không chỉ vì bộ dạng thú vị của Lương Dịch khi nằm trong bụi cây mà bắt cậu mang về.

Thế nhưng hôm nay, sự việc hoàn toàn vượt quá tầm kiểm soát của bọn họ. Bọn họ vốn cho rằng đây chỉ là một Tiểu Dương đơn thuần, vậy mà cậu có thể nắm lấy bất cứ cơ hội nào để công kích họ, chứng cứ chính là vành tai bị thương vẫn còn băng lại của Giang Sơn. Cao ngạo tự tôn của cậu không cho phép cậu khuất phục, nhưng cũng không chịu vì lòng tự tôn vô vị ấy mà hi sinh bản thân. Trời ạ, đau đau quá a. Tiểu Dương này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? Vì sao cậu giống như một xoáy nước, khiến bọn họ, những kẻ từ trước đến nay vẫn luôn lãnh khốc, lại bị cậu hấp dẫn cuốn vào.

Trong khi Giang Thiên và Giang Sơn đang vắt hết óc hao hết khí lực để suy nghĩ tư duy quái dị của Lương Dịch, Lương Dịch đã ăn hết ba chén cơm lớn, uống hết đồng canh trên bàn, ăn sạch số rau quả có ở đó. Lúc này no nê thỏa mãn nói: “A, ăn ngon quá đi mất, thảo nào các người không dám xử trí trù tử kia, tay nghề của hần thật sự là quá tuyệt vời.” Cậu vừa định duỗi thắt lưng cho đỡ mỏi thì mới nhớ ra ở chỗ thắt lưng có mấy đại huyết bị điểm, không khỏi nhìn về phía Giang Thiên ra lệnh: “Uy, giải huyết đạo cho ta, ta muốn duỗi người.”

“Nga, được.” Giang Thiên ngơ ngác làm theo, còn Giang Sơn nhìn cậu chằm chằm phòng ngừa cậu chạy trốn., Không ngờ Lương Dịch vừa mới vươn vai xong liền nằm phịch xuống ngủ. Thực sự khiến họ quá bất ngờ. Sau khi biến thành hóa thạch mất mấy phút, hai người mới nhớ ra sai người đến thu dọn, sau đó trèo lên giường, mỗi người chiếm một bên Lương Dịch, gắt gao ôm lấy cậu, chốc lát tiến vào mộng đẹp.

Kỳ thực Giang Thiên và Giang Sơn không biết, có thể có được một Tiểu Dương như ngày hôm nay, công lao hoàn toàn thuộc về Độc Cô Sầu Ngọc. Nhờ có tên đó không ngừng nỗ lực lắm mồ, nhân sinh của Lương Dịch mới có cải biến. (bị tên lắm mồ dài dòng kia dẫn vật hết ngày dài lại đêm thâu, muốn không thay đổi thì cũng khó.)

Có một khoảng thời gian, Sầu Ngọc và Bách Vị Tử muốn biến tất cả mọi người trong Tuyệt Đỉnh Đường thành fans của Kenshin và Rukawa, đã tốn không ít công phu khổ cực không phủ nhận. Xong khóa giải còn phải tiến hành sát hạch, bất cứ ai không nói nổi một vài lời thoại tiêu biểu của bộ Lãng khách Kenshin thì sẽ bị nhét vào lớp bổ túc địa ngục khủng bố. Tuy rằng những thứ này đã khiến Lương Dịch gặp ác mộng suốt một tháng liền, nhưng cũng bởi vậy mà cuộc sống của cậu có chút biến hóa. Cậu tin rằng phải sống như Kenshin, sử dụng kiếm để bảo vệ người khác, đó mới là đạo lý nhân sinh, hay như đạo lý, Kenshin vô cùng quý trọng sinh mạng của mình, rơi vào đường cùng vẫn ham muốn sống sót, tất cả đều đã ảnh hưởng đến cậu. Bất quá có một điều cậu không nghĩ đến, nếu có một ngày Kenshin bị *Shishio* hay *Enishi*[2] làm chuyện đó, liệu có thể lạc quan chiến đấu như vậy không.

Ngày thứ hai tiếp tục lên đường, Lương Dịch nhìn bản thân càng lúc càng xa Ly Đồ Tập Quốc, cuối cùng cũng minh bạch rằng từ nay về sau chỉ có thể dựa vào bản thân để chiến đấu và chạy trốn. Thở dài một hơi, cậu quay đầu lại, hai tên ác lang đang kịch liệt tranh luận xem nên áp dụng cách đột tiến hay là cách tiến dần. Cậu nghĩ vấn đề này chẳng liên quan đến mình, bởi vì dù thế nào cũng sẽ không áp dụng được lên người cậu (*cậu này hiểu không rõ lắm nên chém bừa*). Cho nên tìm một góc an toàn, bổ sung giấc ngủ để buổi tối có đủ tinh lực tiếp tục phản công.

Giang Thiên và Giang Sơn cãi nhau nửa ngày vẫn không phân biệt được cao thấp, bỗng nhiên nghe thấy Lương Dịch đang ngủ say lại phát ra tiếng cười khùng bô. Hai người không hện mà cùng quay đầu lại, chỉ thấy nơi khoe miệng Lương Dịch nước bọt chảy xuống, răng nghiêng ken kết, một bên hắc hắc cười.

” Tiểu Dương này mơ thấy cái gì vậy? Sao lại cười đáng sợ như thế?” Giang Sơn vẽ mặt hắc tuyến, lại nhớ tới vành tai của mình.

“Còn phải hỏi sao? Nhất định là đang mơ cắn đứt vành tai còn lại của ngươi. Ngươi không thấy tiếng răng hăn nghiêng vang như vậy sao?” Giang Thiên nhìn có chút hả hê nói, liền bị Giang Sơn hung hăng trừng mắt: “Hừ, cũng chưa hăn, có thể hăn đang mơ kẹp đứt *mệnh căn tử*[3] của ngươi, cho nên mới cười hài lòng như thế.”

Một câu làm thức tỉnh người trong mộng, Giang Thiên tỉ mỉ quan sát hàm răng trắng khỏe của Lương Dịch, không khỏi rung mình một cái, nói với Giang Sơn: “Làm sao bây giờ. Nếu để hăn dùng miệng hầu hạ chúng ta, loại tình huống này rất có thể xảy ra. Chúng ta phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp dự phòng mới được a.”

Giang Sơn vốn đang cười, nghe Giang Thiên nói vậy thì cũng ý thức được vấn đề này rất nghiêm trọng. Tiếng Lương Dịch nghiêng răng truyền đến rất rõ ràng: “Tiểu Dương này sinh ra có bộ răng tốt như vậy để làm gì cơ chứ. Nếu là người khác, ta nhất định sẽ bẻ sạch, nhưng cố tình lại là hăn.” Trong lời nói đã lộ ra tình cảm của hăn đối với Lương Dịch đang nhanh chóng nảy nở.

Một ngày dài đằng đẵng dưới ánh tà dương dần dần trôi qua. Khi mặt trời lặn, bọn họ cuối cùng cũng tới hoàng cung của Thương Chi quốc. Vũ đài chiến đấu của Lương Dịch cũng từ đó trở nên cố định, liên tiếp bao sự việc khóc cười cũng lần lượt xảy ra.

Hoàn đệ thập thất chương.

[1]*Hoạt tử nhân*: người đàn đòn; đồ vút đi; người vô dụng

[2] Shishio()và Enishi (): nhân vật trong Lăng khách Kenshin.

[3]*Mệnh căn tử*: *Cái đó đó*:”>

18. Chương 18

Hoàng cung của... Thương Chi quốc? Lương Dịch lẳng lẳng nhìn tòa kiến trúc huy hoàng hùng vĩ dù không được ánh mặt trời chiếu sáng vẫn rực rỡ kia. Đây... Đây là hoàng cung được bao phủ trong sương mù trong truyền thuyết của Thương Chi quốc, đất nước không bao giờ dùng binh lực với các nước khác sao. Kiến... Kiến trúc này thật quá to lớn. Lãng phí bao nhiêu nhân lực, vật lực, tài lực a. Nếu đúng như tính toán, có thể xây đến một trăm Tuyệt Đỉnh Đường a. Đau lòng a, thực sự là đau lòng a.

Giang Thiên và Giang Sơn thoả mãn nhìn phản ứng của Lương Dịch. Khi thái giám xin chỉ thị an bài chỗ ở cho Lương Dịch, bọn họ không chút suy nghĩ phản phó người quét tước sạch sẽ tẩm cung của mình để Lương Dịch ở, suýt chút nữa khiến tiểu thái giám không thở nổi nghẹn chết ngay tại trận.

Oa oa, tẩm cung ư. Tẩm cung của hoàng thượng và vương tử, đó là nơi cao quý nhất của Thương Chi quốc, chưa từng có trường hợp để kẻ khác bước vào, ngay cả đám tần phi trong cung cũng không được vào đó để hầu hạ hoàng thượng. Bây giờ... Tiểu thái giám ý tứ sâu sa nhìn Lương Dịch, thầm nghĩ: ‘Xem ra không thể giúp hần tìm cung nữ, nếu như để hoàng thượng biết, ta còn không bị lột da sao. Bất quá, nếu như mật báo, hần sẽ kiếm được chút tiền thưởng. Mặc dù có hơi vô nhân đạo, nhưng con người đều có thể liều chết vì tiền, huống chi ta chính là người sống vì tiền’.

Lương Dịch nào biết trong lòng tiểu thái giám đang suy nghĩ đầy ngực hiểm, tỉnh tỉnh mê mê đi theo hai huynh đệ Giang Thiên đến chính điện. Sau đó cậu liền nhìn thấy một cảnh chấn động lòng người.

Mấy trăm nữ tử giống như tiên nữ mặc cung trang long trọng đang đứng chỉnh tề; ở hành lang bên kia là mấy trăm đại thần khoác bộ quan phục tiên diễm. Thấy bọn họ bước vào, tất cả cùng quỳ xuống, sơn hô vạn tuế.

Tim của Lương Dịch bỗng nhảy nhót. Thật tốt quá, thật tốt quá. Mấy tên sài lang cuối cùng cũng trở lại đại bản doanh với thức ăn phong phú rồi. Ngẩng ngẩng vài phi tử, mẹ ơi, làn da đẹp không phải bình thường nha. Nhìn cảnh đẹp như vậy, ngay cả bản thân từ trước đến giờ luôn thanh tâm quả dục còn nhìn không được mà rực rộ, huống chi hai sài lang kia? Còn có còn có... Cậu quay lại nhìn các đại thần bên kia. Ha ha ha, nhìn vẻ mặt của những đại thần này đây chính nghĩa, thực sự khiến cậu hài lòng muốn chết. Bởi vì Sáu Ngọc từng nói qua, xưa nay đám thần tử chính trực tuyệt đối sẽ không ngồi yên nhìn hoàng thượng hoang dâm, huống chi hoàng thượng của bọn họ lúc này lại đem về một nam nhân không có khả năng sinh hài tử. Lương Dịch dường như đã nhìn thấy tương lai tươi đẹp, nghĩ đến ngày mình thoát khỏi giam cầm sắp đến gần, cậu liền nhìn không được chảy nước mắt mừng vui. Ô ô ô, thật tốt quá, lão thiên gia tại giây phút cuối cùng cũng không quên cậu a.

Giang Thiên và Giang Sơn thích thú nhìn biểu tình biến hóa liên tục của Tiểu Dương, thầm nghĩ: cậu lại muốn tìm chuyện tốt gì nữa đây? Chẳng lẽ vẫn còn chưa từ bỏ ý định, lại muốn đào tẩu sao. Không được, tuyệt đối không thể vì trở về hoàng cung mà lơ là, trước mắt họ không phải con cừu ngoan hiền mà là linh dương quật cường luôn muốn chạy trốn.

Ba người mang tâm tư khác nhau. Giang Thiên sau khi bảo mọi người bình thân, liền tiện thể nói: “Hôm nay ta và Nhị đệ có chút mệt mỏi, các người trước tiên cứ về đi đã, đợi đến mai tiếp tục đại yến bách quan

và hậu cung.” Nói xong cổ ý ngáp một cái. Mọi người thức thời liền lui ra.

Đợi, đợi, đợi đã. Lương Dịch há hốc mồm nhìn đám tần phi như bị thủy triều cuốn đi sạch sẽ. Không đúng a, Sáu Ngọc không phải đã nói vậy sao? Những lúc như thế này, sẽ có một, hai phi tử được sủng ái mặt cười như hoa tiến lên mời hoàng thượng cùng mình vào tắm cung an giấc, sau đó sẽ làm vài động tác kiểu mị vô cùng ám chỉ các nàng sẽ hảo hảo hầu hạ. Tiếp sau đó, hoàng thượng sẽ cảm giác lâng lâng theo các nàng đi a. Vậy tại sao lúc này không có nữ tử nào đến *yêu sủng*[1], mà hai sài lang mỗi người kẹp cậu một bên tiếp tục tha cậu đến tắm cung. Còn nữa còn nữa, tại sao bạch mã vương tử lại ở cùng chỗ với hoàng thượng. Hắn không phải nên ở trong phủ đệ bên ngoài cung sao? Lương Dịch nghĩ đầu của mình sắp nứt ra rồi. Chờ đến khi cậu lấy lại tinh thần thì bản thân đã được đặt trong một gian phong rực rỡ khôn cùng trong cung điện.

Trong phòng, không cần phải nói, được đặt một chiếc giường vô cùng rộng và phô trương. Đương nhiên, hai huynh đệ Giang Thiên là những nam nhân yêu cầu rất hà khắc, chăn màn gối đệm của bọn họ khoa trương đến trình độ nào, thỉnh các vị muội muội tự tưởng tượng.

Lương Dịch vẫn chưa kịp tiêu hóa được sự kinh hãi của mình, hạ thể liền thấy mát lạnh. Cúi đầu nhìn, quần đã bị hai tên sài lang nồn nóng như khỉ kia kéo xuống.

“Uy uy, các người nên phải hỏi ta có đồng ý hay không đã chứ.” Lương Dịch bị dọa đứng im một chỗ, động cũng không dám động. Lại nghe “đương” một tiếng, cái gỗ mềm đáng lẽ đang bị nhét trong hậu huyệt cậu, khi cậu bị cởi quần liền rơi xuống bàn chân của Giang Thiên.

Dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết trên mặt hai sài lang lúc này sẽ có bao nhiêu biểu tình. Nếu như lúc này không rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, Lương Dịch thật sự rất muốn thưởng thức một phen, chỉ tiếc cậu hiện tại chỉ dám cúi đầu nhìn ngón chân mình.

“Nói, nó rơi ra từ lúc nào?” Âm thanh của Giang Thiên giống như từ địa ngục truyền đến, từng chữ từng chữ được nói ra đều thoát từ kẽ răng. Tốt lắm, y vậy mà không biết Tiểu Dương vẫn còn thủ đoạn như vậy. Xem ra y đã quá khinh địch rồi.

Hoàn đệ thập bát chương.

[1] *Yêu sủng*: muốn được sủng ái

19. Chương 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Ta không biết.” Lương Dịch lí trực trắng khí[1] nói. Sầu Ngọc từng nói, khi người làm chuyện xấu mà sợ bị phạt, cách duy nhất là không thừa nhận mình đã làm chuyện đó, hơn nữa ngay cả trong bụng người cũng phải niệm rằng mình không phải người làm, như vậy khi người nói dối, kẻ khác mới tin tưởng.

“Đại ca, cảnh giới nói dối trơn tru của Tiểu Dương này đã vượt cả ta và người rồi.” Giang Sơn hừ hừ hai tiếng, cúi xuống nhặt cái nút bằng gỗ mềm kia: “Ta dám khẳng định, hẳn từ khi lên xe đã bắt đầu đẩy cái này ra.”

“Di, chiêu này sao lại mất hiệu lực a? Hơn nữa hẳn có thể phân tích rất chính xác nữa.” Trong lòng Lương Dịch bỗng thấy có một cơn gió thổi vù vù, sau đó trước mắt cậu hiện lên một bóng đen rất lớn, nháy mắt đã bị Giang Thiên đặt lên giường, nghiêng răng nghiêng lợi hét: “Sơn nhi, đem cái lớn nhất lại đây, thuận tiện đem luôn cả dây lưng ra.”

Dây lưng? Oa oa oa. Tuy không biết dây lưng để làm gì, nhưng nghe đã biết là thứ không tốt đẹp gì. Lương Dịch liếc mạng giấy dựa: “Không nên, ta đã nói rõ là không phải do ta làm mà. Suốt mấy ngày vừa rồi ta đều ngồi trên xe cùng các người mà.” Ô ô ô, cậu rõ ràng đã làm đúng y như lời Sầu Ngọc, vì sao hai tên sài lang này còn không tin cậu? Nhất thời cậu đã quên một câu danh ngôn kinh điển khác của Độc Cô Sầu Ngọc: “Đừng nói dối với người so với người còn giỏi bịa đặt hơn, bằng không người sẽ càng đau khổ.”

Giang Thiên đầu chịu nghe cậu giải thích, ba ba ba điểm mấy huyết đạo của cậu, sau đó cởi quần cậu ra, ngón tay không chút lưu tình nào đâm vào trong tiểu huyết nhanh chóng co rút của cậu, sau cười lạnh nói: “Nơi này hôm nay còn chặt hơn so với ngày hôm qua, vậy mà người còn dám nói không biết rơi ra từ lúc nào. Ta cho người nói xạo, ta cho người nói xạo này. Ba ba ba...”

Bị hai niên thiếu nhỏ hơn mình đánh đòn, tư vị đích xác không dễ chịu chút nào. Thế nhưng càng không dễ chịu hơn là cậu bị thăm bị nhét một cái nam hình bằng noãn ngọc cỡ vừa. Hơn nữa cậu cũng biết dây lưng tinh xảo có khóa kia để làm gì rồi. Nó góp phần cố định nam hình, không cho cậu đẩy cái nam hình ấy ra.

Lương Dịch ngồi trong Nặc Đại của Ngự hoa viên, bị ai thương tiếc cho tình cảnh của mình, vật ở phía dưới đang hoàn thành tốt công tác mở rộng nơi đáng xấu hổ của cậu. May mà Giang Thiên thấy cậu khóc thảm thiết quá nên cuối cùng đổi thành cái cỡ vừa, bằng không cậu e rằng mộng hiện tại đã nở hoa rồi.

Hai thái giám cao to mặt vô biểu tình giám sát cậu. Lương Dịch vốn rất muốn lợi dụng cơ hội này để đào tẩu, nhưng sau khi Giang Thiên cười nhạt để họ biểu diễn vài chiêu mà theo lời người khác là mảnh khõe của xiếc ảo thuật, cậu liền triệt để từ bỏ ý nghĩ xằng bậy ấy. Hôm nay mới biết được vì sao Sầu Ngọc nói trong tiểu thuyết võ hiệp luôn thích miêu tả thái giám thành tuyệt đỉnh cao thủ với võ công cao cường đến đáng sợ. Bởi vì đây căn bản là sự thực.

Lương Dịch, người cần phải phấn chấn lên, còn ỉu xiu xiu như vậy nữa thì người xong rồi, người sẽ thực sự biến thành của hai sài lang kia... Ai, người phải xốc lại tinh thần, cần phải chiến đấu bất khuất đúng theo kế hoạch tác chiến đã được vạch ra, biết chưa? Cậu tự động viên mình ở trong lòng, sau đó đứng lên, cười cười hỏi hai thái giám: “Cái kia... Hai vị đại ca, tẩm cung của hoàng hậu ở đâu vậy?”

Hai thái giám nhìn nhau một cái, mặt vô biểu tình nói: “Hoàng thượng không có hoàng hậu. Người được lập trước kia bởi vì chống đối hoàng thượng mà bị phế bỏ.”

Nga, đúng là sài lang vô tình. Lương Dịch yên lặng trong lòng cầu nguyện cho vị hoàng hậu không may mắn kia vài phút: “Vây... vậy cung điện của phi tử được hoàng thượng sủng ái nhất ở đâu?”

Hai người thái giám lại nhìn nhau, thầm nghĩ người được chọn làm hoàng hậu tương lai vẫn còn đang trong quá trình tuyển chọn, hiện tại nếu biết lôi kéo quan hệ, xem ra cơ hội được tuyển sau này còn lớn hơn. Bất quá vương đã phân phó, chỉ cần không chạy trốn, cậu có thể tùy ý đi loạn trong cung, do đó làm như vậy cũng không coi là trái với mệnh lệnh. Bởi vậy mới vội vã tươi cười nói: “Trước khi công tử đến, Lệ phi được sủng ái nhất. Hôm nay... Hắc hắc hắc. Công tử muốn tìm nàng nói chuyện sao?”

Tuy cảm thấy nghi hoặc trước thái độ thay đổi nhanh chóng của hai vị thái giám đại ca này, bất quá Lương Dịch không hao tâm tổn sức đi tìm hiểu, đứng dậy tùy ý bọn họ dẫn tới một tòa lầu các tinh xảo. Nhìn cũng ra Giang Thiên trước đây thực sự rất sủng ái phi tử này. Trong viện cư nhiên dùng hai viên phi thủy rất to khắc thành hình cái cây trông rất sinh động. Cung nữ và thái giám cũng nhiều, chỉ trong viện tử đã có hơn mười một người. Tốt, cậu tìm vị phi tử được sủng ái ấy để làm công tác tư tưởng cho nàng.

Tranh thủ lúc hạ nhân đi thông báo, Lương Dịch khom lưng cúi đầu nghiên cứu hai cái cây phỉ thúy vô giá kia. Thật lãng phí a. Nếu trộm cái này về Tuyệt Đỉnh Đường, như vậy các huynh đệ trong tất cả các đường sẽ đến Tam Bạch Lâu mở tiệc rượu một năm. Hoặc là tặng đám thổ phỉ kia, như vậy có thể cứu giúp ít nhiều bách tính bần cùng.

Câu đang tán tụng, bên tai bỗng nhiên truyền đến một âm thanh dễ nghe như hoàng anh xuất cốc, ôn nhu uyển chuyển nói: “Thiếp bái kiến Lương công tử. Chẳng biết Lương công tử giá lâm, có gì chỉ giáo?” Lương Dịch vừa quay người, liền thấy một tiểu mỹ nhân ngay cả tướng tượng cậu cũng không tưởng tượng nổi đang làm tư thế ưu nhã không gì sánh được, hướng cậu vạn phúc[2]. Lập tức, trong đầu cậu “Oanh” một tiếng, toàn bộ hóa thành trống rỗng.

Hoàn đệ thập cửu chương.

[1] Lí trực trắng khí: lễ thẳng khí hùng; cây ngay không sợ chết đứng; vàng thật không sợ lửa; có lý chẳng sợ

[2] Vạn phúc: lời chào của phụ nữ thời xưa

Cây làm bằng phỉ thúy:

20. Chương 20

Không có thiên lý nha, không có thiên lý nha. Mỹ nhân như vậy lại phải đi hầu hạ tên sài lang hung ác độc địa như thế kia sao. Trong khi đó, bản thân một hảo thanh niên võ công cao cường, sắc sảo ôn nhu, anh tuấn đầy tiền đồ, quang minh chính đại, thế nhưng không chiếm được ưu ái của nữ nhân. Ô ô ô, thật là không có thiên lý.

Lệ phi nhìn Lương Dịch nước mắt lưng tròng, khóe miệng co rút, hai tay nắm thành nắm đấm, bộ dạng vô cùng thất thường, không khỏi quan tâm hỏi: “Lương công tử? Người đã xảy ra chuyện gì? Là do bệnh cũ đột nhiên phát tác sao?” Hay thật, có người nói đối phương là người có khả năng cạnh tranh ghế hoàng hậu nhất, cho nên mình không thể chậm trễ đón tiếp.

“Không có... Ta... Ta chỉ là đang cảm thán trời xanh đối xử với ta không công bằng chút nào, thật sự là quá

không công bằng.” Lương Dịch buồn bã nói. Chung tình, người đẹp lục la sam, không chiếm thành của mình được, thật uổng phí. Ai, tạo hóa trêu người a. Không để cho người ta gần nhau, cũng không cho người ta gặp lại. Ai, ai, ai... aiiii.

Lệ phi nào biết cậu bây giờ đang bộc phát thi hứng cảm thán, còn tưởng cậu xấu hổ, vội vàng truy hỏi: “Lương công tử, trong cung có rất nhiều ngự y, không bằng thỉnh họ đến xem thử.”

“Nga, không cần.” Lương Dịch phẩy phẩy tay: “Ta chỉ là thấy hai cái cây này rất đáng giá, nhất thời thương cảm mà thôi. Người không cần để ý ta. Nào nào nào, chúng ta vào phòng nói chuyện.”

Sắc mặt Lệ phi thoáng cái trở nên hưng phấn, thanh âm đột nhiên cao lên một quãng tám: “Thật sao? Công tử thích hai cái cây bằng phi thủy này? Vậy chờ một chút, thiếp phân phó thái giám đào lên tặng công tử, coi như là tấm lòng của thiếp.” Thật tốt quá. Nếu như thế, mình chẳng phải đã tạo được mối quan hệ cùng hoàng hậu nương nương tương lai sao? Cho dù bị thất sủng cũng không phải quá lo lắng.

“A? Không không không... Như thế... Vật đáng quý như thế ta sao vậy cướp của mỹ nhân được?” Lương Dịch luống cuống chân tay cự tuyệt, trong lòng càng thêm bi thống: “Tiểu mỹ nhân kia vừa gặp ta đã chung tình, nếu không tại sao lại dứt khoát tặng ta vật đáng quý như vậy. Chỉ là tiểu mỹ nhân a, người là vợ người ta, ta không thể làm chuyện có lỗi với lương tâm được. Chúng ta... Chúng ta đã bị định trước là hữu duyên vô phân a. A a a. Ông trời, người đối với chúng ta thật quá tàn nhẫn. Nếu đã sinh ra linh dương, vì sao còn muốn sinh ra hai sài lang kia nữa?

Cậu yên lặng cảm thán, không may mảy phát giác mình lúc này đang rơi vào tình trạng “tự kỷ” mà Độc Cô Sáu Ngọc từng nói. Lệ phi sớm đã ngênh cậu và hai thái giám vào trong phòng, tức thì có nha đầu dâng nước trà điểm tâm.

Lệ phi nét mặt tươi cười khuyên họ dùng một ít, một bên khiêm tốn nói: “Đồ ở đây mặc dù so ra kém xa đồ ở nơi của vương và vương tử, nhưng cũng là thượng phẩm trong cung, tốt xấu cũng có thể tạm chấp nhận. Dù sao cũng đã đến chỗ thiếp một chuyến, cũng nên để cho thiếp một chút mặt mũi.”

Lương Dịch nhìn hai thái giám một chút, khụ một tiếng nói: “Nhị vị đại ca theo ta nửa ngày, cũng mệt mỏi rồi. Các người tới biệt ốc trước đi, ta cùng Lệ phi tỷ tỷ nói chuyện một chút.”

Hai thái giám nhìn nhau, thầm nghĩ: đang là ban ngày, hướng chi trong phòng còn có các nha đầu thái giám, nói vậy cũng không có gì kì quái, cũng không nên đắc tội hần. Nghĩ vậy, liền cười nói: “Công tử cứ tự nhiên ở đây nói chuyện, đợi khi đại vương và vương tử bãi triều, bọn nô tài sẽ trở lại đón công tử về dùng bữa trưa.”

Lương Dịch chán ghét nói: “Bọn họ tốt nhất đừng nhớ ra ta. Các người cũng không cần nhắc nhở, dù sao ta cũng không đói.” Một bên thầm nghĩ: dùng bữa với hai sài lang kia làm sao có thể bằng tự tại uống trà dùng điểm tâm cùng mỹ nữ quốc sắc thiên hương.

Lệ phi thấy cậu đuổi người của mình, thầm nghĩ: Kỳ quái, hần có dự tính gì? Chẳng lẽ là hần vì muốn được chọn làm hoàng hậu mà đến lôi kéo ta sao? Ân, quả thực như vậy. Ta cũng không thể buông tha cơ

hội này. Theo nguồn tin đáng tin cậy, nam nhân tướng mạo bình thường này thế nhưng lại là ứng cử viên nặng ký nhất cho ngôi vị hoàng hậu. Ai, tuy rằng ta không nhìn ra hắn có điểm nào khiến người ta yêu thích, nhưng ai bảo vương và vương tử lại mê luyến hắn?

Lương Dịch ngó trước ngó sau không thấy ai nữa, mà Lệ phi lại không nhìn mình, trong lòng không khỏi than thở: Ai, thảo nào Sầu Ngọc nói đẹp trai quá cũng là một tội lỗi. Hôm nay ta rút cuộc cũng minh bạch. Một mặt tiến lại gần, lặng lẽ nói với Lệ phi: “Người có muốn leo lên ghế hoàng hậu không?” Tiểu mỹ nhân, xin lỗi, kiếp này người ta vô duyên gần nhau, ta chỉ có thể giúp người nắm lấy ngôi vị hoàng hậu. Khiến người yêu ta mà lại không bồi thường được cho người rồi.

Lệ phi lại càng hoảng sợ, cho rằng mình nghe lầm, cười nói: “Thiếp nghe nhầm phải không? Hay là công tử đang đùa giỡn thiếp? Lời này không thể nói lung tung.”

Lương Dịch hoàn toàn thất vọng: “Người sợ cái gì? Ta thật tâm vì người, đừng cô phụ tình cảm của ta.” Cậu thâm tình nhìn Lệ phi, cổ vũ nàng nói ra nguyện vọng của mình.

Lệ phi đảo mắt mấy vòng, trầm nghĩ: Thì ra là ta đã đoán sai, chẳng lẽ hắn đến để tìm hiểu ý đồ của ta, xem ta có ý tranh đoạt với hắn hay không? Có lẽ là đang xác định ta là địch hay là bạn? Ân, lúc này phải cẩn thận một chút. Nghìn vạn lần không được khiến hoàng hậu nương nương tương lai cho rằng ta có hiềm nghi mà tranh thủ tình cảm, bằng không sẽ chết không toàn thân mất. Liền cười nói: “Công tử nói gì vậy? Với dung mạo và thân phận của thiếp, không bị đại vương chán ghét vứt bỏ mà ban cho thiếp làm một phi tử, đã là thiên ân vô cùng rồi, nào dám có tâm tư được voi đòi tiên? Huống chi thiếp thực sự không có lợi gì khi tranh đoạt. Công tử không nên giấu cợt thiếp?”

21. Chương 21

Dường như có một tia sét trên không đánh thẳng xuống Lương Dịch, ‘oanh’ một tiếng tạo lỗ hổng trong đầu cậu. Tại sao vậy... Tại sao lại như thế a? Tại sao lại có một nữ nhân trong cung không ham mê địa vị và sủng ái của hoàng thượng? Cậu không dám tin nhìn Lệ phi, chợt nghĩ tới một khả năng.

Lẽ nào nàng một mực yêu ta, cho nên mới không muốn tiếp tục có quan hệ với hai tên sài lang kia? Lương Dịch rất tự kỷ suy nghĩ, nhưngغمغم lại cũng không có khả năng. Nữ nhân này so với mình hắn là hiểu rõ sự tàn nhẫn của sài lang kia, cũng biết rằng cho dù hoàng thượng biếm nàng vào lãnh cung cũng không cho phép nàng và mình được ở bên nhau. Như vậy, vì cái gì chứ? Chẳng lẽ là câu hỏi của mình có vấn đề sao? Kỳ quái, không có a. Chính là chân thành như vậy, nàng sao lại hoài nghi chứ? Huống hồ nàng vừa gặp ta đã chung tình.

Lệ phi thấy Lương Dịch vẻ mặt thất vọng khó nén, ngực thở phào nhẹ nhõm, trầm nghĩ: Xem ra đúng là như vậy. Hắn đến để thử ta, hôm nay ta lại cự tuyệt hắn nên hắn sẽ không có lý do để diệt trừ ta, cho nên mới thất vọng như vậy. Ân, nhưng vẫn chưa đủ. Nghĩ tới đây, nàng trưng vẻ mặt tươi cười sâu sắc, ân cần nói: “Công tử không cần hoài nghi, thiếp nào dám không biết tự lượng sức mình đi tranh sủng với công tử a?”

“Ô ô ô, ta chính là sợ người không đi tranh sủng với ta nên mới đến đây khuyến khích a.” Lương Dịch hầu như muốn khóc thành tiếng. Cậu rất muốn kéo kéo vạt áo của mỹ nhân trước mắt nói: Người tranh với ta, tranh với ta đi. Van cầu người tranh với ta a. Nhưng sĩ diện nam nhân sao có thể cho phép cậu làm như vậy. Lại nghe Lệ phi nói tiếp: “Bây giờ trong cung đều lưu truyền rộng rãi, đại vương và vương tử mang về một công tử thanh tú nhẹ nhàng trần thế, vô cùng chói lọi. Hôm nay vừa thấy công tử, ta mới biết được quả nhiên là thật.”

“Ác, nữ tử này đang yêu ta, cũng không tránh khỏi nói có chút khoa trương về ta.” Lương Dịch nhìn lên trời đầy tự cao, lại không nghĩ rằng mình có quan hệ quái gì với cách miêu tả là vị công tử thanh tú nhẹ nhàng trần thế chói lọi a.

“Tất cả mọi người đều nói, đại vương và vương tử đều vô cùng sủng ái công tử. Công tử không nghi ngờ gì nữa sẽ được chọn làm hoàng hậu tương lai. Thiếp tuy hiểu rằng ánh sáng yếu ớt của loài đom đóm nhỏ bé không thể cạnh tranh chiếu sáng với ánh trăng, nhưng vẫn mang lòng vọng tưởng, mong có thể đi theo công tử, luôn lắng nghe lời chỉ bảo...” Lệ phi từng bước nói ra mục đích của mình, nhưng thấy vẻ mặt Lương Dịch nháy mắt trở nên vụn vặt khủng bố.

“Là... Là ai bịa đặt? Hẳn chẳng lẽ không biết rằng những lời như vậy rất vô trách nhiệm sao? Ta muốn... Ta muốn tố hấn tội phi báng.” Lương Dịch tức giận nói năng lộn xộn. Kẻ đáng chết nào dám phát tán lời đồn đại quá đáng vô căn cứ như vậy trong cung a? Ngại cậu còn chưa đủ đen đủi sao? Hoàng hậu cái gì chứ, cậu phi. Cậu còn muốn sống lâu chút nữa a. Cậu tuyệt đối không muốn trên mộ của mình sau khi chết được khắc: hoàng hậu Lương Dịch của Thương Chi quốc bị giết sống.

“Cái kia... Trong cung đều nói như vậy a.” Lệ phi trở nên sợ hãi, không biết mình đã đắc tội gì với hoàng hậu nương nương tương lai. Lại thấy Lương Dịch nổi giận đùng đùng đứng lên nói: “Ta chưa bao giờ muốn làm hoàng hậu cái gì cả. Nếu như người cảm thấy hứng thú, ta nguyện ý giúp người. Bây giờ ta phải đi tra dò xem rốt cuộc là tên vương bát đản nào dám khinh miệt ta như thế.” Nói xong liền chạy đi mất, đi đến chỗ hai cái cây bằng phỉ thúy, trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng, cậu mới quay lại hai mắt tràn đầy nhiệt huyết nói: “Người nói tặng ta hai cái cây này là thật chứ? Không phải trêu ta phải không?”

Lệ phi ngơ ngác gật đầu, Lương Dịch cảm thấy tâm tình cân bằng được một chút. Vừa ra khỏi cửa, hai thái giám đã đợi ở ngoài cửa, thấy cậu đi ra, liền tiến đến cười nói: “Công tử và Lệ phi nương nương nói chuyện ăn ý quá. Lâu như vậy mới đi ra.”

Lương Dịch cúi đầu, không nghĩ tới kết quả lần chiến đấu đầu tiên cho sự tự do lại thất bại nhanh như vậy. Ô ô ô, ra quân chưa kịp thắng đã chết, khiến anh hùng lệ đầm tà áo. Đều do Lương Dịch cậu quá thông minh, cho nên mới chọc ông trời đổ kị cậu, khiến cậu té ngã đúng với thời khắc quan trọng. Ô ô ô.

Hai thái giám thấy cậu bộ dáng vô tình, khụ một tiếng nói: “Công tử, vừa rồi đại tổng quản có qua tuyên ngài, nói đại vương và vương tử đang chờ ngài ở ‘Thanh Lương Các’.”

Lương Dịch thở dài, thực sự là *phúc vô song chí*[1], *họa bất đơn hành*[2] a. Cậu vẻ mặt đau khổ nhìn hai thái giám, *hữu khí vô lực*[3] nói: “Thái giám đại ca, nếu như ta nói ta bị tiêu chảy, có thể không cần dùng bữa cùng với hai sãi lang kia được không? Có người nói dùng cơm trong cung không thể *phóng thí*[4] phải không? Nếu như ta không khống chế được, liệu có phải là tội lớn không?”

Hai thái giám sợ hãi quá nói: “Ai nha, công tử, người sao có thể gọi đại vương và vương tử là lang? Đây là đại bất kính a. Vương và vương tử sẽ tức giận đấy. Ân, nếu nói về lễ nghi trên bàn cơm, người khác đương nhiên là không được, nhưng công tử ngài hiện tại đang được sủng ái, vương và vương tử hẳn là sẽ không vì thế mà phán người tội chết.”

“Nếu họ có thể phán ta tội chết thì tốt quá.” Lương Dịch lầu bầu, lười nói tiếp với hai thái giám này, một đường đi thẳng đến Thanh Lương Các. Di, không phải là cậu đa tâm, nhưng tại sao cậu thấy sắc mặt hai sài lang kia hôm nay giống như “*sơn vũ dục lai phong mãn lâu*”[5]? Trong thoáng chốc, trong lòng nổi lên dự cảm chẳng lành. Chẳng lẽ chuyện cậu hôm nay đến Lệ phi cung *du thuyết*[6] bị họ biết rồi sao? Không đúng a, bọn họ cũng không phải người thính tai, sao có thể nhanh như vậy? Vậy...rất cuộc là có chuyện gì a?

Hoàn đệ nhị thập nhất chương.

[1]*Phúc vô song chí*: phúc đến thì ít; phúc vô song chí (sự may mắn không đi đôi)

[2]*Họa bất đơn hành*: họa vô đơn chí; họa đến dồn dập.

[3]*Hữu khí vô lực*: uể oải; yếu ớt; ỉu xìu

[4]*Phóng thích*: *khụ* đánh rắm a.

[5]*Sơn vũ dục lai phong mãn lâu*: gió thổi báo giông tố sắp đến; cơn giông trước lúc mưa nguồn (ví với không khí căng thẳng trước khi bùng nổ chiến tranh, biến động)

[6]*Du thuyết*: Thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình.

22. Chương 22

Không khí trên bàn ăn, nga, im lặng đến đáng sợ, ít nhất Lương Dịch nghĩ như vậy. Tuy cậu đã quan sát kỹ lưỡng, xác định biểu tình trên mặt hai con lang kia có thể dùng cụm từ “bình tĩnh vô ba” để hình dung, nhưng chính vì như vậy mà càng khiến cậu kinh hồn bạt vía.

Lương Dịch, người bị nhiễm bệnh ngược cuồng rồi hay sao? Bọn họ không đùa giỡn người, thì chính là điều đáng mừng a. Cậu liều mạng tự nhủ với mình, nhưng vô luận thế nào cũng không yên lòng được.

Không được. Chịu không nổi nữa rồi, thực sự chịu không nổi nữa a. Lương Dịch “ba” một tiếng buông đôi đũa, dùng hết can đảm lớn tiếng nói: “Các người rút cuộc muốn thế nào? Đừng có im lặng không nói gì dọa người ta như thế nữa a?”

Giang Thiên ngẩng đầu nhìn cậu một cái, thâm trầm cười nói: “Không gì cả, chỉ là ăn cơm xong có tiết mục hay để xem, chúng ta có chút chờ mong mà thôi. Người nhanh chóng ăn đi. Thiếu người, tiết mục sẽ không diễn ra được.”

Lương Dịch cả người run lên. Đừng nói là... Bọn họ sau khi ăn xong sẽ làm... cái... cái chuyện kia đấy chứ? Bây giờ rõ ràng vẫn còn sáng a. Lẽ nào... Lẽ nào mùa xuân là kỳ động dục của sài lang sao? Bọn họ sẽ làm gì với ta? Thay cái kia bằng cái lớn hơn ư? Hay là trực tiếp làm... làm ta? Hay là muốn trêu đùa dẫn dắt ta một trận nữa? Ta nên làm sao bây giờ? Lương Dịch đứng ngồi không yên suy nghĩ, ngay cả thức ăn cũng quên không ăn. Chờ đến khi cậu nghĩ loạn xong, Giang Thiên đã phân phó dọn bàn ăn đi, sau đó nói: “Tiểu Dương, đi thôi, tiết mục sắp bắt đầu rồi.”

Lương Dịch trong lòng căng thẳng, cười trừ nói: “Cái kia... Ta có thể lựa chọn không tham gia không?”

“Không thể.” Giang Sơn trực tiếp cự tuyệt, sau đó bổ sung: “Bất quá người có thể lựa chọn tự mình đi, hoặc chúng ta ôm người đi, thậm chí là kìm kẹp người đi a.”

“Vây... ta tự đi vậy.” Lương Dịch đi theo sau bọn họ, trong lòng mặc niệm nhiều lần các phương pháp xử lý các loại nguy cơ mà cậu học được từ Độc Cô Sáu Ngọc. Ô ô ô, hiện tại mới phát hiện ra những gì Sáu Ngọc nói tuy dài dòng nhưng lại rất hữu dụng a. Chỉ tiếc rằng cậu đến giờ mới biết được, bằng không lúc đó đã khiêm tốn học hỏi chút ít.

Bất quá có điều gì đó không đúng a. Hai sài lang không đưa cậu đến tấm cung của họ mà là đi vào một gian phòng nhỏ nhỏ. Bước vào, mười mấy nữ tử mặc cung trang che mặt bằng khăn voan đang lẳng lặng đứng ở đó. Nhìn qua dáng người, béo có gầy có, mỗi người một vẻ. Nhìn thấy thế, Lương Dịch chảy nước bọt, thầm nghĩ, hai con lang này thật biết hưởng thụ. Không biết gọi những mỹ nữ này đến để làm gì.

Giang Thiên sau khi ngồi xuống liền kéo Lương Dịch vào trong lòng, ôn nhu cười nói: “Tiểu Dương, ta nghe nói người lén lút nói với thái giám muốn có cơ hội lên giường cùng cung nữ phải không?”

A, Lương Dịch ngẩn ngơ, tại sao chuyện cơ mật ấy lại bị y biết? Nhớ tới tập tính của sài lang, làm sao có thể chia sẻ con mồi với kẻ khác, cậu vội vàng không ngừng lắc đầu: “Không có không có a, chắc chắn là không có. Đừng nói đùa ta chứ, ta... Ta sao có thể có ý nghĩ như vậy.” Cậu hắc hắc cười, trên mặt ngược lại không che dấu được vẻ chột dạ.

“Hừ hừ, hoảng loạn bây giờ của người vẫn còn kém so với tối qua a.” Giang Thiên cười lạnh một tiếng, sau đó lại ôn nhu nói: “Kỳ thực là lỗi của người a. Nếu muốn cung nữ thì cứ nói với ta, hà tất phải đi nhờ kẻ khác? Quan hệ giữa chúng ta chẳng lẽ còn không bằng một thái giám sao?”

“Vốn dĩ chúng ta làm gì có quan hệ gì.” Lương Dịch ở trong lòng len lén nói. Tại sao cậu nhìn có cảm giác Giang Thiên chuẩn bị cho cậu một đao ôn nhu a. Lại thấy Giang Thiên chỉ vào một nữ tử nói: “Người coi,

những người này ta đã tuyển chọn rất kỹ cho người, người tùy ý chọn một người đi.”

Cạch một tiếng, tâm của Lương Dịch a, nhin không được run lên, giọng run run nói: “Thật sao? Toàn bộ đều là người tuyển cho ta?” Lúc này cậu hoàn toàn quên mất rằng đối phương là địch nhân, thậm chí thì ra sài lang cũng có lúc đổi tính. Những mỹ nữ trong hoàng cung của Thương Chi quốc cuối cùng cũng thuộc về cậu a.

Trong mắt Giang Thiên chợt lóe lên tia lạnh lẽo rồi biến mất. Đáng tiếc Lương Dịch đang vô cùng đắc ý nên không phát giác, ánh mắt nhìn về phía những nữ tử đang trầm tĩnh đứng yên. Hai mắt cậu phát ra sao, tâm tư đã bay đến nơi cách xa vạn dặm: Oa, nhiều như thế, ta phải chọn một người sao? Cái kia, chỗ kia của nữ tử trông như thế nào nhỉ? Chẳng lẽ không kém gì nam tử ư? Bằng không hai sài lang vì sao lại muốn ta chứ? Ai nha, không vội không vội, chờ một chút nữa chẳng phải sẽ biết sao?

Giang Sơn lạnh lùng nhìn biểu tình hưng phấn của Tiểu Dương, cười lạnh một tiếng thầm nghĩ: “Quả nhiên là một con dương gốc ghé, chết đến nơi rồi mà còn không biết. Không thèm ngẩng lại xem huynh đệ chúng ta sao có thể làm chuyện lương thiện như thế?”

“Tiểu Dương, nhanh chọn một người đi.” Giang Thiên lại cười nói. “Chọn xong đêm nay ta cho các người ở cùng một chỗ. Ta thế nhưng là người rất ôn nhu biết săn sóc a. Nhưng có một điều người cần lưu ý. Nếu như không chọn được, người chỉ có thể đi theo huynh đệ chúng ta.”

“Ân ân, ta chọn ta chọn.” Lương Dịch vội vàng không ngừng gật đầu: “Thế nhưng... Thế nhưng các nàng đều che mặt a.... Không thể để ta nhìn mặt các nàng rồi mới chọn sao?” Yêu cầu này hẳn là không quá đáng. Lại nghe Giang Thiên cười nói: “Nga, ta quên mất chuyện này, may mà Tiểu Dương nhắc nhở.” Y nhìn về phía các nữ tử kia, nói: “Các người tháo khăn xuống để công tử nhìn. Biểu hiện tốt một chút, không được khiến Tiểu Dương của chúng ta thất vọng.” Y đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “Thất vọng”.

23. Chương 23

Những nữ tử kia dạ một tiếng, sau đó nhẹ nhàng tháo xuống những chiếc khăn voan. Động tác vô cùng ưu nhã, Lương Dịch nhìn thấy vậy *tâm dương nan tao*[1] a. Chung quy cũng là người trong hoàng cung, nữ nhân xấu xí làm sao có thể bước chân vào a. Sách sách. Không cần phải nhìn những thứ khác, chỉ cần ngắm những động tác kia cũng có thể khẳng định những người kia đều là mỹ nữ trong các mỹ nữ. Ân, ngắm lại thì hai sài lang kia đối xử với mình cũng không tồi nha.

Khăn voan vừa được vén lên, hơn mười khuôn mặt khác nhau lộ ra. Lương Dịch theo nguyên lý quán tính, khóe miệng trong khi vẫn đang nhếch lên sung sướng, người đã đỡ ra té ngã.

Giang Thiên và Giang Sơn vội đỡ lấy cậu. Vừa nhìn, liền thấy Tiểu Dương đã ngất xỉu rồi. Giang Sơn cười lạnh nói: “Hừ hừ, muốn lên giường cùng với cung nữ nữa không, người còn không xem hai huynh đệ chúng ta là ai kia chứ? Tưởng chúng ta sẽ ngồi không sao?” Tiểu thái giám đứng bên cạnh liên tục lau mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: “Vương tử điện hạ, ngài không phải ngồi không, ngài đang ghen a.[2] Trời ạ, không ngờ vương và vương tử khi ghen lại kinh khủng như vậy

Lương Dịch mơ mơ màng màng mở mắt. Địa ngục, cậu vừa rồi nhất định là không cẩn thận nên mới thấy người từ địa ngục tới a. Khuôn mặt vừa già vừa xấu như vậy, giống như mười mấy cây quýt bị phơi khô, muồn kinh khủng bao nhiêu thì bấy nhiêu kinh khủng. Lương Dịch tin chắc nhất định vừa rồi mình bị giác quan thứ sáu phá quấy nên cậu mới nhìn thấy cái không nên nhìn. Nhìn Giang Thiên, y cũng đang cười nhìn cậu nói: “Tiểu Dương, người còn không chọn đi”.

Chưa chọn. Lương Dịch vừa nghĩ xong có chút thoải mái, thầm nghĩ: “Vừa rồi nhất định là nhìn lầm, bây giờ phải chọn một người thôi”. Vừa quay đầu lại, không khỏi hét lên một tiếng, lần thứ hai hôn mê.

Giang Sơn cuồn cuộn cười to nói: “Đại ca, biện pháp của người thật hiệu quả. Xem hắn bây giờ còn dám không nghe lời nữa không”. Nhìn Lương Dịch từ từ mở mắt, hắn tới gần cười trên nỗi đau khổ của người khác: “Sao rồi? Tiểu Dương, người muốn chọn người nào hay không?”

Lương Dịch kinh ngạc nhìn khuôn mặt đắc ý của hắn, sau hai giây, bỗng nhiên giậm chân bình bịch, gào khóc: “Lão thiên gia a, Lương Dịch ta tốt xấu gì thì cũng là phó đường chủ Tuyệt Đỉnh Đường, ta cũng đã trải qua bao sóng gió lớn. Nhiều năm như vậy, loại người nào ta cũng đã gặp qua. Ngay cả đạo của đường chủ dài như vậy, ta không phải cũng nhìn sao? Nhưng tại sao người liên tục bắt nạt ta như vậy. Người đối xử bất công với ta, ta cũng chịu, nhưng tại sao người có thể dùng mấy khuôn mặt xấu xí ấy để dọa ta. Lẽ nào người muốn nửa đời sau của ta luôn gặp ác mộng sao? Ô ô ô”.

Giang Thiên ôm lấy cậu nói: “Được rồi, đừng khóc nữa. Cung nữ trong cung của ta, phần lớn đều đã có chồng nên chỉ còn lại mấy người này. Ta đã mang toàn bộ những người còn lại cho người chọn rồi. Nếu người không chọn, ta sẽ coi như người tự động bỏ quyền lợi của mình. Từ nay về sau người chỉ có thể ở cùng hai huynh đệ chúng ta mà thôi”.

Ô ô ô, khi đó cậu vì sao lại khinh địch như vậy, chỉ nhìn vóc người đẹp mà đã cho rằng các nàng nhất định là xinh đẹp như hoa, đáp ứng điều kiện của sài lang? Ô ô ô, chủ nghĩa ấn tượng hại chết người ta rồi. Lương Dịch rơi nước mắt lộp bộp, ai điều cho hạnh phúc nửa đời sau của mình.

“Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, người khóc khiến ta đau lòng”. Giang Thiên lộ nụ cười “ôn nhu”. Tốt rồi, Tiểu Dương cuối cùng cũng ý thức được đạo lý hồ ly có giáo huấn đến mấy cũng không đấu lại tay thợ săn kinh nghiệm. Như vậy sau này cậu có thể an phận một chút.

“Người nếu thực sự yêu thương ta, không thể cho ta một phi tử của người sao?” Lương Dịch giương đôi mắt đầy nước, cõi lòng đầy mong mỏi nhìn Giang Thiên.

“Có nghĩ cũng đừng hòng nghĩ, hiện tại không phải là lúc để mơ mộng hão huyền”. Trong nháy mắt, sắc mặt Giang Thiên thay đổi 180 độ, hung thần ác sát rống lên. Y ôm lấy Lương Dịch, sải bước đi ra ngoài.

Tận đến khi đi đã khá xa, Lương Dịch vẫn có thể nghe thấy những tiếng cười kinh khủng truyền ra từ trong phòng, mang theo châm chọc khiêu khích của các nữ tử kia: “Hừ hừ, hắn dám chướng mắt chúng ta sao? Tỷ muội chúng ta mới chướng mắt hắn a. Gây còm như vậy, một điểm khí khái nam tử hán cũng không có”. Ô ô ô, Lương Dịch cậu tốt xấu cũng là nam nhi bảy tấc, cư nhiên bị những nữ nhân xấu đến cực điểm kia coi thường. Ai tới cho cậu một khối đầu hũ, để cậu đập đầu chết đi.

Trở về tẩm cung, Lương Dịch rất bi thảm phát hiện có một chuyện càng bất hạnh hơn đang chờ mình. Giang Thiên cầm trong tay nam hình bằng ngọc cỡ lớn nhất.

“Các người... Các người không phải là người sao? Ta bây giờ vẫn đang kinh hách quá độ còn chưa phục hồi, các người... Các người cứ nhiên dụng hình với ta? Các người... Các người lẽ nào không có lương tâm sao?” Cậu gào lên khàn cả giọng, nhưng chỉ đổi lấy hai tiếng cười nhạt của Giang Sơn: “Người bây giờ mới biết chúng ta không có lương tâm sao? Huống chi chúng ta chưa từng phải chờ lâu như vậy. Mà quan trọng nhất là, người là một con dương không chịu an phận. Nếu không mau chóng ăn người, ai biết người còn bày ra trò gì nữa. Đến lúc đó người khổ nhất là chúng ta, không ăn được thứ ban đầu của mình, chẳng phải là lỗ lớn? sao Tiểu Dương, người chịu thiệt thòi chút a.”. Để phòng ngừa vành tai của mình thụ thương lần thứ hai, hắn rất cảnh giác điểm huyết đạo của Lương Dịch, sau đó mới cùng Giang Thiên cởi ra quần cậu ra. Vừa tháo dây lưng lấy ra nam hình thì đã thấy huyết khẩu nhỏ hẹp kia đã sưng đỏ cả lên.

Đôi mắt Giang Thiên híp lại, cười lạnh nói: “Đã bị đến như vậy, Tiểu Dương người còn có thể chạy loạn khắp nơi, quả là tinh lực hơn người a. Hậu đình đã thành như vậy, vốn không nên dùng cái lớn nhất lên người người, nhưng người cứ nhiên lại muốn tìm cung nữ để lên giường, điều ấy thực sự khiến ta rất tức giận. Cho nên... Người đừng có trách ta. Hừ hừ”. Y nói xong, không chút lưu tình cầm chiếc nam hình cỡ lớn vào.

Hoàn đệ nhị thập tam chương.

[1] *tâm dương nan tao*: Tâm tình cảm thấy ngứa ngáy mà không gãi được =v=

[2] Đoạn này có lẽ chơi chữ. Anh Thiên bảo mình ngồi không (cật tổ, hay còn có nghĩ là ăn chay), còn bé thái giám thì bảo anh cật thổ (ăn giấm, tức là đang ghen)

24. Chương 24

Trong ngoạ thất tinh xảo, Lệ phi đáng cười như hoa ngời ngay ngắn, vừa lột vỏ một quả quýt đưa vào miệng Lương Dịch vừa ao ước nói: “Vương và vương tử thực sự càng lúc càng ân sủng công tử, hôm qua đã yêu thương ngài cả đêm phải không? Công tử tốt xấu cũng nên thông cảm cho sự đau khổ của chúng ta. Kêu lớn như vậy, nếu người biết chuyện thì sẽ nói công tử kim lòng không đậu, còn những người không biết a, sẽ tưởng rằng công tử đang thị uy với chúng ta, những phi tử bị thất sủng.”.

Miếng quýt lập tức tắc lại trong họng Lương Dịch, cậu đảo cặp mắt trắng dã. Lệ phi hoảng hốt vội vàng vỗ vỗ lưng cậu. Khó khăn mãi mới nuốt trôi thông khí, cậu khấn trương kéo tay Lệ phi: “Các người... Các người đều nghe thấy... Đều nghe thấy sao?” Xong rồi, một đời anh danh của cậu a. Ô ô ô, đều do hai sài lang kia làm hại.

“Đương nhiên, công tử kêu phiền tình như vậy, ai mà không nghe thấy? Mấy tỷ muội chúng ta sáng nay

còn nói, tinh lực của công tử thật đúng là tràn trề, kêu nhất cả đêm mà âm thanh vẫn không thấp xuống. Chúng ta nào có được bản lĩnh đấy. Thảo nào vương và vương tử đều thích người a”.

Lương Dịch oán hận nhìn cánh cửa gỗ hoa lệ cách đó không xa, bỗng nhiên hét lớn: “Nhìn thì đẹp mà sao lại vô dụng thế, ngay cả cách âm cũng không được, còn giữ người làm gì nữa? Người đâu, đem hủy mấy cánh cửa này cho ta, đổi bằng cái khác. Không quan tâm có đẹp hay không, quan trọng, quan trọng là ... Cần phải vừa dày vừa nặng vừa chắc chắn, có thể ngăn cách toàn bộ âm thanh truyền ra ngoài.”.

Tiểu thái giám vội vàng nói: “Chủ tử... đây, đây là cánh cửa vương và vương tử thích nhất. Không có mệnh lệnh của họ, thì không thể tùy tiện dỡ bỏ.”

“Người không hủy, ta hủy”. Lương Dịch tựa như phát điên rống to, vừa muốn đứng dậy, đau đớn nơi hậu đình khiến cậu nhe răng trợn mắt, hình tượng hoàn toàn biến mất, không có cách nào khác ngoài đành ngồi xuống một lần nữa. Cố nén bất mãn mãnh liệt trong lòng đối với cánh cửa đối diện, cậu liếc mắt nhìn nụ cười với Lệ phi nói: “Khiến nương nương chê cười rồi. Kỳ thực đêm qua ta chỉ là chơi đùa điên loạn với hai tên sai lang kia thôi. Không tin người nhìn bộ dạng bọn họ thì sẽ biết”. Nói xong liền kỳ quái hỏi: “Vì sao phải hai con lang kia ở chung với nhau a? Hậu cung không phải là nơi không cho phép nam tử ở lại sao? Cho dù là thân huynh đệ cũng không được a”.

Lệ phi trầm nghĩ: nếu chỉ là chơi đùa điên loạn thì người phát đại hỏa như thế làm gì a? Đóng cửa để làm gì? Sau cười nói: “Khó trách công tử không biết, ngài dù sao cũng là người ngoại lai. Thương Chi quốc chúng ta tuy rằng cường đại không gì sánh được, lại được trời cao phù hộ quanh năm sương mù dày đặc bao phủ, ngoại tộc cũng không dám xâm chiếm. Nhưng người của hoàng thất số lượng suy giảm, cho đến giờ mấy đời đều chỉ có một người nối dõi. Nghe nói khi xưa có một vị thần từng gợi ý, nói rằng có một ngày Thương Chi quốc sẽ xuất hiện hai vị vương tử, lại còn *thân cận tương kính*[1] cho nên có thể sống rất lâu, nhưng không ai tin cả. Ai ngờ tiên hoàng lại tin. Ngài vui mừng vô tận, lại không ngờ hai vị hoàng tử từ nhỏ đã thông minh tuyệt đỉnh, lại vì không cùng mẫu thân nên sinh cừ hận. Tiên hoàng nổi hứng, hạ chiếu hai vị vương tử đều có quyền tranh đoạt vương vị. Bởi vậy tuy rằng vương vị hôm nay do vương nắm, nhưng vương tử bất cứ lúc nào đều có thể cướp lấy. Vương không yên tâm về vương tử, tự nhiên sẽ giữ hẩn ở bên ngoài để lúc nào cũng có thể đề phòng ”.

Lương Dịch kỳ quái nói: “Đã như vậy, tình cảm giữa bọn họ tại sao lại tốt như vậy? Lẽ nào bọn họ có thể chia sẻ những phi tử trong hậu cung cho nhau?”

Lệ phi nói: “Đó là bởi vì tiên đoán kia. Vương và vương tử đều rất tin nó, cho nên biểu hiện ra ngoài đều giả bộ hòa thuận. Bất kỳ cái gì đều chia sẻ cho nhau, chỉ duy có nữ tử trong hậu cung. Hai người họ dường như đã ước định, ai cũng không được động đến nữ nhân của đối phương. Cho đến giờ người may mắn được cả hai người sủng ái chỉ mình công tử mà thôi ”.

“Ta phi, may mắn cái gì chứ? Không khác gì xui xẻo a.” Lương Dịch oán hận chửi bới, rồi thương tâm oán giận ông trời: “Vì cái gì mà những chuyện đen đủi đều đổ lên người ta a?”

Trong đại điện hùng vĩ, lúc này lặng ngắt như tờ. Chúng đại thần người nào cũng mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim, bày ra tư thế tham thiên chính cống. Chỉ là tư thế chính tông như vậy tuyệt đối là do bị bức mà ra. Thử nghĩ xem, nếu như đại vương ngồi trên đầu người mắt đen thui, còn vương tử khỏe miệng rách da sưng phù, người có dám không sợ hãi nhìn thẳng bọn họ không?

Điều quan trọng nhất là: bọn họ thực sự rất muốn cười a. Đúng là ghen đến khổ cực. Thế nhưng lúc trước Binh Bộ Thị Lang bởi vì không cẩn thận cười ra tiếng bị tha ra ngoài đánh ba mươi đại bản, thanh thanh kêu thảm thiết xuyên thấu màng tai a. Một người thẩm thống làm ví dụ như vậy, còn ai dám không sợ chết cười ra tiếng nữa chứ.

Tiểu Dương chết tiệt, có thể tự giải huyết đạo. Giang Sơn mặt tái xanh, oán hận chửi bới. Nếu hôm nay không có rất nhiều đại sự cần thương lượng buộc phải lâm triều, hẳn tuyệt đối sẽ không ra ngoài chịu mất mặt. May mà bộ dáng đại ca vẫn có ung dung bình thản.

Binh Bộ Thị Lang đáng thương bị tha về. Giang Thiên mặt không biểu tình nói: “Lăng Nhược, người biết tội chưa? Ta và nhị đệ hôm qua bất quá do không cẩn thận trượt chân ngã, bị mấy vết thương nhẹ. Vậy mà ngươi lại dám pha trò ta và Nhị đệ. Ngươi đã biết tội chưa?”

Giang Sơn sắc mặt ngày càng tái xanh. Đại ca thông minh một đời, hôm nay lại hồ đồ như vậy, giấu đầu hở đuôi. Có người nào trượt chân ngã kiểu gì mà biến mất trở nên như vậy, trên khóe miệng còn in dấu răng nữa không. Nói là ngã, ai dám tin chứ.

“Vâng, vi thần biết tội”. Binh Bộ Thị Lang tuổi còn trẻ vẻ mặt “sợ hãi” nói: “Thần tuổi còn trẻ, chưa trải qua chuyện đời, không biết rằng vì ngã mà có thể biến thành mất gấu mèo. Xin đại vương thứ tội”. Hắn lời vừa nói ra, lập tức có mấy người đại thần không nín được nữa, “phụt” một tiếng cười ra tiếng.

Hoàn đệ nhị thập tứ chương.

[1] *Thân cận tương kính*: gần gũi hỗ trợ lẫn nhau.

25. Chương 25

“Liêu Duệ này ý bản thân mình thông minh, lập vài đại công, cho nên mới coi trời bằng vung khi đứng trước mặt ta, ngang nhiên khiến ta mất mặt.” Giang Thiên vô cùng tức giận nghĩ, mặt trầm xuống nói: “Người đâu, tha hắn xuống tiếp tục đánh bốn mươi đại bản, đánh cho đến khi nào hắn không tranh luận nổi mới thôi.”

Bỗng có một người bước ra từ trong đám đại thần, cười nói: “Đại vương bớt giận. Liêu Duệ từ trước đến giờ luôn ngay thẳng, nhanh mồm nhanh miệng, điều này tất cả mọi người đều biết. Ba mươi đại bản hôm nay có lẽ đủ để hắn ngoan ngoãn một chút, vạn mong đại vương nể mặt vi thần bỏ qua cho hắn lần này. Vi thần về nhà chắc chắn sẽ hảo hảo khuyên bảo Liêu đại nhân.”

Giang Thiên vừa nhìn, thì ra là tiểu cữu cữu của y. Y cũng biết sắc lang cữu cữu của mình có tâm tư đối với Liêu Duệ không phải chỉ một ngày hai ngày. Cái này chính là thông cảm lẫn nhau. lập tức sáng khoái

nói: “Đã như vậy, ta lần này sẽ không truy cứu nữa. Hà ái khanh người nhất định phải hảo hảo dạy dỗ lại hần.” Ánh mắt sắc lang giao nhau, mỉm cười, đó là sự ngầm hiểu lẫn nhau.

Tin tức này truyền tới tai Lương Dịch vào buổi chiều cùng ngày, khiến cậu lập tức có thiện cảm gấp bội đối với vị Liêu đại nhân ngay thẳng này. Quan trọng nhất là, cậu đang suy nghĩ cho kế hoạch khác của mình. Nếu hạ thủ với chúng phi tử thất bại, vậy đương nhiên phải dời trận địa, hạ thủ với đám quan đại thần. Mà vị Liêu Duệ dám “ăn ngay nói thẳng” kia không nghi ngờ gì nữa là người tốt nhất để cậu lựa chọn. Nghĩ tới đây, cậu sớm đã quên vết xe đổ, trong lòng một lần nữa vui sướng nhảy nhót.

Trăm triệu không ngờ tới chính là, vị Binh Bộ Thị Lang trẻ tuổi thanh tú ấy vừa nhìn thấy cậu liền quỳ xuống khóc rống, nước mắt chảy ròng ròng, nói rằng cảm tạ cậu đã cứu hần gì gì đó, khiến Lương Dịch *mạc danh kỳ diệu*[1], vội vàng nâng hần dậy, để hần ngồi trên chiếc ghế lót đệm mềm mà cậu đã cố ý chuẩn bị.

Hai người gặp nhau trước hậu cung Nhuyễn Hồng. Tuy là hậu cung, nhưng vì có rất nhiều thái giám cung nữ ở đó, hướng hồ tất cả mọi người đều biết rõ quan hệ giữa Liêu Duệ và Duệ Vương gia, cho nên không cảm thấy ngại gì. Liêu Duệ vừa ngồi xuống, liền kéo tay Lương Dịch nói: “Nếu không phải nhờ người, ta lúc này đã *thi cốt vô tồn*[2] rồi.” Nói xong liền khóc rống.

Lương Dịch vội vàng hỏi nguyên nhân, Liêu Duệ mới oán hận nói: “Ta sáng sớm bởi vì bắt bẻ làm xấu mặt đại vương cho nên bị đại vương ôm hận, đánh ta ba mươi đại bản xong còn muốn đánh ta bốn mươi đại bản nữa.” Lương Dịch vội hỏi: “Cái này ta cũng biết, nghe nói may mà cứu cứu hai con lang kia cứu người. Không ngờ hai con lang kia hung tàn là thế, cứu cứu họ lại là người tốt.”

Liêu Duệ cả giận: “Tốt cái quái gì? Người cho rằng từ trong tổ lang có thể chạy ra được một con thỏ sao? Cho nên mới nói, không để bị lừa bởi những hiện tượng bề mặt. Bọn họ đều như nhau cả. Duệ Vương gia kia ý vào ý chỉ của hoàng thượng, mang danh là giáo dục ta đối xử thể nhân như thế nào, kỳ thực... kỳ thực... Kỳ thực là dạy dỗ ta làm như thế nào. Nếu không phải người đứng lúc tuyên ta, ta... Một đời thuần khiết của ta a...” (*Chú ý chữ làm nhé =*)))

Nếu là bình thường, những lời này Lương Dịch chưa chắc đã hiểu được, nhưng lúc này cậu đã được tôi luyện vô số lần, lập tức hiểu rõ hàm nghĩa của lời nói, kinh hãi nói: “Trời ạ, thì ra cứu cứu của mấy kẻ đó cũng là người như thế. Vậy... Vậy người vì sao không từ quan đi? Bằng không sớm muộn gì có một ngày sẽ bị hần... Sẽ bị hần ăn tươi a.”

Liêu Duệ nói: “Người không hiểu a, ta hiện tại tốt xấu cũng là Binh Bộ Thị Lang, hần còn có chút cổ kỹ. Ta nếu trở thành bách tính thường dân thì sẽ càng không chạy khỏi tay hần, đến lúc đó sẽ bị hần nhốt giữ cả đời. Ai...” Nói xong thở dài.

Lương Dịch đồng tình nói: “Thảo nào Sầu Ngọc hay nói ‘cường quyền chính là chân lý’. Ai có thể nghĩ rằng đường đường là Binh Bộ Thị Lang cũng phải chịu nỗi kinh sợ khủng khiếp như thế?” Thân sắc cậu bỗng trở nên ngưng trọng, cầm tay Liêu Duệ nói: “Huynh đài, tục ngữ nói ‘đoàn kết là lực lượng’. Người sở dĩ rơi vào hoàn cảnh bi thảm như vậy đều do hai con lang kia *sắc dục huân tâm*[3], cho nên mới dẫn đến những hậu quả nghiêm trọng. Chỉ cần hai người chúng ta đoàn kết lại, khiến bọn họ không suốt ngày nghĩ đến việc vận động trên giường, như vậy cứu cứu họ cũng tự nhiên không dám nhúng chàm người nữa. Người nói xem có đúng không?”

Liêu Duệ gật đầu nói: “Đạo lý này quả thật không sai, nhưng chúng ta phải làm thế nào?”

Lương Dịch nghe thấy vậy, không khỏi vui mừng quá đỗi. Thật tốt quá, cậu cuối cùng cũng có đồng minh. Lão thiên gia a, người xem xem, dưới sự nỗ lực phấn đấu không ngừng và không ngừng vươn lên, Lương Dịch cậu cuối cùng cũng có đồng minh. Cậu cảm động suýt rơi lệ, nói những định liệu trước của mình: “Điều này giản đơn, người là trung thần mà, chỉ cần người đứng trước triều đưa ra ý kiến với hai con lang khiến bọn họ có chừng có mực đối với loại việc này là được. Hơn nữa người có thể dùng lí do ta là nam nhân, không thể sinh con nối dõi. Cái gọi là bất hiếu có ba điều, vô hậu là lớn nhất. Còn việc vi phạm luân lý đạo đức hết thấy đều có thể đưa ra lí do để thoái thác. Còn cụ thể như thế nào, người thông minh như thế, ta không cần phải chỉ cho người đâu nhỉ.”

Liêu Duệ do dự nói: “Nhưng người cũng biết, ta hôm nay chỉ nói ra sự thật có một câu cộng thêm cười một tiếng, liền ăn ba mươi đại bản. Nếu ta nói những lời này, chỉ sợ mười mạng cũng không đủ a. Bất quá nói mới nhớ, vết thương trên người đại vương và vương tử do đâu mà có a?”

Lương Dịch hừ hừ cười nói: “Đó đương nhiên là kiệt tác của ta rồi. Bọn họ cho rằng điểm huyết đạo của ta là ổn sao. Đừng quên ta cũng có một vài tài năng. Ta giải huyết đạo, như thế này một chút, rồi như thế kia một chút. Hắc hắc, bọn họ liền biến thành như vậy. Tuy rằng ta cũng bị trả giá nghiêm trọng, nhưng nam tử hán đại trượng phu, dám làm những chuyện không nên làm, sao có thể vì sợ bị trả giá đại giới mà buông tha việc chống lại cường quyền?”

Liêu Duệ sùng bái nhìn hắn, đột nhiên vỗ bàn nói: “Hảo, nghe quân tử nói chuyện một buổi còn hơn đọc sách mười năm. Liêu Duệ ta không phải hạng người sợ chết, chấp nhận hợp tác với người.”

Hoàn đệ nhị thập ngũ chương.

[1] *Mạc danh kỳ diệu*: không hiểu ra sao cả; không sao nói rõ được; quá lạ; ù ù cạc cạc

[2] *Thi cốt vô tồn*: thi hài không tồn tại aka chết mất xác. =))

[3] *Sắc dục huân tâm*: sự ham muốn nung nấu lòng dạ.

26. Chương 26

Lương Dịch vô cùng kích động, suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi, chợt nghe Liêu Duệ nghi hoặc nói: “Không đúng a, Lương công tử. Việc này ta tự nguyện chấp nhận rủi ro, nếu thành công, người có thể thoát khỏi tình cảnh bị thăm, nhưng như vậy thì ta đâu có lợi? Huống chi nếu sơ suất, sẽ phải dùng tính mạng để trả giá a.”

Lương Dịch nói: “Liêu đại nhân, người vẫn chưa hiểu sao, vừa rồi ta chẳng phải đã nói rồi à? Chỉ cần hai con lang kia không còn háo sắc như bây giờ nữa, như vậy cừu cừu họ sẽ không chiếm được sự ủng hộ về

phương diện này. Từ đó, không chỉ mình ta được giải thoát, người cũng có thể thoát khỏi a. Đây là kế một mũi tên trúng hai con chim, Liêu đại nhân thông minh như vậy mà không hiểu được đạo lý này sao? Huống chi chúng ta thân là nam nhi cao bẩy thước, sao lại để chuyện sinh tử của cá nhân canh cánh trong lòng. Vì giúp Đại Vương không lầm đường lạc lối, thân là thần tử, đây là việc người phải làm.” Tận lực bày ra bộ dạng khảng khái đông dạc, trong tình huống này, những biểu hiện như vậy theo lời Sáu Ngọc nói là rất quan trọng.

Liêu Duệ quả nhiên bị dẫn dắt, cắn răng một cái, kéo tay Lương Dịch đập ba ba ba mấy phát, hiên ngang nói: “Được, làm theo những gì người nói. Chúng ta thành giao. Chẳng qua chỉ là chết mà thôi, cho dù như vậy cũng phải giữ được lòng trung nghĩa lưu danh sử sách.”

Lương Dịch trầm nghĩ: “Yên tâm đi, Sáu Ngọc từng nói rằng trên bảng danh nhân cổ kim hình như không có tên người đầu, cho nên người chắc chắn không đơn giản vì thế mà chết a.” Nhưng biểu hiện bên ngoài ra vẻ cảm động, võ vai Liêu Duệ nói: “Liêu đại nhân, con đường phía trước dài đằng đẵng, đó là một chặng đường đi rất gian nan. Người hãy bảo trọng.”

Đôi mắt Liêu Duệ bật một tầng sương mù nhân nhật, bi tráng nói: “Không cần bảo trọng, phỏng chừng khi ta nói ra những lời này, cho dù có mấy mạng cũng không đủ. Người phải chuẩn bị cho ta một cỗ quan tài tốt nhất a.”

Lương Dịch tính sơ qua, dựa vào giá cả mặt hàng ở Thương Chi quốc, một cỗ quan tài bọc da mỏng tốn mười hai bạc ròng. Nếu là quan tài tốt nhất, chắc chắn sẽ tốn hơn trăm lượng. Đừng nói bây giờ không có tiền, cho dù có thì cũng không thể lãng phí vào một cỗ quan tài được a. Hồi trước cậu lén đặt trước quan tài cho sự phụ của đường chủ cũng chỉ tốn ba mươi lượng bạc mà thôi. Bởi vậy điều kiện này trăm triệu không thể đáp ứng. Nhưng lúc này cần người ta giúp đỡ, phải dùng mọi biện pháp để lung lạc nhân tâm mới được. Nghĩ đến đây, gương mặt trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói: “Liêu đại nhân nói sai rồi. Người vì Đại vương mà không tiếc mạng sống của mình, một thần tử trung trực như vậy, ông trời sẽ không vứt bỏ người đâu. Người là người tốt, hai con lang lại là sắc quỷ, xưa nay vẫn nói *tà bất áp chính*[1], cho nên người sẽ không chết. Đừng nói những điều xui xẻo như vậy. Đừng quên vẫn còn có ta luôn giúp người a.”

Liêu Duệ cười khổ một tiếng nói: “Lời này tuy không sai, nhưng người tự lo cho bản thân còn không được, sao có thể lo nghĩ cho ta đây? Người nếu có khả năng thì đâu cần tìm đến ta nữa?”

Lương Dịch nghĩ, nói vậy cũng đúng. Nhưng bây giờ là giai đoạn quan trọng, tuyệt đối không thể để vị đại nhân này lùi bước, vì vậy vội vàng nói: “Bây giờ không giống với lúc trước nữa. Lúc trước ta thể đàn lực cô, còn bây giờ người ta trong ngoài phối hợp, uy lực nhất định sẽ nhân đôi. Ta không tin lão thiên gia đã bất công với ta như thế, lẽ nào cũng vô tình với người như vậy? Cho nên chúng ta nhất định phải tự tin.”

Liêu Duệ thấy cậu nói lời thề son sắt, sự tự tin trong lòng tăng gấp trăm lần, liền ôm quyền nói: “Hảo, lời đã định. Lương công tử chờ tin tốt từ ta.” Nói xong xoay người rời đi.

Lương Dịch yên lặng nhìn thân ảnh của hần đi xa, trầm nghĩ: “Liêu đại nhân, ta biết người là người tốt, ta cũng vì không còn cách nào khác a. Sáu Ngọc từng nói, *tử đạo hữu bất tử bản đạo*[2]. Vì hạnh phúc của ta, đành phải hi sinh người thôi. Dù sao sắc lang cứu cứu của hai con lang kia có ý đồ với người, trước khi đắc thủ với người, hần nhất định sẽ bảo vệ người an toàn.” Lòng chua xót rơi vài giọt nước mắt, cậu vì trấn an lương tâm của mình nên trầm nghĩ: “Đại vương các người tùy hứng làm vậy như vậy là vì các người nuông

chiều, cho nên có người có nghĩa vụ giúp ta thoát khỏi cái lưới này. Đây là điều *thiên kinh địa nghĩa*[3].”

Mấy thái giám đứng đằng xa đến gần cười nói: ” Liêu đại nhân của chúng ta là người có học vấn phong phú nhất, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi. Công tử trò chuyện với hần, xong tâm tình chắc hẳn rất hài lòng a?”

Lương Dịch tùy tiện đáp, trong lòng lại nghĩ: “Thảo nào cữu cữu sắc lang thềm nhỏ dãi hần như vậy, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, sinh ra lại có khuôn mặt đẹp. Chỉ có hai con lang kì quái kia mới không thềm con thỏ tươi ngon ngay bên cạnh mà lại chú ý đến ta.”

Trở lại tẩm cung của mình, Lương Dịch tâm tình vô cùng tốt, chậm rãi thưởng thức các loại mỹ thực, đợi tin tốt từ Liêu Duệ. Lại không biết lúc này trong thư phòng phía nam đang giương cung bạt kiếm, mà kẻ khởi xướng chính là Liêu Duệ, người bị cậu cổ vũ đi khuyến bảo.

“Tiểu cữu cữu, người có dám khẳng định là sau khi trở về người đã hảo hảo dạy dỗ Liêu đại nhân không?” Giang Thiên mặt không biểu tình hỏi. Nếu như không phải cữu cữu y ra sức bảo vệ con thỏ ngọc này, y bây giờ nhất định sẽ có món bánh nhân thịt thỏ.

Hà Ích cắn răng, oán hận nói: “Tiểu Thiên, điều này thì người phải đi hỏi ái phi của người, nga, không phải, hần cũng không phải là phi tử. Tất cả là tại Lương Dịch mà người và Sơn nhi cùng yêu a. Ta đang muốn hảo hảo giáo dục lại Liêu đại nhân, hần lại phái người tuyên Liêu đại nhân, sau khi trở về Liêu đại nhân lại trở nên lớn mật như vậy. Hai người các người nói đi, nợ này chúng ta nên tìm ai để tính sổ?”

Hoàn đệ nhị thập lục chương.

[1] *Tà bất áp chính*: tà ác không thắng được chính nghĩa

[2] *Tử đạo hữu bất tử bản đạo*: Nguyên văn “ ”. Theo mình đoán, đạo hữu là chỉ người khác, bản đạo là chỉ bản thân. Câu này có lẽ nghĩa là vì lợi ích mình mà không ngần ngại hy sinh lợi ích của người khác

[3] *Thiên kinh địa nghĩa*: lẽ bất di bất dịch; lý lẽ chính đáng; đạo lý hiển nhiên, hai năm rõ mười

27. Chương 27

Giang Thiên và Giang Sơn liếc mắt nhìn nhau. Giang Sơn oán hận nói: “Thì ra là thế, ta đã nói Liêu đại nhân dù sao cũng là hạng người thông minh, tại sao hôm nay lại nghĩ không thông như thế. Hóa ra là bị Tiểu Dương tìm tới mật đàm. Chỉ là ta trăm triệu không nghĩ tới, thì ra bệnh gốc bị có truyền nhiễm. Nhìn xem, Liêu đại nhân một người thông minh như vậy, hôm nay thế nhưng lại muốn đi trên tử lộ. Hừ hừ.”

Liêu Duệ ưỡn ngực, ngang nhiên nói: “Đại trượng phu có những việc nên làm và có những việc không nên làm. Đại vương và vương tử cả ngày không lo chính sự, chỉ luôn muốn chơi đùa với nam sủng. Cứ thế mãi, quốc gia sẽ không còn ra quốc gia nữa.”

Giang Thiên nhún vai, ha ha cười nói: “Mẹ ơi, làm gì mà nói nghiêm trọng như thế. Ngay cả vấn đề quốc gia không ra quốc gia cũng thôi ra. Được, nếu đầu của Liêu đại nhân đã bị con dương ngọc kia nhét đầy bùn, vậy ta hẳn là có trách nhiệm giúp người rửa sạch bùn. Ta hỏi người, người khi nào thì thấy ta và Nhị đệ làm chuyện bất chính với Tiểu Dương? Đổng tấu chương chất thành núi mà người trình lên, chúng ta có phê không? Còn nữa, người mắt nào thấy ta và Nhị đệ cả ngày vui đùa với nam sủng? Người nếu nói cả đêm thì chúng ta thừa nhận, nếu nói cả ngày thì đây tuyệt đối là phỉ báng. Liêu ái khanh, nên dừng từ cho thỏa đáng a, bằng không với tội danh phỉ báng thánh thượng, người có thể bị tru di cửu tộc.”

Liêu Duệ sắc mặt trắng bệch. Tru... Tru cửu tộc. Trời ạ, hẳn tại sao không nghĩ đến điều này nhỉ? Ô ô ô, làm này chết thảm rồi.

Giang Sơn thấy hẳn có xu thế sắp đầu hàng, lập tức không ngừng cố gắng nói: “Liêu đại nhân, hiện tại người còn kiên trì nói mấy câu đó nữa không? Nếu người vẫn kiên trì, ta cũng không thể vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp, cho dù tiểu cữu cữu có bảo vệ người thì cũng vô dụng. Nếu như không kiên trì nữa, a, chúng ta đây vừa rồi cái gì cũng không nghe thấy. Phải không, Đại ca? Người có nghe thấy gì không?”

“Ân, tại ta đạo này không được tốt lắm, bất quá nếu người nào đó vẫn muốn kiên trì tiếp tục nói, thánh lực ta sẽ nhanh chóng khôi phục. Liêu ái khanh, người còn điều gì muốn nói nữa không?” Giang Thiên nói xong, ba người đều dừng dừng cười. Trong mắt Liêu Duệ, bỗng nhiên phát giác tại sao phía sau đầu họ tựa hồ mọc ra hai cái tai dài của lang.

Làm thế nào bây giờ? Ta phải làm thế nào bây giờ? Liêu Duệ lâm vào thiên nhân giao chiến. Ô ô ô, trung, hiếu khó làm tròn cả hai. Lương công tử, người chớ có trách ta. Ta chỉ là một thần tử, vô pháp chống chọi với thế lực ác ma. Người không phải đã từng nói, cường quyền chính là chân lý sao? Cho nên... Cho nên... Cho nên xin hãy tha thứ cho ta. Ta phải làm phản a. Nghĩ tới đây, hẳn không còn do dự nữa, thẳng tắp quỳ xuống nói: “Đại vương giáo huấn rất phải, là thần lỗ ló. Thần hôm nay đã minh bạch đạo lý ‘nhất thất ngôn thành thiên cổ hận’[1], thỉnh đại vương và vương tử hãy coi như thần đang nói đùa.”

Giang Thiên và Giang Sơn nhìn nhau cười, thỏa mãn nói: “Vậy là được rồi. Người là thần tử đặc lực của ta, ta tin người tuyệt sẽ không phỉ báng ta. Người yên tâm, ta sẽ làm cho người chủ, tuyệt đối sẽ không tha thứ cho kẻ đã giết dây người. Hiện tại người nói toàn bộ mọi chuyện đi.”

Liêu Duệ rất muốn nói đại vương xin người hãy bỏ qua cho cái người đã giết giầy ta a, nhưng thấy tình quang bùng bùng trong mắt hai con lang kia, hẳn biết bọn họ chỉ muốn lấy cớ để “nghiêm phạt” Lương Dịch mà thôi. Nếu mình không phối hợp, rất có khả năng rơi vào kết cục bi thảm, bởi vậy sau khi cân nhắc, hẳn lại một lần nữa khuất phục trước thế lực ác ma, kể lại mọi chuyện từ đầu đến đuôi cho họ.

Giang Sơn thở ra một hơi, cười nói: “Không ngờ công phu mồm mép của Tiểu Dương lại lợi hại như thế a, thậm chí có thể làm thuyết khách được đấy. Không biết công phu khác của miệng hẳn có lợi hại như thế không. Một ngày nào đó nhất định phải đi thử một lần.” Nói xong bất giác cười ha ha.

Liêu Duệ nghe nghe không hiểu, thầm nghĩ: “Công phu khác của miệng? Có sao?” Trong đầu linh quang chợt lóe, hưng phấn nói: “A, thì ra vương tử đang nói đến cái này, ta thấy hàm răng của Lương công tử rất trắng, lúc ăn nhất định rất dễ, ân, người như vậy thông thường lực cắn rất lớn, khi cắn nhất định bách chiến bách thắng. Đích xác đích xác, công phu này Lương công tử nhất định rất am hiểu.”

Mặt của Giang Thiên và Giang Sơn đồng thời đen lại. Cái tên Liêu Duệ này, đúng là đồ sát phong cảnh. Rõ ràng đang nghĩ đến chuyện tốt đẹp, bị hắn tự cho là mình thông minh nói, làm toàn bộ hưng trí đều biến mất.

Hà Ích đứng một bên cảm thán nghĩ: “Nhìn con thô thuần khiết kia xem, quả thực biến thành ngu ngốc mất rồi. Đều do ta đã quá sơ suất a, chưa hảo hảo giáo dục hắn. Chợt nghe ngoại sanh của mình hét lớn một tiếng: “Hà đại nhân?” Y vội khom người nói: “Có thần.” Lại nghe Giang Thiên lạnh lẽo nói: “Hà đại nhân, ta hạn cho ngươi trong vòng một tháng hảo hảo dạy dỗ hắn giúp hắn thông suốt, đừng tự cho là đúng.”

Điều này quá đúng với ý của Hà Ích. Y vui mừng rạo rực nói: “Thần tuân chỉ. Nhất định trong vòng một tháng sẽ giáo huấn Liêu đại nhân, để hắn nhận ra những lời hắn nói hôm nay vừa sai lại vừa sát phong cảnh.”

Mà Liêu Duệ vẫn còn ngơ ngác không biết mình sai ở đâu, tại sao cần phải tiếp nhận giáo dục của con lang không có hảo ý với hắn. Nhìn Hà Ích xoay người nỗ lực mỉm cười giả vờ vô hại, hắn bỗng nhiên cảm thấy trên người nổi một tầng da gà, trong lòng càng lúc càng cảm giác được tai vạ sắp ập đến đầu mình.

Hoàn đệ nhị thập thất chương.

[1] *Nhất thất ngôn thành thiên cổ hận*: Một câu lỡ lời, ngàn đời hối hận. Thực ra chả có đạo lý đó đâu. Nó được biến tấu từ câu: “ *Nhất thất túc, thành thiên cổ hận*”_ *Một kiếp sa chân, muôn kiếp hận*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-chich-linh-duong-luong-chich-lang>